

Βαγγέλης Μαμανέας

Παναγιώτης Φωτόπουλος

Ο Αλκίνοος ή ο Αννίδης

*Ένα βιβλίο-γροθιά
στο βαριεστημένο...*

Μέρος Πρώτο

*Διαλεκτικός υλισμός; Αδιάλλακτος εντελώς.
Κουβέντα δεν του παίρνεις.*

1

Ήταν της Αναλήψεως της Ατόκου. Ημέρα βαθιάς πίστες και θρησκευτικής κατάνυξης. Οι καμπάνες είχαν σημάνει την απογευματινή ακολουθία και οι πιστοί συναθροίζονταν στον ιερό τόπο.

Η ατμόσφαιρα ήταν επιβλητική και πομπώδης. Ο ήλιος βρισκόταν στην δύση του.

Όλοι είχαν τώρα πια δολαγριοποιηθεί, διότι το δολάριο, πέραν του ότι είναι άγριο, κρύβει μέσα του και τον δόλο.

Στον ψηλό τρούλο αυτής της σύγχρονης εκκλησίας δέσποζε ο Παντοδύναμος, που δανειοδοτούσε κατὰ το δοκούν και το συμφέρον. Μέρος του ποιμνίου έφερνε τα ομόλογά του ενώπιόν Του για εξομολόγηση και άφεση αμαρτιών.

Αχνά, από το βάθος, σαν να ερχόταν μέσα από πηγάδι, ένα μοιρολόι διαχεόταν στον χώρο, δίνοντας την αίσθηση ψαλμωδίας. Κάποιος πατέρας, γονατιστός μπροστά στους κληρικούς, δεν μπορούσε να αποπληρώσει την δόση και έχανε το σπίτι του.

Παρακάτω, σε ένα από τα στασίδια, μια γιαγιούλα κρατώντας σφιχτά στα χέρια της ένα προσευχητάρι αναλήψεων, αγωνιούσε για το μέλλον της πατρίδας της.

Από πάνω, μέσα από μια αγιογραφία, ο Απόστολος Γερμανικός Μάρκος ο Ευαγγελιστής, που πρόσφατα είχε προσεταιριστεί από την εκκλησία, με τρία δάχτυλα υψωμένα, προσέφερε τον οίκτο και την περιφρόνηση στους προσκυνητές της ελεημοσύνης. Δίπλα, ο Ιωάννης Δανειστής ο Πρόδρομος, ζωγραφισμένος σε ποταμό να πλένει το νέο νόμισμα. Εκπληκτικές αγιογραφίες ακολουθούσαν σε όλο το εσωτερικό του οικοδομήματος.

Ο διευθυντής της εκκλησίας, κουστουμαρισμένος με το χρυσοποίκιλτο ράσο του, βγήκε από την Αγία Τράπεζα με τρεις δεσμίδες ομοούσιων και αχώριστων χαρτονομισμάτων ανά χείρας, σύμβολο της Αγίας Τριάδας, και αφού τα ευλόγησε, προχώρησε ευλαβικά προς το ΑΤΜ. Οι πιστοί σταυροκοπήθηκαν αναφωνώντας διαμιάς “Τροφοδότησον αυτό! Τροφοδότησον!” και ο διάκονος απάντησε “Ααααμήήήήν”. Με ύφος θεοσεβούμενο, ο διευθυντής ολοκλήρωσε το μυστήριο της Κατάθεσης. Το χρυσεπώνυμο πλήθος έσπευσε με τα μικρά του βαλάντια να μεταλάβει.

Εγώ, ήρεμα, έκανα την συναλλαγή μου. Όταν ολοκλήρωσα το προσκύνημα, προχώρησα προς την έξοδο και αφού έκανα τον σταυρό μου με το χαρτονόμισμα στο χέρι, όπως είθισται από την παράδο(ι)ση, στάθηκα στο μανουάλι και άναψα ένα τσιγάρο στον Άγιο Σκλαβενίτη, τον προστάτη των καταναλωτών, να μας έχει όλους καλά.

Ήταν ένα όμορφο, όπως όλα τα προηγούμενα, κυριακάτικο απόγευμα.

2

Πάντοτε τις Κυριακές, ύστερα από την επίσκεψη στην εκκλησία, κάνω μια βόλτα στην αγορά της περιοχής μου. Μ' αρέσει να χαζεύω τις βιτρίνες των μαγαζιών όταν είναι κλειστά. Απολαμβάνω την ηρεμία στην ατμόσφαιρα όταν πια έχει καταλαγιάσει ο θόρυβος και η βαβούρα του κόσμου.

Προχώρησα στην συνηθισμένη μου διαδρομή, πότε σταματώντας και πότε επιταχύνοντας τον βηματισμό μου. Έφτασα στο σημείο όπου αρχίζω και παίρνω τον δρόμο του γυρισμού, όταν σήκωσα το βλέμμα μου μακριά παρακάτω και είδα έναν νεαρό που φορούσε καρό, κοκκινόμαυρο πουκάμισο, με τα μακριά, μαύρα του μαλλιά να μπλέκονται στα χρώματα του πουκαμίσου.

Στειόταν ακίνητος μπροστά από μια βιτρίνα και την κοιτούσε. Εκείνο που μου έκανε εντύπωση ήταν πως η βιτρίνα αυτή, πέρα από ένα ανεπαίσθητο φωτισμό, ήταν σκοτεινή. Κοντοστάθηκα.

Το στήσιμο του νεαρού και η όψη του κάτι μου θύμιζε για μια στιγμή, αλλά δεν πρόλαβα να κάνω τον συσχετισμό, διότι με ξάφνιασαν οι πράξεις του.

Πλησίασε το σιδερένιο μεταλλικό πλέγμα της βιτρίνας και φάνηκε σαν να προσπαθούσε να το σηκώσει. Αφού δεν το κατάφερε, γύρισε προς τα πίσω, κοιτάζε χαμηλά και γρήγορα έτρεξε στο πεζούλι του πεζοδρομίου, άρπαξε ένα σπασμένο, μεγάλο κομμάτι μπετόν και πριν καλά-καλά συνειδητοποιήσω τι πήγαινε να κάνει, σαν αθλητής σφαιροβολίας, με όση δύναμη είχε, σήκωσε πάνω από τον δεξί του ώμο την κοτρώνα και με δύο βήματα την πέταξε πάνω στην τζαμαρία του μαγαζιού.

Η πρόσοψη έγινε χίλια κομμάτια και καταθρυμματίστηκε μπροστά στα πόδια του.

Πάγωσα. Έκρυφα το σώμα μου πίσω από μια κολώνα κτιρίου, με το κεφάλι μου να εξέχει ίσα-ίσα ώστε να τον βλέπω. Ώρα είναι να μπλεχτώ σε καμιά φασαρία με αναρχικούς ή τρομοκράτες.

Ο συναγερμός του καταστήματος άρχισε να χτυπάει, ενώ ταυτόχρονα, διακεκομμένος φωτισμός σειρήνας έριχνε πάνω στον νεαρό κόκκινο φως.

Εκείνος πλησίασε περισσότερο την κατεστραμμένη πρόσοψη, και αφού έπεσε στα γόνατα, έτεινε το χέρι του ψιθυρίζοντας.

Μέσα από τα συντρίμια, δειλά, πρώτα το μισό και μετά ολόκληρο, φάνηκε να ξεπροβάλλει ένα καστανό γατάκι. Προχώρησε ανιχνευτικά και μπήκε στην αγκαλιά του. Ο νεαρός σηκώθηκε και το χάιδεψε στα χέρια του. Μου φάνηκε πως κάτι του ψέλλισε κιόλας.

Στα μπαλκόνια τριγύρω είχε βγει κόσμος και κοιτούσε ενώ κάποιοι φώναζαν. Δεν μπορούσα να ακούσω καθαρά. Στην άλλη γωνία ένας κύριος που έβγαζε βόλτα τον σκύλο του πλησίαζε -θαρραλέο τον θεώρησα για τα δεδομένα μου.

Ο νεαρός όμως δεν κάθισε παραπάνω, και γυρνώντας την πλάτη του έκανε να φύγει. Κόσμος είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται στην απέναντι πλατεία από τα γύρω μαγαζιά και στα πρόσωπά τους εναλλάσσονταν τα χρώματα του μπλε και του κόκκινου από τις μηχανές των αστυνομικών ΔΙΑΣ που κατέφθαναν από τα στενά.

«Άφησε την γάτα με αργές κινήσεις κάτω», ακούστηκε από μια ντουντούκα. Ο νεαρός τους κοιτάξε και εκείνοι επανέλαβαν την ίδια προσταγή. Κράτησε το γατάκι στο ένα του χέρι και δείχνοντας προς την βιτρίνα του μαγαζιού είπε:

«Ήταν μέσα εκεί, εγκλωβισμένο».

«Άφησε την γάτα με αργές κινήσεις κάτω νεαρέ! Τώρα!», επανέλαβαν για τρίτη φορά οι αστυνομικοί, ενώ δυο από αυτούς πλησίαζαν και είχαν το ένα χέρι έτοιμο στο πιστόλι. Ο νεαρός την άφησε τρυφερά στο πεζοδρόμιο και εκείνη έφυγε κακήν κακώς. Οι αστυνομικοί όρμηξαν πάνω του, του λύγισαν τα χέρια πίσω από την πλάτη και τον οδήγησαν στο περιπολικό, ενώ ο κόσμος είχε αυξηθεί στην πλατεία και κοιτούσε. Κάποιοι τραβούσαν βίντεο με τα κινητά τους. Ο νεαρός γύρισε προς το μέρος του κυρίου που είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο του.

«Δεν μιλάς εσύ ρε φίλε;», του φώναζε. «Τι φιλόζωος είσαι ρεέέε;»

Ο κύριος έμεινε να τον κοιτάει ασάλευτος και ο νεαρός γύρισε προς το συγκεντρωμένο πλήθος και φώναζε, ενώ οι αστυνομικοί τον έχωναν όπως-όπως, σκύβοντάς του το κεφάλι, μέσα στο περιπολικό.

«Πού είστε όλοι εσείς ρε φιλόζωοι; Έέέ;; Πού είστε όλοι εσείς να διαδηλώσετε για μένα; Μόνο να ανεβάζετε φωτογραφίες στο διαδίκτυο από χαμένα ζωάκια και να λυπάστε ξέρετε; Ηλίθιοι υποκριτές; Πού είστε ρεέέε;»

Τα τελευταία του λόγια ακούστηκαν υπόκωφα καθώς η πόρτα είχε κλείσει στο όχημα και με γρήγορο μαρσάρισμα χάθηκε, υπέθεσα προς το αστυνομικό τμήμα.

Ήμουν σχεδόν βέβαιος πως αυτή τη φωνή κάπου την ήξερα.

3

Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών, χώρος σπουδής και περισυλλογής εκατοντάδων νέων. Έδινα μάθημα σήμερα, *“Τροχαίο δυστύχημα και Μάρκετινγκ”*. Το πιο δύσκολο του εξαμήνου. Δεν ήμουν διαβασμένος, αλλά κάτι είχε πάρει το μάτι μου σε κανα-δυο φυλλάδες. Λίγη θεωρία θα την έγραφα.

Στην είσοδο με καλωσόρισε το ζεστό χαμόγελο μιας γνωστής Κύπριας αοιδού, από μια αφίσα της ΔΑΠ για κάποιο επερχόμενο πάρτυ της. Έσβησα το τσιγάρο μου στο μάτι της και προχώρησα. Προσπέρασα βιαστικά τον λαδοπόντικα αφισοκολλητή της ΚΝΕ.

Όχι, γιατί να προσφέρω οικονομική ενίσχυση στο κόμμα; Άλλωστε κυβέρνηση δεν θέλετε να βγείτε. Κι ύστερα, σε μένα ποιος θα προσφέρει οικονομική ενίσχυση; Με ένα αποσμητικό όμως εσένα μπορώ να σε ενισχύσω. Έλα, αστείευόμενος το λέω. Φεύγεις; Καλά κάνεις, ούτε εγώ σε πάω.

Έξω από την αίθουσα, έπεσα πάνω σε έναν “ζητιάνο/εφευρέτη”, που στεκόταν στο προαύλιο. Απόφοιτος πολυτεχνείου και άνεργος κατά σειρά ετών. Έτσι έγραφε η ταμπέλα που κρατούσε. Πουλούσε λέει τεχνητή ελεημοσύνη σε όσους δεν είχαν να δώσουν πραγματική. *“Artificial οικτ-elligence”*. Με κατοχύρωση πατέντας copyright, έγραφε ένα χαρτί που κρατούσε στο δεξί του χέρι. Το είχε κυκλοφορήσει και σαν εφαρμογή για smartphones.

Μπράβο στο παλικάρι. Για να ξεφύγουμε από την κρίση θέλει όραμα και επιχειρηματικές ιδέες. Έβγαλα το κινητό μου και συνδέθηκα στο ίντερνετ. Του πέταξα ένα bitcoin και εκείνος έκανε πως το έπιασε στον αέρα, γνέφοντάς μου “ευχαριστώ”. Μπήκα στην αίθουσα με καθαρή συνείδηση. Πάντα μου αρέσει να δίνω ελεημοσύνη.

Έκατσα σε μια γωνία στα πίσω δεξιά έδρανα. Μπορούσα να δω, δεν μπορούσαν να με δουν. Κάλυψη-απόκρυψη. Όταν δεν είσαι καλά διαβασμένος, το μυαλό παίρνει παραπάνω στροφές, οξύνονται οι αισθήσεις. Είναι τακτική επιβίωσης, ο “εξάισιος ίλιγγος”. Σε λίγο η αίθουσα γέμισε και οι κόλλες με τα θέματα δόθηκαν. Έριξα μια σύντομη ματιά στις ερωτήσεις και ζύγισα τις πιθανότητές μου. Θα το περνούσα οριακά ή θα κοβόμουν ηρωικά. Είπα να το παίζω ήρωας για σήμερα.

Όταν ξεκίνησα να γράφω όμως, όλο σκόνταφτα. Η γραφή μου δεν είχε ροή κι οι σάλτσες που έβαζα δεν έδεναν. Ένωσα την παραπληροφόρηση των φυλλάδων στο πετσί μου. Τότε είδα μπροστά μου μια οχλαγωγία, μια διακριτική αναστάτωση γραπτών και γραφόντων. Κόλλες γέμιζαν με προτάσεις κι ύστερα με παραγράφους. Κατόπιν, άλλαζαν χέρια με ταχυδακτυλουργική χάρη. Κρυφά κι ένοχα χαμόγελα διακρίνονταν στα πρόσωπα των συμφοιτητών μου και εξαπλώνονταν σαν πυρκαγιά. Ήταν φανερό πως είχε βρεθεί ένας “φωστήρας” και γινόταν αντιγραφή. Θολωμένος όπως ήμουν από την πίεση του χρόνου, με συνεπήρε κι εμένα η ιδέα να μεταλάβω από την πηγή της γνώσης. Ανασήκωσα το κεφάλι και τον εντόπισα δύο σειρές παρακάτω.

Ένας τύπος με καρό, κοκκινόμαυρο πουκάμισο και μαύρα, μακριά μαλλιά. Μια φευγαλέα εικόνα του παρελθόντος πέρασε από το μυαλό μου με αυτήν ακριβώς τη μορφή. Άπλωσα το χέρι και τον σκούντηξα στη μέση. Εκείνος έστησε αφτί και μου έγνεψε διακριτικά με το κεφάλι. Του ζήτησα το τρίτο θέμα και μου πέρασε ένα χαρτάκι.

«Τα υπογραμμισμένα», ψιθύρισε κοιτώντας με λοξά. Τον ευχαρίστησα και γύρισα στο γραπτό μου.

Βγαίνοντας από την αίθουσα, χαλαρός πλέον από την ένταση της εξέτασης, γύρισα και τον είδα καθαρά. Και τότε συνειδητοποίησα διαμιάς πως επρόκειτο για τον ίδιο τύπο που λίγες εβδομάδες νωρίτερα είχε σπάσει εκείνη τη βιτρίνα.

Μετά από μερικές μέρες βγήκαν τα αποτελέσματα.

“Τροχαίο δυστύχημα και Μάρκετινγκ”... Αννίδης Ιάσοντας... 9. Όπως και οι περισσότεροι που κάθονταν γύρω μου. Και ανάμεσά τους, ένα και μοναδικό δεκάρι. Πλέον ήξερα και το όνομά του.

5

Η εξεταστική περίοδος παρήλθε και σε γενικές γραμμές έμεινα ευχαριστημένος από τις επιδόσεις μου. Στην αυγή του νέου εξαμήνου, το φιλόβορχο με βρήκε να περπατάω στο κέντρο της Αθήνας για να προμηθευτώ τα βιβλία των καινούριων μαθημάτων. Ο καιρός ήταν μουντός και τα σύννεφα πύκνωναν απειλητικά στον ουρανό. Ένιωθα μέσα μου μια πικρία και μια αδικαιολόγητη θλίψη. Εκείνοι που επηρεάζονται από τον καιρό έχουν ψυχολογικά προβλήματα, ισχυρίζονται οι ψυχολόγοι, προτείνοντας τους εαυτούς τους ως ειδικούς. Δεν πιστεύω στο θαύμα της επί πληρωμή συνεδρίας. Αν δεν έχεις φίλους όμως είναι μια διέξοδος.

Άρχισε να ψιχαλίζει δυνατότερα, όταν έβαλα το χέρι στην τσέπη και μπήκα να αγοράσω έναν καφέ. Στην είσοδο της καφετέριας καθόταν ένας τύπος με σμισμένο παντελόνι και τρύπια παπούτσια. Τα άλουστα μαλλιά του είχαν κολλήσει στο μέτωπο και το μούσι του φούντωνε ως το στήθος.

Κρατούσε ένα χάρτινο κύπελλο στο χέρι. Μέτρησα τα φιλά και χαμογελώντας του, πέταξα το περισσευούμενο κέρμα μέσα στο κύπελλο. Εκείνος τίναξε τους ώμους του και με κοίταζε ξαφνιασμένος.

«Τι κάνεις ρε ηλίθιε», μου είπε με μάτια εκνευρισμένα και κόκκινα. Ξαφνιαστήκα.

«Απάντα μου τώρα! Τι κάνεις! Γυρεύεις τσαμπουκάδες;»

Έβαλε το χέρι στο πεζούλι και σηκώθηκε όρθιος, κολλώντας το πρόσωπό του στο δικό μου.

«Συγγνώμη φιλαράκι, εγώ απλά...», και έκανα ένα βήμα πίσω.

«Γιατί μου πέταξες κέρμα μέσ'τον καφέ μου ρε μαλάκια; Έ;» και με έσπρωξε με δύναμη.

«Όχι, όχι, χίλια συγγνώμη. Νόμιζα ότι...όχι, συγγνώμη. Με συγχωρείς. Θα σου αγοράσω άλλον. Τώρα κιόλας. Κατά λάθος. Νόμιζα ότι... Πωπω! Ρε φίλε μπερδεύτηκα, με συγχωρείς. Έναν καφέ για τον φίλο σας παρακαλώ. Ό, τι θέλει. Τον κερνάω εγώ».

Εκείνος χαλάρωσε τα χέρια και στράβωσε τα χείλη ρίχνοντας το κεφάλι στο πλάι.

«Τι να πω... πραγματικά. Τι μαλάκες υπάρχουν, Θεέ μου», συμπλήρωσε.

«Μου ξέφυγε. Δεν ήθελα να σε προσβάλω. Η φιλανθρωπία που έγινε λατρεία, βλέπεις. Μπερδεύτηκα. Συνήθεια, τι να πω. Η δεύτερη φύση του ανθρώπου».

Άρπαξα τον καφέ μου και έφυγα όπως-όπως, μην κοιτώντας πίσω, ενώ εκείνος έβριζε μαζί με έναν άλλον θαμώνα. Περπάτησα στο στενό πεζοδρόμιο με τους χτύπους της καρδιάς μου να επανέρχονται σιγά-σιγά στα φυσιολογικά. Δεν θα σιάσω κιόλας. Ούτε να τους ξεχωρίσεις δεν μπορείς πλέον τους ζητιάνους από τους χίπστερς.

Μπήκα στην βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου και δανείστηκα κάποια βιβλία που δεν τα είχα γραμμένα στην λίστα μου. Το φιλόβροχο συνέχιζε και επιτάχυνα το διασκελισμό μέχρι το μετρό. Από το απέναντι πεζοδρόμιο πλησίασε προς το μέρος μου μια γύφτισσα.

«Έλα, σε παρακαλώ, δώσε κάτι».

Της μόρφασα ότι δεν είχα φιλά πάνω μου. Αρκετά για σήμερα. Δεν την ξαναπατάω. Θα κάνω ασφαλή φιλανθρωπία από δω και στο εξής. Ένα “like” στο “Facebook”, ένα χιλιομπαλωμένο παπούτσι, ένα πακέτο ρύζι... Έτσι γίνεται. Δεν χρειάζεται να στερηθείς κάτι. Δεν χρειάζεται να στερηθείς ούτε εκείνο που δεν χρειαζόσαι. Οι καιροί που ζούμε είναι ό, τι πρέπει για καθαρές συνειδήσεις. Στην γειτονιά μου μάλιστα έχει ανοίξει, όχι πάνω από μήνα, ένα πλυντήριο συνειδήσεων. Έχουν και σλόγκαν για να θυμούνται οι παλιοί. Παράφραση: “Εικοσιεννιά καταχραστές συνειδήσεων συνιστούν *sleep... αυτοί ξέρουν*”.

Δεν το κρύβω πως νιώθω μια θλίψη για όλα αυτά. Ίσως να φταίει ο καιρός... Ίσως η τάση της εποχής... Είναι της μόδας να λυπάσαι. Δεν λέω. Αλλά αυτήν την δουλειά θα κάνουμε; Η γύφτισσα όμως επέμενε.

«Έλα, σε παρακαλώ. Πάρε έστω ένα γαλατάκι για το παιδάκι μου».

Μόλις το θέμα μετατοπίστηκε από τα χρήματα και έγινε γαλατάκι για μωρό, το ξανασκεύτηκα. Σίγουρα ένα γαλατάκι θα μπορούσα να το προσφέρω.

«Πάμε» της έγνεψα και εκείνη με γράπωσε από το χέρι, με έσυρε στο μαγαζί και με χρέωσε τρία γάλατα και ένα baby doll. Φιλανθρωπία για έναν χρόνο, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό μου. Καλά είναι για φέτος. Είναι διαφορετικό να συζητάς για τέτοια ζητήματα και διαφορετικό να εμπλέκεσαι σε αυτά. Όταν είμαι μακριά από ένα περιστατικό, μπορώ και το περιφρονώ. Αλλά όταν είναι δίπλα μου και μπορώ να κάνω κάτι, τα αντανάκλαστικά μου με προδίδουν. Γι' αυτό πιστεύω πως το “κακό” είναι θέμα απόστασης. “Πέραν του καλού και του κακού”, λέει ο φιλόσοφος. Αλλά δεν μπορεί να πάει λίγο ακόμα πιο πέρα, γιατί με ενοχλεί να μπλέκεται στα πόδια μου και με αναγκάζει να παίρνω θέση;

Το πρόσχημα όλων είναι που με εννευρίζει, πως δηλαδή τα φιλά που σου ζητούν είναι κάτι ευκαταφρόνητο. Ας τα βάλω κάτω όμως. Πενήντα λεπτά η Greenpeace για τις σαρδέλες που υποφέρουν στις ακτές της Σάμου, ένα ευρώ ο Σαμίρ που δεν μπορεί να πάει πενθήμερη, δυο ευρώ η καλλιέργεια tulipus lipus στο Λαύριο, κάτσε, είναι και παραείναι κάτι στην τελική. Ο μόνος λόγος που έχω αυτό το χόμπυ, είναι επειδή αποτελώ κομμάτι της ατιμασμένης ανθρώπινης φυλής και αναγνωρίζω, λόγω αυτού, το μερίδιο που μου αναλογεί στην αδικία.

Άφησα την γύφτισσα πίσω μου και με τα βιβλία ανά χείρας προχώρησα προς το μετρό. Μια τεράστια ουρά από κυρίες και μεγαλοκοπέλες είχε σχηματιστεί έξω από ένα διπλανό κατάστημα. Σταμάτησα και κοιτάξα περιέργως να δω τι περίμεναν. Μια κυρία γύρισε και μου είπε:

«Έχουν βγάλει σε προσφορά ένα νέο όργανο παθητικής γυμναστικής που έχει φανταστικά αποτελέσματα. Μια μπάλα για καθίσματα. Με πέντε λεπτά

τη μέρα αποικτάς σφιχτά μπούτια χωρίς κυτταρίτιδα. Και κάνει μόνο εκατόν ενενηνταεννιά ευρώ».

«Α, ναι; Μόνο; Και πώς λειτουργεί;», την ρώτησα.

«Τίποτα, απλά κάθεται και περιμένεις. Αυτό είναι το ωραίο!», μου απάντησε.

«Καλά, αυτοί είναι ικανοί να σας πουλήσουν ακόμα και κρέμα αδυνατίσματος, που δεν χρειάζεται καν να την βάλεις, κι εσείς θα κάνατε ουρά για να την αγοράσετε».

«Α, τέτοια πήρα χθες καλέ. Τις πουλάνε δυο στενά πιο κάτω».

Μπήκα στο μετρό και έφτασα στο αυτοκίνητό μου. Η βροχή συνέχιζε σταθερά και είχα πέσει σε περισυλλογή. Στο φανάρι κοντά στο σπίτι μου, με έπιασε κόκκινο και έβαλα το χέρι στην σακούλα με τα νεοαποκτηθέντα βιβλία, αρπάζοντας ένα από αυτά. Το άνοιξα και ξεκίνησα να διαβάζω.

Πλησιάζει ο Πακιστανός να μου πλύνει τα τζάμια. Πολιτισμένα κουνάω υποτιμητικά το χέρι όπως όταν έχω μύγα στην σαλάτα μου. Δεν φεύγει. Πολιτισμένα απαξιώ και υποκρίνομαι ότι δεν τον βλέπω. Κάνω μάλιστα και το αμάξι ένα εκατοστό πιο μπροστά –πόσο πιο πολιτισμένα. Εκείνος όμως επέμεινε, εξαντλώντας την υπομονή μου. Άνοιξα το παράθυρο και ο αέρας πήρε μαζί του τους καθωσπρεπισμούς και όλη μου την ανωτερότητα.

«Ρε φιλαράκο, δεν βλέπεις γαμώ το κέρατό μου, ότι προσπαθώ να διαβάσω ένα δύσκολο δοκίμιο πάνω στην φιλανθρωπία, τους λαθρομετανάστες, την ανισότητα και την ένδεια; Τι μου προήξεις και δεν φεύγεις τόση ώρα από μπροστά μου; Σου είπα ότι δεν θέλω. ΔΕΝ ΘΕΛΩ! Πώς το λένε στην βρωμογλώσσα σου;»

Όσο κι αν προσπάθησα μετά δεν κατάφερα να συγκεντρωθώ και άναψε και το φανάρι. Είναι θέμα παιδείας. Αν δεν υπήρχε αδικία στον κόσμο, εγώ τώρα θα είχα διαβάσει μια ώρα αρχύτερα το βιβλίο μου. Δεν φταίει η παιδεία για την ανισότητα οπότε, αλλά το ανάποδο.

Έφτασα στο σπίτι και παριάρισα το αμάξι κάπως μακρύτερα απ' ότι συνήθως. Οδεύοντας προς την πολυκατοικία μου, πέρασα μπροστά από το “Φιλανθρωpet City”. Ένα νεαρό ζευγάρι στο ταμείο επέστρεφε ένα μαυράκι από την Αιθιοπία που είχε νοικιάσει δοκιμαστικά για έναν μήνα.

«Δεν ταιριάζει με την ταπεσαρία μας. Το έχετε σε άλλο χρώμα; Λίγο πιο σοκολατί;» άκουσα την κοπέλα να λέει.

Εντάξει. Συμβαίνουν αυτά. Κυρίως στις καλύτερες οικογένειες. Συνέχισα και μπήκα στο σπίτι. Είχα αρκετό διάβασμα για την σχολή αυτό το εξάμηνο.

6

Η παρακολούθηση ενός μαθήματος είχε πάντα μια ιδιαίτερη επίδραση πάνω μου. Αν το μάθημα ήταν ενδιαφέρον, μου εξήπτε τη διάθεση για συζήτηση όταν τελείωνε η παράδοση. Αν δεν ήταν, μου εξήπτε τη διάθεση για συζήτηση κατά τη διάρκεια της παράδοσης.

Το μάθημα αυτής της ημέρας ανήκε στην πρώτη κατηγορία. Βγήκα έξω απ' την αίθουσα και άνοιξα συζήτηση με έναν συμφοιτητή μου σχετικά με τη χειραγώγηση των μαζών, την απολυταρχία των καπιταλιστικών και κομμουνιστικών μοντέλων, τον κορπορατισμό και τη χρεία άμεσης δια βοής δημοκρατίας, όταν ξεπρόβαλε από το βάθος ο αριστούχος του Μάρκετινγκ, ο ίδιος που με είχε βοηθήσει -όπως και πολλούς άλλους- να το περάσω.

Του όφειλα χάρη, ασυζητητί. Όπως ακριβώς και εκείνο το παγιδευμένο γατάκι. Μόνο που εγώ μπορούσα να του την ανταποδώσω. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα. Διέκοψα απότομα την κουβέντα με τον συμφοιτητή μου και ακολούθησα τον αριστούχο με τα μάτια. Περίμενα μέχρι να πλησιάσει αρκετά και είπα μεγαλόφωνα, σίγουρος πως με ακούνε και οι δύο:

«Πρόσεξε συνάδελφε, οι προλετάριοι δεν έχουν τίποτα να χάσουν, παρ'ά μόνο τις αλυσίδες τους, όπως είπε ο Καρλ Μαρξ».

Ο αριστούχος σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος μου. Το κόλπο έπιασε. Με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια.

«Σταμάτα βρε με τα τσιτάτα σου εσύ, μπουμπη», είπε και συνέχισε το δρόμο του.

Ένωσα ένα άδειασμα στο στήθος. Ο συνομιλητής μου κάγχασε και με έπιασε απ' τον ώμο.

«Βρήκες κι εσύ ρε Αννίδη ατάκα να πετάξεις μπροστά του. Δεν ξέρεις ποιος είναι αυτός;»

«Τι να ξέρω; Τον είχα πετύχει τυχαία μια φορά πριν κάμποσο καιρό να σπάει μια βιτρίνα, και άλλη μια που με βοήθησε να περάσω ένα μάθημα».

«Ναι, ναι ξέρω. Όλο κ'άτι τέτοια κάνει ο Αλκίνοος. Δεν τον πιάνεις πουθενά. Σκέψου ότι είναι τέτοια περίπτωση, που μια φορά έκατσε και ζωγράφισε τον δικό του Εσταυρωμένο. Έναν μεγάλο, επιβλητικό πίνακα. Τον πήρε και τον πήγε στο Σύνταγμα, στήνοντάς τον δίπλα από τον Άγνωστο Στρατιώτη. “Μνημείο στον Άγνωστο Εσταυρωμένο” το είχε ονομάσει ο τρελός. Διότι πολλοί, έλεγε, σταυρώθηκαν, αλλά ένας πήρε όλη την δόξα. “Όχι, δεν είναι ο Χριστός!”, “Όχι, δεν είναι έκθεση ζωγραφικής”, “Όχι, δεν θέλω χρήματα”, έλεγε στον κόσμο που μαζευτόταν. “Φόρος τιμής είναι άνθρωποι μου, φόρος τιμής” να τους φωνάζει. Τίποτα όμως εκείνοι, με το ζόρι να δώσουν τα φιλά τους, λες και συμμετείχαν σε κάποιο διαγωνισμό για την καλύτερη πράξη της ημέρας. Είχε γράψει ακόμα και υπότιτλο στο έργο, “Αυτός, δεν είναι ο Ιησούς”, με επιρροές από Ρενέ Μαγκρίτ».

«Και τελικά τι έγινε;», τον ρώτησα.

«Τι να γίνει; Ήρθαν οι μπάτσοι και τον έδιωξαν. Κλασικά».

«Α. Μάλιστα. Κατάλαβα».

«Ναι, αλλά περίμενε», συνέχισε ο συμφοιτητής μου, «μη νομίζεις ότι είναι κανέννας βλάκας σαν αυτούς τους γραφικούς. Είναι διαβασμένος μέχρι αηδίας. Αν δεις όσα μαθήματα έχει δώσει, είναι όλα στρογγυλά δεκάρια. Δεν είναι να έρθεις σε αντιδικία μαζί του. Ούτε οι καθηγητές δεν το τολμούν. Ειδικά έναν οικονομολόγο μια φορά τον ταπείνωσε τόσο άσχημα, που δεν ήξερε από πού να φύγει. Τι να σου λέω τώρα, άμα τον ακούσεις θα καταλάβεις»

«Εντάξει», του είπα, τον χαιρέτησα κι έφυγα. Δεν είχα διάθεση να ακούσω παραπάνω και ήμουν ακόμα ενοχλημένος με τον τρόπο που με είχε αποκαλέσει ο Αλκίνοος.

Προχώρησα προς το μέρος που πήγαινε. Σκεπτόμουν μήπως τον πιάσω και του ζητήσω το λόγο. Εκείνη τη στιγμή μπήκε σε μια παρέα φοιτητών που ήταν μαζεμένη λίγο παρακάτω. Κοντοστάθηκα. Έβγαλα το κινητό μου και έκανα πως κάτι διαβάζω, οργανώνοντας παράλληλα την επόμενη μου κίνηση. Τον άκουσα που άρχισε να μιλάει. Αναθεώρησα τη στρατηγική μου και αριέστηκα στο να περιμένω μέχρι να τον βρω μόνο του.

«Για πείτε και σε μένα ρε παιδιά, τι συζητάτε με τόση προσήλωση;» Απηύθυνε ο Αλκίνοος στην παρέα.

«Σχολιάζουμε μια ανάρτηση που έκανε εδώ ο φίλος μου στο Facebook», του απάντησε ένας φοιτητής, «σχετικά με την πεμπτούσια της επανάστασης».

«Για συνέχισε! Η επανάσταση μ' ενδιαφέρει πολύ».

«Στις επαναστάσεις υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων: εκείνοι που τις κάνουν κι εκείνοι που επωφελούνται. Δυστυχώς, κάθε επανάσταση εξατμίζεται και αφήνει ένα κατακάθι γραφειοκρατίας».

«Μπράβο!», αναφώνησε ο Αλκίνοος και τα πρόσωπά τους έλαμψαν από την επιδοκιμασία του.

«Ο Άρης Βελουχιώτης ζει ανάμεσά μας! Κι απ' ό,τι φαίνεται κάνει και αναρτήσεις στο διαδίκτυο!», συνέχισε.

Οι εκφράσεις τους τώρα σικοτείνιασαν από δυσπιστία.

«Έρχεται μια στιγμή στη ζωή κάθε επαναστατημένου ανθρώπου που ματώνει για το κοινωνικό γίγνεσθαι, και με ρίγος ευθύνης απέναντι στην αδικία και την καταβαράθρωση των αξιών, το χέρι του οπλίζεται. Τότε -και μόνο τότε- γράφει ένα τέτοιο σχόλιο στο Facebook, ενώ παράλληλα με το άλλο χέρι τρώει ένα πείνιρλί, περιμένοντας το επόμενο σκάνδαλο για να επαναστατήσει ξανά»

«Εντάξει. Καταλάβαμε τις απόψεις σου, Αλκίνοε», του απάντησε ο φοιτητής που είχε κάνει την ανάρτηση.

«Φιλαράκο για μένα το ίδιο φυλακισμένοι είστε όλοι ανεξαρτήτως. Άκου τι λέει... Η διαφορά αγόρι μου είναι η εξής. Ενώ οι μεν νοιάζονται για το προσωπικό τους συμφέρον, οι δε νοιάζονται για το συμφέρον των άλλων. Το οποίο καταλήγει να είναι και αυτό προσωπικό. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ δεξιών και αριστερών. Το ίδιο πράγμα δηλαδή. Μπορεί ένα νόμισμα να είναι δέκα λεπτά από την μια και είκοσι από την άλλη; Όχι. Το ίδιο νόμισμα είναι».

«Και τότε τι έχεις να προτείνεις εσύ, ρε Αλκίνοε; Να μένουμε με τα χέρια σταυρωμένα και να κοιτάμε;», τον ρώτησε ένας από τους φοιτητές που βρίσκονταν γύρω του.

«Όχι. Το ακριβώς αντίθετο. Καταρχάς να σου ξεκαθαρίσω, με κίνδυνο να σε στενοχωρήσω, πως το να γράφεις σχόλια και κειμενάκια στο ίντερνετ, παρ'ότι τα χέρια δεν είναι σταυρωμένα, δεν είναι επανάσταση. Να δράσετε, αυτό έχει μείνει. Μεμονωμένα. Ο καθένας σύμφωνα με αυτά που πιστεύει, αλλά στην δράση. Η κουβέντα δεν είναι δράση. Χρειάζεται, αλλά μόνο για να δίνει κατεύθυνση. Αφήστε τα πολλά λόγια και τις φλυαρίες. Να βγεις εκεί έξω, συνάδελφε, και να εκτεθείς. Αυτός είναι ο τρόπος ενός ελεύθερου όντος. Να δράσεις, το καταλαβαίνεις; Να δράσεις! Αυτό που θεωρείς σωστό και δίκαιο, χωρίς να σκέφτεσαι τις συνέπειες και χωρίς να σε νοιάζει τι θα γίνει. Με τα

όπλα που σου δόθηκαν. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα παραπάνω. Τι αξία έχει να αναλώνεστε σε θεωρίες; Τις ξέρω. Κι εσείς -μάλλον. Να μελετάτε και να δράτε. Απλά πράγματα. Πρώτα μελέτη και ύστερα δράση. Αν έχετε παρατηρήσει, η απόσταση ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και ένα βιβλίο είναι την περισσότερη ώρα της ημέρας μηδαμινή. Ένα τσακ κάνεις και το πιάνεις το διαολεμένο. Πώς γίνεται όμως το τηλεκοντρόλ πάντα να είναι ακριβώς όσο χρειάζεται, ώστε να το φθάνεις χωρίς καν να αναστηλώσεις την ράχη σου από τον καναπέ; Σωστά; Πάω στοίχημα ότι σας συμβαίνει πιο συχνά και από όταν πάτε στην τουαλέτα. Νόμος του Μέρφου, που μάλλον του διέφυγε».

«Ωραία τα λες», πετάχτηκε ένας άλλος παραδίπλα, «αλλά δεν έχουμε όλοι την άνεση και τον χρόνο για να φερόμαστε όπως λες εσύ. Πρέπει να δουλεύουμε, να συνεισφέρουμε στην οικογένειά μας. Άιντε λες μια κουβέντα και όποιον πάρει ο χάρος; Κάτσε, δεν είναι έτσι τα πράγματα στην πράξη. Εσύ πώς ζεις δηλαδή;»

«Εγώ, μιας και ρωτάς, έχω τόσο πολύ ελεύθερο χρόνο, που δεν μου μένει καθόλου επαγγελματικός. Δεν είμαι ευλογημένος σαν όλους εσάς που πνίγεστε, τρέχετε ολημερίς και δεν προλαβαίνετε να σιεφτείτε. Άντε. *Anticomfortable dumbs* μού έχετε γίνει. Όλα δικά σας τα θέλετε και κάπου κάπου να πετάτε και καμιά αερολογία δήθεν φιλοσοφημένη και το ονομάζετε αντίσταση και πλήγμα στο κατεστημένο».

«Αλκίνοε», μια κοπελίτσα θιγμένη τον διέκοψε, «μια χαρά παιδεία έχουμε κι εμείς. Και σχολείο πήγαμε, και πανεπιστημίο, και όλα τα κάνουμε».

«Ναι, ξέρω», της απάντησε. «Δημόσια παιδεία και σχολεία. Πήγα κι εγώ. Δεν διαφωνώ. Στα σχολεία η ώρα του επαγγελματικού προσανατολισμού είναι η πιο χρήσιμη και το μοναδικό ενθαρρυντικό στοιχείο στο εκπαιδευτικό σύστημα. Είναι υποχρεωμένοι οι καθηγητές να σε προσανατολίσουν επαγγελματικά. Να ψάξουν μαζί με τον μαθητή την χώρα στην οποία θα πάει να βρει δουλειά και να ζήσει μια αξιοπρεπή ζωή. Θα' ναι η Αγγλία, η Γαλλία, η Γερμανία, ο Καναδάς; Δεν έχει σημασία. Σωστά δεν τα λέω, δεσποινίς; Εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασία του μαθητή. Αλλά ακόμα και αυτήν την άγια ώρα, την έχουν κάνει διάλειμμα και καφέ. Ύστερα φθάνει η στιγμή να συμπληρώσουν οι μαθητές το μηχανογραφικό τους, που δεν είναι μηχανογραφικό, αλλά “μηχανορραφικό”, με τόση δολοπλοκία και ραδιουργία στις πλάτες των νέων, και καταλήγουν να περνούν σε σχολές που δεν έχουν αντίκτυπο στην κοινωνία γιατί οι δομές απουσιάζουν. Οι αριθμοί ευημερούν και οι κοινωνίες δυστυχούν. Δεν μου λες εσύ, μιας και θέλεις να συμμετάσχεις στην κουβέντα. Τι ψήφισες, αν έχεις την καλοσύνη;»

«Σύ... σύριζα, αλλά δεν έχω πρόβλημα να βγει και η Νέα Δημοκρατία», απάντησε διστακτικά, χαζογελώντας στην διπλανή της. Δεν φάνηκε σίγουρη η καημένη για την σωστή απάντηση και θέλησε να τους ικανοποιήσει όλους.

«Βρε χαϊβάνιμπαλ που τρως κουτόχορτο», συνέχισε ο Αλκίνοος, «εδώ μιλάμε για το μέλλον μας, όχι για τον αγώνα Παναθηναϊκός- Άρσενал, που παίζεις στοίχημα στην Άρσενал για να πληρωθείς, αλλά δεν σε νοιάζει κι αν

κερδίσει η ομάδα σου! Αϊντέέέέ! Εσύ τι σπουδάζεις;», σε ένα παλικάρι παραπέρα.

«Κοινωνική πολιτική», του απάντησε.

«Α. Social πώληση (policy), δηλαδή, ωραία. Γιατί ρε φίλε; Σε έπιασε ο πόνος για την κοινωνία; Αφού δεν σε νοιάζει και θα φύγεις για να αναζητήσεις δουλειά στην Σουηδία, καημένε μου. Άντε μια ώρα αρχύτερα να γλιτώνουμε από τους λεκέδες. Έχετε ξεπουλήσει τα πάντα πια και στις εξυπνάδες είστε πρώτοι. Και πού 'στε; Αν πάτε προς το Σύνταγμα, εσείς αγανακτισμένοι, ρίξτε μια επαναστατούλα πάνω σας. Κάνει ψόφο απόψε».

Οι κοπέλες σηκώθηκαν να φύγουν και ένας τυπάκος που σιγά-σιγά και εκείνος σηκωνόταν, του είπε:

«Μπορεί να μην έχουμε τόσο χρόνο για να διαβάζουμε νυχθημερόν όπως εσύ, αλλά ενημερωνόμαστε. Δεν είμαστε αδιάφοροι. Μια χαρά διαβάζουμε εφημερίδες και βλέπουμε ειδήσεις για τις εξελίξεις».

«Α, μπράβο. Τώρα μιλάς σωστά. Εμπιστεύεσαι δηλαδή εσύ τους δημοσιογράφους; Αυτό θέλεις να μου πεις; Αυτό θεωρείς εσύ δημόσια παιδεία; Συγχαρητήρια. Αυτό δεν είναι δημόσια παιδεία και δεν πρόκειται περί δασκάλων. Κωλοφάρα είναι. Ξυπνάτε. Το φαινόμενο “Χαρτζιλικολάου” το έχετε ακουστά; Το φαινόμενο κατά το οποίο οι δημοσιογράφοι παίρνουν το χαρτζιλίκι τους, το κατιτίς τους, για να διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα; Αρκετούς αιώνες πριν, ο Ντεκάρτ τα ήξερε αυτά. Είχε μιλήσει για τον δαίμονα που μας παραπλανά. Δεν μπορεί να κρυφτεί όμως πλέον. Τουλάχιστον από μένα. Τώρα ξέρουμε ποιος είναι. Αλλά και που ξέρουμε, μήπως τον βγάζουμε από την ζωή μας; Και όσον αφορά τις εφημερίδες που είπες, αν παρατηρήσεις φίλτατε όλη αυτή τη μάχη για άρθρα και σχόλια, θα τρομάξεις. Ο καθένας έχει την θεωρία του, που φυσικά είναι καλύτερη από των άλλων, και δώσ' του τσακωμοί επί τσακωμών στις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης... δι-κτήνωσης... διένεξης; Δεν έχω καταλάβει ακριβώς πώς λέγονται. Πάντως πρόκειται για ρινηκί κανονικό. Χαμός! Ναι, φυσικά και μπορείς να είσαι διαφορετικός από μένα, αλλά για να σεβαστώ την γνώμη σου, βασική προϋπόθεση είναι να είσαι το ίδιο διαφορετικός με μένα, ειδάλλως δεν γίνεται δουλειά. Τα άρθρα και τα κείμενα έχουν για κάποιον λόγο χάσει την σαφήνιά τους και έχουν γίνει ακαταλαβίστικα. Διότι αν κάποιος δεν έχει κάτι ουσιαστικό να πει, θα το περιτυλίξει με ένα κάρο κορδέλες για να φαίνεται ότι είναι σημαντικό. Λεκτικοί ακροβατισμοί, δυσνόητες λέξεις, μακροσκελείς προτάσεις, νοήματα κρυφά... Πώπώπώ! Τι “θεαρθράλε” είναι αυτό!»

«Η χώρα μας είναι ο τόπος όπου γέννησε την δημοκρατία και έδωσε το φως της σε ολόκληρο τον κόσμο» πετάχτηκε ένας από τους εναπομείναντες φοιτητές. «Και μόνο με τον διάλογο και την κουβέντα, που εσύ απαξιώνεις τόσο απλά, θα βρεθεί λύση»

«Άντε ντε. Και έλεγα δεν θα το πει κάποιος κι αυτό; Σοβαρά; Αυτό έχεις να μου πεις; Μπορεί ο τόπος ετούτος να γέννησε τα ιδανικά που αναφέρεις, αλλά κατοικείται από λάθος ανθρώπους. Χεσμένους τους έχω λοιπόν, σου απαντάω. Ναι ναι, ξέρω. Προσβάλω τους αρχαίους υμών (τους

δικούς σας) προγόνους. Είμαι ξεδιάντροπος. Χέστηκα! Δικοί μου πρόγονοι είναι; Τι σχέση μπορεί να έχω εγώ με τους αρχαίους Έλληνες, πέρα από μια κουτσουρεμένη, κατακρεουργημένη, υπεραπλουστευμένη σιιά της γλώσσας τους και μια Ακρόπολη να με γεμίζει δάκρυα υπερηφάνειας και αφελή ενθουσιασμό; Καμιά! Αυτά είναι για σας. Τους αχρείους υμών (των αρχαίων Ελλήνων αυτήν την φορά) απογόνους. Τι σου έχει μείνει ρε εξυπνάκια εσένα, πέρα από τον Πλάτωνα, που πάω στοίχημα πως ούτε που έχεις διαβάσει μια πρόταση από κάποιο βιβλίο του, και τον Παρθενώνα; Δεν θέλω να σκέφτομαι τι θα πάθεις, εάν γίνει κάνα αστείο και γιρεμιστεί. Δεν θα έχουμε τίποτα να αναρριγώμαστε μεταξύ μας και να θαυμάζουμε για το ποιοι είμαστε. Και τελικά φιλε μου, και θέλω απάντηση σε αυτό... Ποιοι είμαστε;»

Οι τελευταίοι φοιτητές είχαν και αυτοί ξεκινήσει να φεύγουν, εμφανώς δυσαρεστημένοι από την επιθετικότητα και το ύφος του Αλκίνοου. Εκείνος, κοιτώντας τους να διαλύουν την συγκέντρωση, τους έδειξε κουνώντας το χέρι υποτιμητικά και ολοκλήρωσε:

«Άντε. Άντε σιγά-σιγά να περίμενετε σε καμιά ουρά για να γραφτείτε στους Α.Α. Στους “Ανώνυμους Άνεργους”, για να κλαίγεστε μεταξύ σας και να πνίγετε τον πόνο σας. Καημένοι».

Όλη αυτή την ώρα που μιλούσε ο Αλκίνοος, εγώ στεκόμουν σιωπηλός και τον άκουγα. Το ενδιαφέρον μου κίνησαν όχι μόνο τα όσα είπε, αλλά ο τρόπος που έδινε τις απαντήσεις. Ο λόγος του χειμαρρώδης και ευφάνταστος. Σε έπιανε απροετοίμαστο. Δεν ήταν τόσο η ευφυΐα του, όσο το ότι έμπλεκε τα λεγόμενά του καθ'αυτόν τον τρόπο, που όσο καλά και να είχες ακονισμένο ένα επιχείρημα στη φαρέτρα σου, στη μάχη της κουβέντας μαζί του, σε πρόδιδε. Ωστόσο, το γεγονός πως με είχε χαρακτηρίσει μπούμπη, παρέμενε. Κι αυτό δεν θα το άφηνα να περάσει έτσι. Δεν είμαι κανέναν δειλός.

Είδα τον Αλκίνοο να μπαίνει στο κυλικείο. Ξοπίσω κι εγώ. Κάθισε και παρήγγειλε τον καφέ του. Με εξαίρεση μια κοριτσοπαρέα από ευτραφείς μεταλούδες στο βάθος, ο χώρος ήταν άδειος. Θεώρησα καλή στιγμή να του μιλήσω. Πλησίασα και -μα τω Θεώ, δεν ξέρω πότε πρόλαβε- τον άκουσα να λέει προς τις κοπέλες:

«Ίσως, εάν διαβάζατε κάνα βιβλίο της προκοπής και αφήνατε κατά μέρος τους πεσσιμισμούς της δεκάρας και τα βρυκολακίστικα, ίσως, και πάλι λέω ίσως, να ξημέρωνε και για σας μια άσπρη μέρα. Θα αντέξει το death metal και χωρίς εσάς για λίγο. Μην ανησυχείτε. Δεν χάνεται».

Οι μεταλούδες σηκώθηκαν πειραγμένες και με τα μαύρα τους ριχτάρια βγήκαν από το κυλικείο.

«Δεν ακούμε death metal εξυπνάκια. Gothic underground doom metal ακούμε» είπε η τελευταία και του έριξε μια θανατερή ματιά.

Ο Αλκίνοος της έστειλε ένα φιλί στον αέρα. Προχώρησα προς το μέρος του.

«Επιτρέπεται;» δείχνοντας την καρέκλα δίπλα του.

«Βεβαίως φίλε μου, κάθισε» μου είπε με φιλική χροιά.

Πολύ ευγενικός. Δεν το περίμενα. Η ευγένεια είναι κάλπικο νόμισμα και είναι πολύ φαιδρός εκείνος που το τσιγκουνεύεται. Έχεις τόσα να κερδίσεις, προσφέροντας επί της ουσίας ένα τίποτα, και όμως είναι σαν να τάξεις έναν ολόκληρο, ιδανικό κόσμο. Επιπλέον, η ευγένεια λειτουργεί σαν τη ζέστη στο κερί. Τον πλάθεις τον άλλον και τον κάνεις όπως θέλεις. Αυτό μαλάκωσε τη διάθεσή μου απέναντί του.

«Με αποκάλεσες μπούμπη ρε φίλε πριν από λίγο», συνέχισα, «και εκνευρίστηκα. Δεν σε ξέρω, δεν με ξέρεις».

«Και ήρθες εδώ λοιπόν για να μου αποδείξεις ότι δεν είσαι;» με ρώτησε.

«Δεν έχω να σου αποδείξω τίποτα. Αλίμονο αν κάθομαι να αποδεικνύω στον καθένα τι είμαι και τι δεν είμαι. Εγώ ξέρω πολύ καλά τον εαυτό μου κι αυτό μου φτάνει».

Ο Αλκίνοος σήκωσε τα φρύδια σε μια έκφραση θαυμασμού.

«Μπράβο φίλε μου! Μ' αυτό και μόνο που είπες τώρα, με οδηγείς στο συμπέρασμα ότι βιάστηκα να σε κρίνω. Θέλεις μια τυρόπιτα;» με ειρωνεύτηκε.

Δεν είμαι απ' αυτούς όμως που λένε όχι. Πάντα παίρνω το κομμάτι της ντροπής σε μια πίτσα ή την τελευταία πατάτα. Ψωροπερηφάνειες δεν έχουν θέση στην ιδιοσυγκρασία μου. Συν τοις άλλοις, θέλησα να παίξω το παιχνίδι του και να δω πού θα μας οδηγήσει.

«Ναι, μια τυρόπιτα θα ήταν ό, τι πρέπει» του απάντησα.

Εκείνος φάνηκε να το διασκεδάζει και χαμογελαστός έφερε τις τυρόπιτες όλο χάρη. Καθίσαμε σαν δυο παλιοί γνώριμοι, που είχαν να βρεθούν καιρό. Ο Αλκίνοος έκανε παρατήρηση στον καφετζή να χαμηλώσει την ένταση της τηλεόρασης για να μπορούμε να ακουγόμαστε καλύτερα.

«Έχει ματσάκι Εργοτέλης-Πανθηρακιός ρε παιδιά, δεν σας ενδιαφέρει;» μας φώναζε ο καφετζής.

«Έχουμε πιο σοβαρά θέματα να συζητήσουμε με το παιδί, κύριε Φώντα. Ναι, ακόμα κι από το ματς. Δύο κλικ παρακάτω, ίσα να ακουγόμαστε... Εκεί καλά είναι, ναι. Ευχαριστώ». Γύρισε το κεφάλι του προς εμένα.

«Δεν μπορώ να συλλάβω ούτε κατά διάνοια, τι χαρά μπορούν και αντλούν όλοι εκείνοι που παρακολουθούν αυτούς τους στημένους αγώνες δίχως θέαμα. Ο tempora, ο mores. Τέλος πάντων. Σ' ακούω».

«Τι με ακούς; Σου είπα. Δεν μου άρεσε που με είπες “μπούμπη” στα καλά του καθουμένου».

«Πάλι αυτό;» με διέκοψε δείχνοντάς μου την κούραση του. «Νόμιζα ότι πατσίσαμε με την τυρόπιτα. Μου είπες πως δεν είσαι. Τελείωσε το θέμα».

«Όχι δεν τελείωσε φιλαράκο. Εγώ...»

«Εντάξει μωρέ σου είπα. Συγγνώμη θέλεις να σου ζητήσω; Ορίστε. Συγγνώμη αγαπητέ που σε είπα “μπούμπη” στα καλά του καθουμένου. Καλώς; Έλα σε παρακαλώ και δεν έχω καμία όρεξη. Ας το αφήσουμε το θέμα. Αν καθόμουν κι εγώ να συζητάω για όλα όσα έχω πει στον καθένα, θα έπρεπε να το κάνω από το πρωί μέχρι το βράδυ. Και τόσες τυρόπιτες κοστίζουν».

«Τι να σου πω» του απάντησα. «Πάω στοίχημα ότι έτσι όπως φέρεσαι δεν έχεις καθόλου φίλους. Σε άκουσα και πριν τι έλεγες στα παιδιά. Όπου πας σε αποφεύγουν».

«Και τι να τους κάνουν τους φίλους ρε... »

«Ιάσονας... »

«Και τι να τους κάνουν τους φίλους ρε Ιασονάκο; Χάσιμο χρόνου είναι. Άσε που δεν έχω και Facebook. Όπως καταλαβαίνεις, στενεύει ο κύκλος μου κατά πολύ».

«Ναι, δεν διαφωνώ» του είπα. «Και εκείνοι νομίζω ότι δεν θα σε προτιμούσαν με την συμπεριφορά σου όπως και να έχει».

«Φιρί-φιρί το πας και για δεύτερη τυρόπιτα Ιασονάκο. Αρχίζεις και μ' αρέσεις. Για συνέχισε».

Έκανα ένα μειδιάμα στο στόμα και χαζογέλασα κοφτά.

«Φαντάζομαι πως η εναλλακτική του να έχεις φίλους είναι να σπας τζαμαρίες μαγαζιών και να ελευθερώνεις μικρά ζώακια. Δεν λέω. Δελεαστικό ακούγεται. Όσο να' ναι η διασιέδαση με φιλαράκια πρέπει να είναι κάτι πολύ παρωχημένο για σένα».

Γύρισε και με κοίταζε για πρώτη φορά με προσοχή και διερεύνησε το πρόσωπό μου.

«Μ' αρέσεις πολύ θα έλεγα. Ωραία. Και πώς σου φάνηκε το σκηνικό; Το τράβηξες φωτογραφία; Το ανέβασες στη σελίδα σου;»

Αγνόησα την ειρωνεία του και συνέχισα:

«Μου φάνηκε σαν να θέλεις να μπλέκεις συνέχεια σε μπελάδες, άνευ λόγου και αιτίας. Όρεξη να' χεις, έτσι;»

Απογοητευμένος από την απάντησή μου, ξαναγύρισε μπροστά και μου αποκρίθηκε:

«Άκου Ιάσονα, αν υψώσεις το βλέμμα σου και κοιτάξεις γύρω τι συμβαίνει, θα καταλάβεις, ή ότι πρέπει να είσαι αναίσθητος για να μην αντιδράς, ή ότι πρέπει να κάνεις κάτι για όλα όσα διαδραματίζονται γύρω σου. Εγώ θέλω να είμαι μέτοχος και όχι αμέτοχος. Δεν πάω γυρεύοντας, όπως είπες ατυχώς. Απλώς κάνω εκείνο που ένας βολεμένος θα απέφευγε λέγοντας “έλα μωρέ, δεν βαριέσαι”. Δεν κυνηγάω εγώ τα περιστατικά, αλλά δεν τα προσπερνάω κιόλας. Και να σου πω και κάτι; Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου μια βόλτα να δεις με τα ίδια σου τα μάτια όσα βλέπω και εγώ; Για έλα να σε δω».

Αντανάκλαστικά, ένωσα άρνηση για την πρότασή του. Δεν θα ήθελα επ' ουδενί να βρεθώ μπλεγμένος σε καμιά φασαρία. Δεν είμαι εγώ για τέτοια. Την ησυχία μου θέλω και ο κόσμος δεν νομίζω ότι χρειάζεται να σωθεί, πόσο μάλλον από μένα. Κι όμως ένα κομμάτι μέσα μου θέλησε να δεχθεί την πρότασή του. Είχα μια παράξενη αίσθηση για τον Αλκίνοο, σαν σκιτεινή πρόκληση.

Εκείνος, λες και διάβασε την διστακτικότητα στο πρόσωπό μου, μου απάντησε:

«Έλα, μην φοβάσαι ότι θα κάνω καμιά τρέλα. Απλώς θα πάμε να περπατήσουμε και θα σου πω και ορισμένα πράγματα που είναι χρήσιμο να ξέρεις».

Με έπιασε απροετοίμαστο. Δεν ήθελα να φανώ δειλός. Και στο κάτω-κάτω τι είχα να χάσω.

«Στον λόγο σου ότι δεν θα προκαλέσεις καμιά ιστορία;»

«Στον λόγο μου», μου απάντησε.

Πώς θα μπορούσα να ξέρω όμως ότι δεν θα τον τηρούσε, και ότι οι μπελάδες ήταν χαραγμένοι στο γενετικό του υλικό;

9

Βγήκαμε από τη σχολή και κατευθυνθήκαμε προς το κέντρο μέσα από κάτι σοιάκια. Περνώντας έξω από μια εκκλησία, έκανα μηχανικά το σταυρό μου. Ο Αλκίνοος το πρόσεξε.

«Θέλεις να μπούμε, να ανάψουμε ένα κεράκι μήπως;» με ρώτησε.

«Άσε τις βλακείες ρε Αλκίνοε».

«Πάντως δεν είναι ντροπή, φίλε μου. Περισσότερο ειλικρινές το θεωρώ να ανάβει κανείς μια στα τόσα ένα κεράκι, παρά να βρίσκεται κολλημένος στο πνευματικό στάδιο της εφηβείας και να καυχιέται τον άθεο, επειδή ξαφνικά την είδε ότι έτσι είναι πιο κουλ να λέει στους γύρω του. Πολύ του συρμού έγινε πλέον η αθεΐα, τουλάχιστον για τα δικά μου γούστα. Λέγε λοιπόν, θες να μπούμε;»

«Όχι ρε, τι να μπούμε; Απλώς εφαρμόζω το plan B μου. Σε περίπτωση δηλαδή που υπάρχει Θεός, να είμαι καλυμμένος».

«Μάλιστα», παρατήρησε. «Και το plan A σου, δηλαδή, ποιο είναι;»

Δίστασα να του απαντήσω.

«Άντε, θα πεις καμιά φορά ή θα με σκάσεις;»

«Κοίταξε», του είπα, «για να μάθω πράγματα για τον Θεό, παρατηρώ τις γυναίκες. Η γυναίκα είναι ό,τι πιο κοντινό σε Θεό μπορώ να αντιληφθώ. Για μένα, ο Θεός είναι γυναίκα. Μια πολύ συγκεκριμένη περίπτωση γυναίκας όμως, και εδώ είναι η μεγάλη μου καινοτομία. Ο Θεός είναι γκόμενα -για να μην πω γκομενίτσα- και όπως όλες οι γκόμενες, θέλει φτύσιμο για να κολλήσει».

Ο Αλκίνοος φάνηκε να με ακούει με μεγάλο ενδιαφέρον.

«Και δε μου λες κάτι, μεταξύ μας», με διέκρινε, «είναι καλό γκομενάκι η Θεός; Γιατί αν έχει ωραίο κώλο, εγώ μπορώ να κάνω μέχρι και θυσίες στο Σατανά, παρέα με τον Κατσούλα και τα άλλα καλά παιδιά για πάρτη της!»

Εγώ συνέχισα σοβαρά:

«Τόση βία και τόσο αίμα, τόσες χιλιάδες ανθρώπινες ζωές έχουν θυσιαστεί για τα μάτια της. Λες να μην είναι καλή γκόμενα; Η ωραιότερη. Ακριβώς επειδή ο Θεός είναι γκόμενα, παραλογίζεται. Γι' αυτό αν κοιτάξεις τον κόσμο γύρω σου, δεν αντικρίζεις καμιά μεγάλη σοφία, παρά ένα τυχαίο μπάχαλο. Αδικία, σιληρότητα, απιστία, πόνο. Πες μου, ποιος σοφός δημιουργός θα τα προξενούσε όλα αυτά στον κόσμο που ο ίδιος έφτιαξε; Κι ως το παραδεχτούμε στην τελική. Γιατί οι βουλές του να είναι τόσο άγνωστες σε μας, ρε Αλκίνοε; Δεν είμαστε όποιοι και όποιοι στο κάτω-κάτω. Στο φεγγάρι έχουμε πάει, και ακόμα παραπέρα. Κι όμως, δεν μπορείς να τον πιάσεις πουθενά. Είναι να τρελαίνεσαι. Και επειδή όλοι έχουμε, λίγο-πολύ, σχέση με γκόμενες, νομίζω πως άνετα μπορούμε να συνεννοηθούμε ως προς τον παραλογισμό. Παρουσιάζουν τα πάντα σαν να έχουν δίκιο, αδιαφορώντας για οποιαδήποτε συνέπεια και λογική».

«Αλήθεια λες», συγκατένευσε ο Αλκίνοος. «Ακόμα και ο ίδιος ο Φρόνυτ ομολόγησε, ύστερα από πενήντα χρόνια εργασίας, πως δεν μπορούσε να διατυπώσει ούτε μια αλήθεια για αυτές».

«Όμως εγώ», συνέχισα, «έχω βρει το κουμπί της φίλε. Η Θεός, όπως φυσικά όλες οι ωραίες γιόμενες, θέλει φτύσιμο για να κολλήσει. Αν τρέχεις ζωπίσω της σαν σκυλάκι, σε έχει του χεριού της και σε κάνει ό, τι θέλει. Πάρε για παράδειγμα τον Ιώβ από την Παλαιά Διαθήκη. Ή τον Νώε. Ή τον Αβραάμ. Και τι δεν τους έκανε τους ανθρώπους! Όλοι τους όμως στέκονταν προσοχή μπροστά στη Θεό, αναφωνώντας “Γεννηθήτω το θέλημά σου”. Όσο επιβεβαιώνεις το εγώ της, τόσο αυτό διογκώνεται».

«Αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει και τον λόγο που, ενώ τα έχεις κάνει όλα καλά και σωστά, είσαι ένας τίμιος και ενάρετος άνθρωπος... Ξαφνικά σου έρχεται ένας καρκίνος και μένεις μαλάκας να κοιτάς τα ραδίκια ανάποδα, αναρωτώμενος “Τι έκανα λάθος;” Σωστά φαίνεται να τα λες. Μου ταιριάζει η συμπεριφορά του Θεού με αυτήν μιας γιόμενας».

«Α, γεια σου!» πετάχτηκα να επιβεβαιώσω τον συλλογισμό του. «Τίποτα δεν έκανες λάθος. Απλώς η Θεός είχε τις μαύρες της. Χωρίς γιατί. Γιατί έτσι. Ήθελε να γκρινιάξει. Και όπως θα έχεις παρατηρήσει, οι λόγοι για τους οποίους γκρινιάζει μια γιόμενα είναι λες και εμφανίζονται από το πουθενά. Εκεί στα καλά του καθουμένου, σε χτυπούν σαν κεραινός εν αιθρία. Και δεν υπάρχει κανένας τρόπος να βρεις το δικό σου».

«Λοιπόν», είπε ο Αλκίνοος καθώς προχωρούσαμε, «καλή η θεωριούλα σου. Αν και λίγο απλοϊκή, έχει κάποια κοινά σημεία με τη δική μου».

«Και ποια είναι η δική σου περίτεχνη θεωρία Αλκίνοε;» τον ρώτησα.

«Να σου πω. Είσαι εξοικειωμένος με τις θεωρίες της κβαντομηχανικής;», με ρώτησε με ύφος.

«Εμμ... Όχι ιδιαίτερα», απάντησα, περιμένοντας πως θα μου το παίξει πάλι έξυπνος.

«Η κβαντομηχανική είναι μια αξιωματικά θεμελιωμένη θεωρία της Φυσικής, που ερμηνεύει... » σταμάτησε, και ξεφύσηξε απογοητευμένος, «Άστο, θα στο κάνω πιο λιανά. Δεν πιστεύω στην ύπαρξη ενός Θεού, αλλά παρ’ όλα αυτά μπορεί να παρέμβει στα του κόσμου».

«Μα καλά», τον διέκοψα, «για να παρεμβαίνει κάποιος, δεν προϋποτίθεται η ύπαρξή του;»

«Όχι, ο Θεός» είπε, «είναι μια πιθανότητα που κάποιες φορές πραγματώνεται και κάποιες όχι. Ο Θεός υπάρχει μόνο κατά την στιγμή της παρέμβασης και ύστερα ξαναχάνεται στην ανυπαρξία. Για να καταλάβεις ακριβώς, σκέψου το εξής: Κοιτάζει τη δουλειά του, να είναι εντάξει ο κόσμος που δημιούργησε, και μετά χάνεται. Όπως ένας κηπουρός φαντάσου, που ποτίζει τα λουλούδια του όταν αυτά το χρειάζονται, και κατόπιν αποσύρεται. Το σημείο τομής ανάμεσα στη δική σου απλοϊκή θεωρία και στη δική μου είναι λοιπόν πως ο Θεός εμφανίζεται ξαφνικά, όπως ακριβώς υποστηρίζεις εσύ ότι εμφανίζεται η γκρινιά της γιόμενας από το πουθενά».

«Μάλιστα», του απάντησα. «Μόνο που η δική μου απλοϊκή θεωρία, όπως τη χαρακτήρισες, ερμηνεύει περισσότερα φαινόμενα από τη δική σου».

«Ναι; Και ποια είναι αυτά;»

«Θα σου πω. Η ύπαρξη του Διαβόλου φέρ' ειπείν. Ο Διάβολος, ή Σατανάς, ή όπως αλλιώς τον αποκαλούν, τι είναι επί της ουσίας; Είναι αυτός ο κατημένος νεαρός, που όμως τόλμησε να εκφράσει την γνώμη του σχετικά με την απόκτηση της γνώσης και να διαφωνήσει με την Θεό. Αυτό είναι όλο. Δεν είναι κακός, ούτε διαβάλλει. Αντιθέτως, το δικιο του ψάχνει τόσους αιώνες μόνο. Έναν Θεό λογικό να συζητήσει και να συνεννοηθεί. Και επειδή δεν τον βρίσκει, έχει στραφεί προς τους ανθρώπους. Αλλά με τόση προπαγάνδα εναντίον του τι να κάνει... Όλοι μας έχουμε τσακωθεί με γιόμενα. Κάναμε κάτι κακό όλες τις φορές; Όχι, τις περισσότερες δεν είχαμε κάνει απολύτως τίποτα. Αντιθέτως! Είχαμε κάνει το σωστό και το λογικό. Κι όμως, και υποστήκαμε την γρινία και ανεχτήκαμε το παράλογο σε όλο του το μεγαλείο και στο τέλος ζητήσαμε και συγγνώμη. Συγγνώμη για κάτι που δεν είχαμε κάνει και που δεν ήταν λάθος. Βγήκαμε οι κακοί στο τέλος; Χωρίς αμφιβολία. Οι χειρότεροι του κόσμου. Και όταν αργότερα, μας έβλεπαν οι καλές φίλες της γιόμενας, τι ήμασταν; Αυτοί οι κακοί και απαράδεκτοι τύποι, ακριβώς ότι τραβάει και ο Διάβολος δηλαδή, με τους πιστούς της Θεού.

»Έχει φτάσει μέχρι το έσχατο σημείο να τάζει νιάτα, χρήματα και δόξα για λίγη παρέα, λίγη συζήτηση. Με αντάλλαγμα τι; Μια ψυχή... Τίποτα δηλαδή. Μόνο και μόνο για να μην χάσει την αίγλη του. Για τα μάτια του κόσμου. «Έτσι συμβολικά, για να μην νομίζουν, να, δώσε κάτι... την ψυχή σου», λες και μπορεί όντως να πάρει μια ψυχή. Και άντε και την πήρε... τι να την κάνει; Ούτε τις βασανίζει, ούτε τις καίει στο πυρ το εξώτερον εις το άπειρον... Τίποτα... κακόβουλα ψέματα και προπαγάνδα. Όσο-όσο, αρκεί να βρει κάποιον να τον ακούσει. Φαντάσου τι θα γινόταν, εάν ξαφνικά ξεσκεπαζόταν η κομπίνα του και όλοι έτρεχαν να κάνουν συμφωνία μαζί του. Καταστροφή!

»Αυτή είναι εν ολίγοις η ιστορία του Διαβόλου. Του πιο παρεξηγημένου πλάσματος στα χρονικά».

«Μη! Φτάνει! Μη συνεχίζεις! Σπαράζεται η καρδιά μου!», είπε ο Αλκίνοος ειρωνευόμενος. «Κοίτα να δεις ρε ο Ιασονάκος, οργανωμένη κοσμοθεωρία. Τελικά σε θέματα ηθικής και αισθητικής μοιάζουμε λιγάκι. Ο καθένας έχει την δική του. Μπράβο, και δεν σου το 'χα».

10

Κοντεύαμε να φτάσουμε στο κέντρο, όταν μας έγνεψε ένας τύπος από το απέναντι πεζοδρόμιο. Έτρεξε προς το μέρος μας. Φορούσε ένα μακρύ κασιόλ στα χρώματα του ουράνιου τόξου, λαδί αμπέχονο και ένα στενό μωβ παντελόνι. Πολύ στενό, μωβ παντελόνι.

«Τον ξέρεις;» ψιθύρισα στον Αλκίνοο καθώς ο τύπος διέσχιζε το δρόμο.

«Όχι» μου απάντησε εκείνος εξίσου ψιθυριστά.

Ο τύπος στεκόταν πια δίπλα μας και έτεινε το χέρι του για χειραψία. Τον χαιρετήσαμε αμήχανα. Στο άλλο του χέρι κρατούσε κάτι φυλλάδια. Δεν μπορούσα να διακρίνω τι έγραφαν. Τότε ξεκίνησε να μας μιλάει.

«Καλησπέρα, καλησπέρα! Τι κάνουν τα αγόρια; Βολτούλα;» και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε, «Καλά κάνετε μωρέ παιδάκια, μπράβο. Α, μα πού πήγαν οι τρόποι μου; Να σας συστηθώ, Φοίβος. Εσάς τα ονοματάκια σας;»

«Αλκίνοος εγώ, το παιδί από δω Ιάσονας».

«Χάρηκα» αποκρίθηκε. «Λοιπόν, για να μη σας καθυστερώ από τη βόλτα σας, να σας πω γιατί σας έπιασα εδώ στα καλά του καθουμένου την κουβέντα. Όχι βρε Ιάσονα, βάλε το πορτοφόλι μέσα γλυκέ μου. Για κανένα πρεζάκια με πέρασες; Για όνομα! Φτου-φτου, μακριά από μας», έφτυσε δυο φορές τον κόρφο του και συνέχισε. «Λοιπόν, κάνουμε εγκαίνια στο μπαράκι μας αύριο και έχουμε πάρτυ. Ορίστε, πάρτε φυλλαδιάκι να δείτε. Σας περιμένω όπως και δήποτε. Μην τυχόν και δεν έρθετε πιτσουνάκια μου. Θα τα περάσουμε σούπερ».

Εγώ στεκόμουν σαν χάνος και κοιτούσα τον ομιλητικότερο τυπάκο απέναντί μας. Ο Αλκίνοος πήρε την πρωτοβουλία να τον ρωτήσει.

«Τι μπαράκι είναι αυτό φίλε μου;»

«Καλέ, “δικό μας!” απάντησε κλείνοντας το μάτι. «Τι σας λέω τόσην ώρα;»

«Κάτσε φιλαράκι, όταν λες “δικό μας” τι εννοείς;» ρώτησε ξανά ο Αλκίνοος.

«Γκεί μπαρ ντε! Άντε, με τις πόσες παίρνει στροφές το κεφαλάκι σου; Και φαίνεσαι κι έξυπνο παλιάρι» και γυρνώντας σε μένα, «Καλά το αγόρι σου, δε λέω, ωραίο, αλλά λίγο αργόστροφο ρε συ».

Κοκκίνισα. Είπα να πω κάτι, αλλά δεν μου έβγαине. Το λόγο πήρε και πάλι ο Αλκίνοος:

«Φίλε μου, κοίτα. Μας παρεξήγησες. Δεν είμαστε ζευγάρι. Απλά φίλοι. Συμφοιτητές. Βγήκαμε μια βόλτα να τα πούμε. Αυτό όλο κι όλο. Εντάξει; Να, πάρε και το φυλλαδιάκι σου πίσω, ορίστε. Εύχομαι καλές δουλειές, να πάει καλά το μαγαζί σας... »

Ο Φοίβος τώρα είχε αλλάξει τελείως έκφραση. Το πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει και τα μάτια του έβγαζαν σπίθες.

«Τι μου το δίνεις πίσω το φυλλάδιο ρε; Τι, φοβάσαι μην κολλήσεις τίποτα; Δεν έχω είτζ ρε, παλιομαλάκια!».

Παγώσαμε κι οι δύο.

«Όχι ρε φιλαράκι, δεν είπα εγώ κάτι τέτοιο. Καμία σχέση. Απλά...»

«Απλά τι, ρε; Ντρέπεσαι να κυκλοφορήσεις με ένα φυλλάδιο από γκέι μπαρ στο χέρι; Ε; Αυτό είναι; Φοβάσαι να μη σε πούνε πούστη; Άντε από κει ρε, ομοφοβικέ! Πού ζεις ρε; Στο μεσαίωνα; 2016 έχουμε, αν δεν το πήρες χαμπάρι!».

«Μα, δεν είμαι ομοφοβικός... Κάθε άλλο... Ρε φίλε στάσου μια στιγμή γιατί πήρες φόρα. Δεν έχω κανένα πρόβλημα μαζί σου ούτε με κανέναν άλλο. Οι σεξουαλικές προτιμήσεις του καθενός δεν με αφορούν. Όποιος θέλει, είναι ελεύθερος να πάει με όποιον θέλει. Φυσικά. Απλώς, αυτό που σου λέω είναι πως εμένα μ' αρέσουν τα κορίτσια» ολοκλήρωσε ο Αλκίνοος.

Ο τυπάκος συνέχισε να μας στολίζει, έζω φρενών.

«Ναι, φυσικά, διατυμπάνισέ το παντού! Εσένα σ' αρέσουν τα κορίτσια! Άρα έχεις κάθε δικαίωμα να βγεις και να το βροντοφωνάξεις, ότι είσαι πολύ μάτσο και άντρας εσύ, ενώ εμείς οι γκέι πρέπει μια ζωή να καταπιεζόμαστε και να κρυβόμαστε! Ε όχι κύριε, δεν θα με καταπιέσεις εσύ εμένα!».

«Μα δεν θέλω να σε καταπιέσω άνθρωπέ μου, σύνελθε...» του είπε ο Αλκίνοος, όμως ο άλλος δεν άκουγε τίποτα.

«Μ' αρέσουν τα αγόρια! Το καταλαβαίνεις; Μπορεί να το χωρέσει αυτό το στενό σου μυαλουδάκι, παλιορατσιστή; Ομοφοβικέ; Μη μου ξαναπείς ότι σ' αρέσουν τα κορίτσια! Δεν θέλω να τ' ακούω, με καταπιέζει! Μου ποδοπατάς τη διαφορετικότητα! Μου καταρρακώνεις τη σεξουαλική μου ιδιαιτερότητα! Ποιος είσαι εσύ ρε που θα με καταπιέξεις εμένα; Σιάσε! Έχεις το θράσος να θες και να μιλήσεις! Φύγε από μπροστά μου, με πνίγει η μασχαλίλα σου, με πνίγει η αρχιδίλα σου, με πνίγει η αντρίλα σου! Χάσου από τα μάτια μου, πήγαινε να κρυφτείς σε καμιά τρύπα να ξεβρωμίσουμε από τη “στρέιτ” παρουσία σου εμείς οι διαφορετικοί, να ανασάνουμε λίγο ελεύθερα!».

Και εκεί πια ο Αλκίνοος ξέσπασε.

«Σιάσε πια, υστερικό πλάσμα! Μας έπρηξες! Που έχεις το θράσος να με αποκαλείς ρατσιστή, παλιοκομπλεξάρα! Ποιος νομίζεις ότι είσαι τέλος πάντων; Επειδή είσαι ομοφυλόφιλος, νομίζεις ότι είσαι κάτι ξεχωριστό; Ότι απολαμβάνεις κάποιου είδους θεϊκό μυστικισμό, ή ότι είσαι κάποιος προικισμένος και πεφωτισμένος; Τα ίδια σκατά είσαι με όλους μας! Μας έχετε πρήξει με τις σεξουαλικές προτιμήσεις σας! Άντε να πάτε να γαμηθείτε με όποιον θέλετε! Τι με νοιάζει τι κάνετε και τι δεν κάνετε; Τι περιμένεις, να γείρει το εκκρεμές από την άλλη μεριά τώρα; Να σας θαυμάσουμε κιόλας επειδή είστε γκέι; Άντε στο διάολο από δω χάμω! Λες και είστε κάποια ευαίσθητη κοινωνική ομάδα που θέλει ιδιαίτερη μεταχείριση. Τα ίδια σκατά είμαστε, το καταλαβαίνεις; Ισότητα δε θέλεις; Από μένα την έχεις!

«Η μήπως πρέπει να είμαστε όλοι γκέι για να αναγνωρίσεις την ισότητα; Τι άλλο ζητάς; Πρέπει να πάω ντε και σώνει μαζί σου για να μη μου κολλήσεις την ταμπέλα του ρατσιστή; Η μήπως θες να ακούσεις μπράβο κι από πάνω;

Πες μου εσύ πρώτα μπράβο για τις δικές μου προτιμήσεις, λυσσάρη! Δεν έχω πρόβλημα με τους ομοφυλόφιλους ρε, μπορείς να το καταλάβεις; Με ενοχλεί το υπερβολικό και το επιδεικτικό όμως. Άλλο πούστης και άλλο ομοφυλόφιλος. Τι μου επιδεικνύεις με το έτσι θέλω; Αν κυκλοφορεί ο άλλος σαν κίναιδος και το κάνει επίδειξη, δεν θα κάνω πως δεν το βλέπω για να μην χαρακτηριστώ ρατσιστής. Όπως και αν δω κάποιον υπερμάτσο να υπερηφανεύεται για το ποσό μεγάλη μπούτσα έχει και δασύτριχη μασχάλη, πάλι δεν θα κρατηθώ και θα το σχολιάσω. Το σύμφωνο συμβίωσης το κατοχυρώσατε, τι θέλεις τώρα; Δείχνει ο γκίε τον στρέιτ λέγοντας πως υστερεί και είναι όλα μια χαρά. Λέει ο στρέιτ κάτι αντίστοιχο και είναι ρατσιστής. Άντε χάσου από δω χάμω, νούμερο! Πάμε να φύγουμε ρε Ιάσονα».

Αφήσαμε πίσω μας τον πολύ οργισμένο αυτόν τύπο και προχωρήσαμε. Εκείνος μας φώναζε:

«Να καείτε στην κόλαση, παλιοφασίστες! Αιούς; Στην κόλαση να καείτε!».

Καθώς προχωρούσαμε, γύρισα προς τον Αλκίνοο.

«Πωπω ρε φίλε, ασυγκράτητος είσαι, έτσι; Καλά του τα ‘πες όμως».

Εκείνος δεν μίλησε, παρό μόνο ύστερα από δέκα λεπτά με σοβαρό ύφος μου είπε:

«Το να σέβεσαι τη διαφορετικότητα του άλλου έχει γίνει πολύ δύσκολο στην εποχή μας φίλε. Τόσο δύσκολο, που πρέπει να καταπιέζεις πολλές φορές τη δική σου “μη διαφορετικότητα”, όποια κι αν είναι αυτή».

Δεν μπορούσα παρά να συμφωνήσω.

11

Πιο κάτω συναντήσαμε δυο κοπελίτσες που στέκονταν παράμερα σε ένα υπόστεγο, σαν να προσπαθούσαν να κρυφτούν. Μας κοιτάζαν τρομαγμένες και η μια τράβηξε την άλλη άγαρμπα στο μέρος της. Πρόσεξαν τα πρόσωπά μας και από την έκφρασή τους υπέθεσα πως κατάλαβαν ότι δεν αποτελούμε κίνδυνο.

«Συγγνώμη παιδιά, μήπως θα μπορούσαμε να περπατήσουμε μαζί σας μέχρι λίγο παρακάτω», μας απηύθυναν κουνώντας νευρικά το ένα χέρι.

«Τι σας συμβαίνει δεσποινίδες;», τις ρώτησε ο Αλκίνοος, κορδώνοντας το κορμί του.

«Έχει αγώνα εδώ στο γήπεδο και ακούγονται διάφορα. Μπορείτε να έρθετε μαζί μας μέχρι να περάσουμε;»

Πράγματι, λίγα μέτρα παρακάτω βρισκόταν ένα γήπεδο.

«Βεβαίως. Και το συζητάτε;», απάντησε ο Αλκίνοος με ασυνήθιστη γλυκύτητα.

Προχωρήσαμε προς το μέρος τους και εκείνες μπήκαν ανάμεσά μας και μας έπιασαν από τα μπράτσα. Ένωσα τον φόβο στην αναπνοή τους. Πήγα να μιλήσω αλλά ο Αλκίνοος με πρόλαβε.

«Για να δούμε, τι συμβαίνει λοιπόν το τόσο τρομακτικό». Κινήσαμε προς την είσοδο του γηπέδου και σταθήκαμε στην πύλη.

«Βλέπετε; Δεν συντρέχει κανένας λόγος ανησυχίας, δεσποινίδες μου. Δεν έχει αγώνα ακόμα. Αυτό είναι προσομοίωση αγώνα. Έχουν γύρισμα για το ματς που θα γίνει το βράδυ. Ελάτε, μην φοβάστε, σας παρακαλώ. Για κοιτάξτε πιο καλά», και όλοι συγκεντρώσαμε το βλέμμα μας μέσα στο στάδιο.

«Οι φασαρίες», συνέχισε, «είναι γραμμένες σε κείμενο αν κοιτάξετε καλά. Οι θεατές διαβάζουν τους ρόλους τους και οι παίκτες προβάρουν τόσο τον αγώνα όσο και το αποτέλεσμα, έτσι ώστε να είναι πειστικό. Να, εκεί κάτω άμα δείτε, ένας υποδύεται τον τραυματισμένο. Να! Τον βλέπετε πως σηκώθηκε; Να! Τώρα ξανάπεσε. Κάνει την σκηνή του τραυματισμού από την αρχή. Βλέπετε;»

Εκείνες χαλάρωσαν λιγάκι το σφίξιμο στα μπράτσα μας και φάνηκε πως κάπως είχαν ηρεμήσει από τον πανικό. Κούνησαν τα κεφάλια τους καταφατικά.

«Ελάτε, ελάτε μαζί μας. Ας προχωρήσουμε παρακάτω».

Περάσαμε και αφήσαμε το γήπεδο πίσω μας, όταν φτάσαμε στο κέντρο της Αθήνας. Κόσμος συνέρεε. Καπνοί στον αέρα και θόρυβος. Η μια κοπέλα με έπιασε από το χέρι και με σταμάτησε.

«Μα ελάτε σας παρακαλώ», είπα. Όμως ο Αλκίνοος δεν με άφησε να ολοκληρώσω.

«Καλά σας λέει. Πάλι φοβάστε; Δεν είναι τίποτα. Όπως και πριν. Αυτά είναι απλά επεισόδια. Όπως εκείνα της αγαπημένης σας σειράς. Ίσα-ίσα που τα επεισόδια της σειράς που παρακολουθείτε είναι πιο αληθινά από αυτά εδώ

πέρα. Σήμερα το πρωί εξελέγη νέος νόμος που καταρρακώνει τους χαμηλόμισθους και τους καταδικάζει στην εξαθλιωτική ένδεια».

«Ναι, νάτι ακούσαμε. Στην τηλεόραση είπαν πως θα γίνονταν φασαρίες και διαδηλώσεις», απάντησαν.

«Πολύ σωστά», πετάχτηκε ξανά ο Αλκίνοος. «Γι' αυτό και είναι τα ΜΑΤ και χτυπάνε τους διαδηλωτές. Μα καλά, τι κάνετε; Φοβάστε; Σας παρακαλώ. Δεν μπορώ να σας βλέπω τρομαγμένες για αυτά τα χαζά πράγματα. Ας προχωρήσουμε και θα δείτε τι συμβαίνει. Ελάτε.

»Να, ορίστε. Βλέπετε; Δεν είναι αληθινά. Πρόβα κάνουν την αυριανή κοινή γνώμη. Να! Ψεύτικο είναι και το αίμα. Σκύψτε λιγάκι να δείτε και εσείς. Ορίστε! Πιάστε το. Κραγιόν είναι. Δεν είναι αίμα. Να, και το παιδάκι δεν είναι νεκρό, αλλά παίζει πολύ καλά τον ρόλο του. Αν το σκουνητήξετε... » και έσκυψε στα γόνατα, «αν το σκουνητήξετε, να! Χαμογελάει. Τι; Θέλετε να βγάλετε μια “νεκρ-elfie”; Βεβαίως, δεν νομίζω να έχει αντίρρηση το παιδάκι. Πουλάει ο θάνατος, και πολύ μάλιστα».

Καθώς άστραψε το φλας, διαδηλωτές και αστυνομικοί σιώπησαν και παύοντας κάθε κίνηση και ήχο μας κοιτάζαν περιεργά.

«Συγγνώμη φίλοι μου που διακόπτουμε, συγγνώμη. Φεύγουμε», τους είπε ο Αλκίνοος, υψώνοντας το χέρι.

«Ελάτε, πάμε να μην ενοχλούμε τους ανθρώπους που κάνουν την δουλειά τους. Βλέπετε δεσποινίδες πως η ψηφιακή εποχή έχει μπει για τα καλά στις ζωές μας. Πλέον θα είναι όλα τρισδιάστατα. Δεν συμβαίνουν τώρα όλα αυτά τα επεισόδια. Αύριο θα συμβούν. Στην τηλεόραση. Στον πραγματικό κόσμο. Άλλη αίγλη έχει να βλέπεις την επανάσταση στην καλύτερη ανάλυση μέσα στην άνεση του σπιτιού σου.

»Τι λέτε, μιας και περάσαμε τόσο όμορφα και εποικοδομητικά, να πηγαίναμε κάπου για φαγητό; Θα θέλατε την παρέα μας; Από δω ο Ιάσοντας, ο φίλος μου, που δεν έχει βγάλει τσιμουδιά»

«Μα δεν με άφησες και καθόλου να μιλήσω», τον διέκοψα.

«Το δικό μου είναι Αλκίνοος» συνέχισε αγνοώντας με. «Τι λες, Ιάσωνα; Θα πάμε τις κοπέλες για φαγητό;»

«Ναι, φυσικά», απάντησα, «εάν το θέλουν και οι ίδιες».

Πήγαν δυο βήματα παρακάτω και έκαναν μια μικρή σύσκεψη. Ύστερα γύρισαν και μας είπαν ότι δεν είχαν πρόβλημα.

«Εξάιρετα», αναφώνησε ο Αλκίνοος. Παρ'ότι ήμουν λιγάκι κουρασμένος, η γυναικεία παρουσία με αναπτέρωσε.

Ο Αλκίνοος συνέχισε:

«Δυο στάσεις πιο κάτω βρίσκεται ένα εκπληκτικό εστιατόριο, από τα αγαπημένα μου. “Ντοστογεύσεις” λέγεται. Τι λέτε; Πάμε να πάρουμε το μετρό;».

Καθώς ήμασταν στον συρμό, ένωσα μια περίεργη αίσθηση στο χέρι μου. Μια ξεδιάντροπη γλωσσίτσα να με γλείφει. Γύρισα και είδα ένα μικρό σκυλάκι, το οποίο κρατούσε μια κοπέλα στην τσάντα που είχε περασμένη στον

ώμο της. Η κοπέλα μου ζήτησε συγγνώμη και εγώ της απάντησα πως δεν είχα κανένα απολύτως πρόβλημα.

«Η τσάντα είναι ειδική για σκύλους; Μήπως είναι “Σκυλούι Βιτόν;”», την ρώτησα εύθυμα.

Με κοίταξε απαθής και μου απάντησε:

«Όχι», και γύρισε από την άλλη.

Το βρήκα αστείο το λογοπαίγνιο που έκανα. Γύρεψα το γέλιο, ένα μειδίαμα, ένα τόσο δα μικρό ανεπαίσθητο γέλακι στην παρέα μου. Αλλά κανείς δεν έδωσε σημασία. Ο Αλκίνοος είχε μονοπωλήσει το ενδιαφέρον των δεσποινίδων μας. Ένωσα αμυχανία.

Φθάσαμε στο εστιατόριο. Οι κοπέλες προπορεύθηκαν για λίγο. Ο Αλκίνοος και εγώ με τα μάτια κάναμε την μοιρασιά, χρησιμοποιώντας τα ονόματα των κοριτσιών. Εκείνος την δεξιά, εγώ την αριστερή. Αισθάνθηκα ριγμένος.

Ποιος θέλει όμως να γυρίζει σπίτι και να επιδίδεται σε κατὰ μόνας ηδονές κάθε βράδυ; Είναι φορές που το προτιμά κανείς, δεν λέω. Είναι μια αξιοπρεπής διέξοδος από την μοναξιά. Η πιο σύντομη διαδρομή προς την πληρότητα. Και γεωμετρικά αν το σκεφτώ δηλαδή, μεταξύ δύο σημείων, εμού και της κοπέλας, η αυτοϊκανοποίηση είναι ο πιο σύντομος δρόμος και όχι η ευθεία.

Αλλά πριν από την “μαλακία”, πάντα πιστεύεις πως μπορείς και καλύτερα. Σαν καταλήξεις σε αυτήν όμως, αν μη τι άλλο πέφτεις στην ζέστη αγκαλιά μιας αρχένας θαλπωρής και παρηγοριάς. Μην την απαρνηθείς ποτέ. “Γιατί αυτή σ’ έδωσε το ωραίο ταξίδι”. Επιπλέον είναι ασφαλής και σε γλιτώνει από σκοτούρες και τρεχάματα.

Ο σύγχρονος κόσμος όμως το έχει καταστρέψει και αυτό. Υπερκαταναλωτισμός. Γι’ αυτό και θέλει προσοχή. Όχι γιατί είναι αμαρτία να αφήσεις τον σπόρο σου να πέσει κάτω. Όχι, καμία σχέση. Απλώς πρέπει να αποτελεί μέρος της επιμέλειας του εαυτού. Αλλά όχι εξ’ ολοκλήρου. Ο Ουίλιαμ Μπλέηκ είπε πως ο δρόμος της υπερβολής οδηγεί στο παλάτι της σοφίας. Αν την παίζεις όμως από το πρωί μέχρι το βράδυ δεν θα αναγνωριστείς ως ο πλέον σοφός άνθρωπος. Χρειάζεται σύνεση και όχι σπατάλη.

Εγώ θεωρώ τον εαυτό μου έναν σώφρονα καταναλωτή. Ενταγμένο σε ένα πλαίσιο γυμναστικής, τακτικό και εύρυθμο.

Μπήκαμε στο εστιατόριο, που πράγματι ήταν πάρα πολύ όμορφο και υποτίθεται πως επρόκειτο για κάτι κουλτουριάρικο. Όλα τα πιάτα ήταν ένας ευφάνταστος τίτλος γνωστών βιβλίων, με μια ζωντανή περιγραφή από κάτω. Εγώ παρήγγειλα ένα “Φρίντρεχ σνίτσελ”, ένα φιλοσοφημένο κομμάτι χοιρινό, και ο Αλκίνοος ένα πικάντικο πιάτο, ονόματι “Τα κεφτεδάκια της οργής”. Οι κοπέλες το σπέσιαλ “Εμίλ μπριζολά”. Για επιδόρπιο συμφωνήσαμε στον “Τελευταίο πειρασμό”, ένα προφιτερόλ σκέτη αμαρτία. Όλα πήγαιναν εκπληκτικά.

«Όπως βλέπετε, δεν σας έφερα όπου κι όπου» δήλωσε ο Αλκίνοος με στόμφο.

«Οι Ντοστογιέβσκις είναι ένα μαγαζί εν είδει εκλαϊκευμένης φιλοσοφίας. Ελαφριά εδέσματα προς όλους, έτσι ώστε να είναι ευκολοχώνευτα».

Ξεκινήσαμε την γνωριμία μας και ο καθένας ανέφερε μερικά πράγματα για τον εαυτό του. Η κοπέλα που ενδιέφερε τον Αλκίνοο, μας είπε πως είχε από μικρή την επιθυμία να ακολουθήσει την υποκριτική και πως αυτό θα έκανε μόλις τελείωνε με το πρώτο της πτυχίο.

«Α, ωραία. Θα μου έρθεις και πιο οικονομικά», της είπε. «Όταν θα σου κάνω πρόταση γάμου, θα έχω μαζί μου ένα μονόπρακτο, αντί για μονόπετρο!».

Στο τέλος της απήγγειλε και ένα κομμάτι από το ποίημα του Ελύτη, “Δεν ξέρω πια την νύχτα”, που είχε αποστηθεί και εκεί έλιωσε η κοπελίτσα. Πολύ ωραίο μου φάνηκε και εμένα.

Είχα αρχίσει να εντυπωσιάζομαι από την προσωπικότητα του Αλκίνοου. Καθώς η ώρα περνούσε, έστρεψα την κουβέντα προς την κοπέλα που προοριζόταν για μένα, διότι ως τώρα δεν συμμετείχα στην συζήτηση παρὰ μόνο σαν ακροατής.

«Για πες εσύ», της είπα, «σ’ αρέσει το διάβασμα;»

«Ναι», μου απάντησε, «πολύ».

«Μια χαρά» απάντησα. Για να δούμε τι διαβάζει... Ίσως να έχω και μιὰ καλή ατάκα να πω και εγώ.

«Μάλιστα το έχω και μαζί μου», συνέχισε και έκανε μια κίνηση με το χέρι της βγάζοντας από την τσάντα της ένα μεγάλο, μπλε βιβλίο. “Bill Clinton, my life”.

Ξαφνιάστηκα και κοιτάχτηκα με τον Αλκίνοο μες στα μάτια. Εκείνος μου μόρφασε κοροϊδευτικά.

«Εντάξει», της είπα θέλοντας να πω ένα αστεϊάκι χωρίς να το καλοσκεφτώ. «Όταν φτάσεις στο τσιμπούνι, πες μου!».

Σηκώθηκαν θιγμένες και χωρίς καν να χαιρετήσουν, άρπαξαν τις τσάντες τους και έφυγαν.

«Καλά τα κατάφερες, μπουμπη. Μπράβο!» μου είπε ο Αλκίνοος. «Ευτυχώς για σένα, πρόλαβα να πάρω το νούμερό της. Ήταν καλό όμως το αστεϊάκι σου».

Στον δρόμο του γυρισμού και ενώ είχαμε ακόμα πολύ περπάτημα προς τα πίσω, πρότεινα στον Αλκίνοο να σταματήσουμε ένα ταξί για να φθάσουμε μια ώρα αργότερα.

«Μου αρέσει το περπάτημα. Αν θέλεις, πάρε εσύ. Εγώ θα περπατήσω. Είναι η καλύτερη άσκηση για το πνεύμα».

12

Την επόμενη μέρα το μεσημέρι, συναντηθήκαμε ξανά όπως είχαμε συμφωνήσει, για να πάμε να αγοράσει ο Αλκίνοος ένα δώρο για την χθεσινή κοπέλα, έτσι ώστε να ανακτήσει την καλή εντύπωση που είχε χαθεί εξαιτίας μου.

«Αύριο θα έρθεις μαζί μου για παρέα και θα ξεχάσω την γιάφα που έκανες», μου είχε πει.

Η αλήθεια είναι πως είχα αρχίσει να τον βλέπω διαφορετικά μετά τα χθεσινά περιστατικά. Από τη μια να φέρεται σαν μανιώδης ακτιβιστής και από την άλλη να γοητεύει τόσο απλά με την συμπεριφορά του τις κοπέλες.

«Κοίτα να δεις έναν άνθρωπο», μονολόγησα το βράδυ πριν με πάρει ο ύπνος. «Μέσα σε όλα είναι αυτός ο τύπος. Δεν κωλώνει πουθενά».

Πήραμε το μετρό και κατευθυνθήκαμε προς το κέντρο της Αθήνας.

«Τι δώρο σκέφτεσαι να της κάνεις;», τον ρώτησα.

«Τι άλλο από ένα βιβλίο. Και βλέπουμε... ».

Καθώς είχαμε σταματήσει σε μια ενδιαμέση στάση, οι πόρτες του βαγονιού άνοιξαν και μέσα σε όλον τον κόσμο που έμπαινε φάνηκε και ένας νεαρός γύρω στα τριάντα πέντε. Ντυμένος στην τρίχα, με το πανάκριβο κουστούμι του σχεδόν να λαμπυρίζει από ποιότητα. Τα μανικετόκουμπά του δε, είχαν μια χλιδή απερίγραπτη και πρέπει να ήταν από καθαρό χρυσό. Παπούτσια καλογουαλισμένα στην εντέλεια και στο χέρι του κρατούσε μια δερμάτινη καφέ τσάντα, λεπτή και κομψότατη. Έσκυψα προς τον Αλκίνοο, αλλά πριν προλάβω να του εκφράσω την απορία μου για τον λόγο που ένας τέτοιος τύπος κυκλοφορούσε με απλή συγκοινωνία, οι πόρτες έκλεισαν, το βαγόνι άρχισε να κινείται και ο τύπος αυτός στάθηκε στην μέση του κόσμου και είπε με μια χαλαρηστική και εξευγενισμένη φωνή:

«Καλοί μου συμπολίτες, καλημέρα. Δεν είμαι ζητιάνος. Δεν θέλω ελεημοσύνη. Την προσοχή σας θέλω μόνο. Πλούσιος είμαι και σας χρειάζομαι. Τα έξοδά μου είναι πάρα πολλά, τόσο για τα πανάκριβα αυτοκίνητά μου, όσο και για τα σκάφη. Είμαι γόνος πασίγνωστου εφοπλιστή και πλοιοκτήτη. Σας παρακαλώ. Μην με εγκαταλείπετε τώρα. Οι δουλειές έχουν πέσει, έτσι ώστε δεν μου μένει τίποτα στην άκρη ώστε να έχω την άνεση να κάνω εκκωφαντική φιλανθρωπία. Γι' αυτό και σας ζητώ καλοί μου συμπολίτες την βοήθειά σας. Δεν είμαι ζητιάνος. Πλούσιος είμαι. Δεν τα βγάζω πέρα με τα νέα μέτρα. Να!»

Και έβγαλε ένα μεγάλο χαρτί.

«Αυτοί είναι οι τίτλοι της περιουσίας μας. Κοιτάξτε, δεν σας λέω ψέματα. Έχουμε και δικό μας νησί στο Αιγαίο».

Ξεδίπλωσε τους τίτλους ιδιοκτησίας, μαζί και μια φωτογραφία από το νησί.

«Κοιτάξτε πόσο παραμελημένο έχουμε το γήπεδο του γκολφ. Ο κύκλος μου κάνει ένα σωρό αγαθοεργίες και εγώ δεν μπορώ να ακολουθήσω. Δεν έχω

την δυνατότητα καλά-καλά να κάνω ούτε εγγαίνια στην Κένυα, όπως ένας εύρωστος οικογενειακός φίλος. Έχω παραγκωνιστεί από την υψηλή κοινωνία. Σας παρακαλώ. Όλοι συζητούν για τους φτωχούς και τον τρόπο που θα εξαλειφθεί η κοινωνική ανισότητα και η αδικία. Σας παρακαλώ. Σιεφτείτε καλοί μου συνάνθρωποι για μια στιγμή. Τι θα γίνουμε όλοι εμείς οι πλούσιοι αν πάψουν να υπάρχουν φτωχοί; Πού θα κάνουμε ύστερα φιλανθρωπία; Θα καταλήξουμε όλοι στην κόλαση.

»Ελάτε στην θέση μου για λίγο. Δεν είμαι ζητιάνος, γι' αυτό πουλάω ετούτα εδώ», και ανοίγοντας την τσάντα του έβγαλε από μέσα κάποια αντικείμενα.

«Γι' αυτό πουλάω ετούτες εδώ τις πένες καλλιγραφίας του 17ου αιώνα. Συλλεκτικά κομμάτια, πιστά αντίγραφα από πένες επιφανών ανδρών. Να! Η πένα του Νεύτωνα, του Δομίνικου Θεοδοκόπουλου, του Ρέμπραντ... Σας παρακαλώ, ό,τι έχετε ευχαρίστηση. Δέκα, είκοσι ευρώ... ό,τι έχετε ευχαρίστηση. Μην με εγκαταλείπετε, σας παρακαλώ. Σας ευχαριστώ και συγγνώμη αν σας ενόχλησα. Καλό εισόδημα να 'χετε».

Κρατώντας τις πένες στο χέρι, ξεκίνησε να περπατά κατά μήκος του βαγονιού και όλοι, εξαιρουμένων του Αλκίνοου και εμένα, άνοιξαν τα πορτοφόλια τους στενοχωρημένοι και έβγαλαν μερικά χαρτονομίσματα. Μάλιστα ένας ηλικιωμένος, του πέρασε τα χρήματα αγκαλιάζοντας με ευλάβεια την παλάμη του νεαρού και του είπε:

«Είναι τα τελευταία χρήματα της σύνταξής μου. Σου εύχομαι ό,τι καλύτερο νεαρέ μου. Καλή υπομονή. Δεν χρειάζεται να μου δώσεις πένα. Κράτα την», σφίγγοντας τα χείλη.

Η συγίνηση στα πρόσωπα των επιβατών ήταν έκδηλη, εξού και το καλό “φιλανθρωδώρημα” που έδωσαν από το υστέρημά τους. Μάλιστα. Παρά το ότι ήταν πλούσιος, μου άρεσε η ευγένεια και η ειλικρίνειά του. Αν μη τι άλλο, ο νεαρός εκείνος είχε μάθει την ελεημοσύνη στο πεζόδρομο και όχι στα πρωινάδικα εκπομπών της τηλεόρασης.

Φτάσαμε στον προορισμό μας και βγήκαμε από το μετρό. Μπήκαμε στο πολυκατάστημα που έσφυζε από καταναλωτές. Με μιας, τέσσερις υπάλληλοι πετάχτηκαν ξαφνικά μπροστά μας, υπερβολικά πρόθυμοι να μας εξυπηρετήσουν.

«Καλησπέρα, καλωσήλθατε. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;», πρόλαβε να ρωτήσει ο πιο γρήγορος.

«Θα θέλαμε να δούμε κάποια βιβλία», του απάντησε ο Αλκίνοος.

«Στον τρίτο όροφο, κύριε», του είπε ο υπάλληλος. «Καλές αγορές να έχετε», συμπλήρωσε καθώς πηγαίναμε προς τις σκάλες.

Στον πρώτο όροφο του καταστήματος ήταν στημένες στη σειρά υπερμεγέθεις τηλεοράσεις εξαιρετικής ευκρίνειας, που έκαναν τον πραγματικό κόσμο να ωχριά. Μου μαγνήτισαν το βλέμμα και έμεινα για λίγα δευτερόλεπτα να τις χαζεύω. Τι ομορφιά που υπάρχει στον ψηφιακό αυτό κόσμο... Ο Αλκίνοος, αδιαφορώντας παγερά, μου έγνεψε να βιαστώ.

«Άντε ρε Αννίδη, προχώρα. Στον τρίτο είναι τα βιβλία».

«Μισό...», του απάντησα, γιατί την προσοχή μου είχε τραβήξει μια τηλεόραση στο βάθος που διαφήμιζε κάποιο καινούργιο ριάλιτι σόου. Έδειχνε σε γκρο πλαν ένα χέρι πάνω σε ένα κομμάτι ξύλο και ύστερα ένα καρφί να μπαίνει στην παλάμη του σε αργή κίνηση. Πήγα λίγο πιο κοντά να ακούσω, γεμάτος περιέργεια.

Ήταν το “*Pray Story*”. Άκουσα την εκφωνήτρια να λέει:

«Ο Βουδισμός είναι πολύ μπανάλ για σας; Ο Ιουδαϊσμός είναι πολύ παρωχημένος; Καταναλώσατε μεγάλες ποσότητες Χριστιανισμού; Η Σαϊεντολογία δεν είναι πια της μόδας;

»Κάθε εβδομάδα ο υποψήφιος Μεσσίας θα πρέπει να ολοκληρώσει μια σειρά από δοκιμασίες. Την Κυριακή μέσω της θείας ψηφοφορίας, είτε θα επιλέγεται και θα βγαίνει στην αγορά προς κατανάλωσιν, είτε θα απορρίπτεται, μέσω σταύρωσης ή πυράς, σε ένα φαντασμαγορικό σόου. Εξοπλιστείτε τώρα με την εφαρμογή στο κινητό “*Σταύρωσέ τον μόνος σου*” και επιλέξτε εσείς, το προφίλ του επίδοξου Μεσσία. Το βασικό πακέτο περιλαμβάνει να αγαπάει τον άλλον. Θέλετε την έξυπνη επέκταση “*Να αγαπάει και το περιβάλλον*”; Τώρα έχετε την δυνατότητα, με την πλήρη έκδοση “*Σταύρωσέ τον μόνος σου premium*”.

»Αυτόματα θα λαμβάνετε μέρος και στην κλήρωση και θα “μεταλαμβάνετε” “*στρώμα*” και “*σέρμα*” Χριστού, δηλαδή ένα στρώμα Λάτεξ, ανθεκτικό, χωρίς ελατήρια, σε ημιδιπλο μέγεθος, ή κάποιο χρηματικό έπαθλο».

Πολύ καλό. Όπως δεν γίνεται από την μια στιγμή στην άλλη κάποιος που έχει ταλέντο στην φωνή να γίνει επιτυχημένος και γνωστός τραγουδιστής, έτσι και αν κάποιος έχει ταλέντο στο να γίνει Θεός, δεν γίνεται μπαμ και κάτω. Χρειάζεται το κατάλληλο background, την κατάλληλη προεργασία.

Παραδίπλα μια άλλη τηλεόραση έπαιζε κάποια διαφήμιση. Ερευνητική ομάδα στην Ελβετία κατάφερε να κλωνοποιήσει ένα πορτοφόλι με ολόκληρο τον βασικό μισθό. Εγχείρημα που έλαβε χώρα εν μέσω κρίσης, έτσι ώστε να βοηθηθούν οι πληγέντες από την οικονομία συμπολίτες μας. Το όνομα του προϊόντος “*The πορτο-ντόλυ wallet*”. Για όσους δεν είχαν τα χρήματα να το αγοράσουν, έκαναν και οικονομικές διευκολύνσεις. Το παραλαμβάνεις δωρεάν και μετά αυτομάτως σου παρακρατούνται οι πρώτοι δύο μισθοί. Εντυπωσιακό!

Όμως επειδή είχα χασομερήσει ήδη αρκετά και ο Αλκίνοος βιαζόταν να πάμε στα βιβλία, άφησα τις τηλεοράσεις και τον ακολούθησα.

Ο τρίτος όροφος δεν ήταν τόσο φανταχτερός και είχε πολύ λιγότερο κόσμο από τους υπόλοιπους. Βρήκαμε τον πωλητή και ο Αλκίνοος τον ρώτησε:

«Ψάχνω την ποιητική συλλογή του Οδυσσέα Ελύτη, με τίτλο “Τα ελεγεία της οξώπετρας”. Το έχετε;»

«Μια στιγμή να κοιτάξω στον υπολογιστή», του απάντησε.

Όσο εκείνος έψαχνε, περιπλανήθηκα στους πάγκους με τα βιβλία. Την προσοχή μου τράβηξε ένας τόμος που είδα παρακάτω. Χρυσότυπο εξώφυλλο, καλλιγραφικά γράμματα, ζωντανά χρώματα. Πλησίασα να το κοιτάξω από κοντά.

«Ο Δον κιχώτης» του Θεοβάντες. Η τιμή του ήταν στα διακόσια εξήντα πέντε ευρώ. Πολύ ακριβό για τις δικές μου δυνατότητες, αλλά σίγουρα τα άξιζε ένα κλασικό αριστούργημα σαν αυτό. Η επεξεργασία που είχε υποστεί ήταν ακριβέστατη και λεπτομερειακή.

Πέρασα τα δάχτυλά μου αγγίζοντας το εξώφυλλο και θυμήθηκα την μεγάλη εντύπωση που μου είχε προξενήσει όταν το είχα πρωτοδιαβάσει μικρός. Με προσοχή το σήκωσα και ενώ ακούμπησα το οπισθόφυλλο στο δεξί μου χέρι, με το αριστερό έκανα να το ανοίξω.

Προς μεγάλη μου έκπληξη όμως, δεν μπόρεσα να το ξεφυλλίσω. Οι σελίδες του ήταν κολλημένες και αδιαχωρίστες μεταξύ τους, έτσι ώστε αποτελούσαν ένα ενιαίο σώμα.

«Συγγνώμη», ρώτησα την πωλήτρια. «Τι συμβαίνει με αυτό το βιβλίο;»

«Αυτό το βιβλίο δεν έχει περιεχόμενο κύριε», μου απάντησε. «Είναι διακοσμητικό».

«Αναρωτιέμαι μήπως δεν είναι το βιβλίο που δεν έχει περιεχόμενο», είπε ο Αλκίνοος, που είχε τελειώσει την δουλειά του και είχε έρθει προς το μέρος μας.

«Κοίτα να δεις που αυτό θα κοστίζει περισσότερο από το κανονικό», είπα αστευόμενος.

«Θέλετε το κανονικό; Να! Ορίστε. Είναι στα τρία ευρώ. Εκτός κι αν αγοράσετε προϊόντα αξίας πάνω από είκοσι ευρώ, οπότε το παίρνετε δωρεάν».

«Αν είναι δυνατόν», αναφώνησα.

«Το διακοσμητικό είναι συλλεκτική έκδοση και έχει γίνει ανάρπαστο από τους αναγνώστες. Το κανονικό δεν έχει ιδιαίτερη κίνηση και απ' ό, τι φαίνεται θα καταργηθεί. Οπότε εάν το θέλετε, καλύτερα να το αγοράσετε πριν εξαντληθεί. Αν και δεν νομίζω πως θα γίνει κάτι τέτοιο», συμπλήρωσε η πωλήτρια.

Άφησα το βιβλίο στην θέση του και προχωρήσαμε με τον Αλκίνοο προς την έξοδο. Βγήκαμε από το πολυκατάστημα και πήραμε την στροφή δεξιά όπως οδηγεί το τραμ.

13

Φτάσαμε στο κέντρο και από την πλατεία Συντάγματος ξεπρόβαλε έντονη οχλαγωγία και ένας βρώμικος ήχος από ηχεία.

«Για πάμε να δούμε τι γίνεται», γύρισε και μου είπε ο Αλκίνοος και με τράβηξε από την ζακέτα.

Κατεβήκαμε τα σκαλιά και σταθήκαμε δίπλα στο σιντριβάνι. Μια μπάντα έπαιζε μουσική επί σκηνής. Ο Αλκίνοος έκανε ένα βήμα παρακάτω από μένα και πλησίασε έναν νεαρό που στεκόταν με μια μύρα στο χέρι.

«Δε μου λες φιλαράκο, τι συμβαίνει εδώ πέρα;», τον ρώτησε.

Εκείνος γύρισε, κατάπие την γουλιά του και απάντησε:

«Αντιφασιστικό φεστιβάλ. Ελάτε κι εσείς. Δίπλα από την σκηνή δίνουν και μύρες δωρεάν. Πηγαίντε, ίσως προλάβετε καμία» και έδειξε με το χέρι του κάπου ακαθόριστα στο πλήθος. Πλησίασα τον Αλκίνοο.

«Αντιφασιστικό, ε;», του απάντησε ο Αλκίνοος χωρίς να τον κοιτάει, κουνώντας το κεφάλι συγκαταβατικά.

«Ναι, αντιφασιστικό. Θα βγουν και άλλα σχήματα. Εις μνήμην των θυμάτων του νεοφασισμού και του ρατσισμού. Ελάτε, ελάτε. Όσοι περισσότεροι, τόσο καλύτερα».

«Όχι, σε ευχαριστούμε. Δεν θα πάρουμε».

Ο τύπος έστρεψε το βλέμμα του προς τον Αλκίνοο. Το υπόλοιπο σώμα ήταν στραμμένο ακόμα προς την σκηνή.

«Χρειάζονται τέτοιες πρωτοβουλίες, φίλε. Δεν υπάρχει χώρος για φασίστες στον τόπο μας. Ελάτε σου λέω. Όσοι περισσότεροι τόσο καλύτερα. Άκου με που σου λέω. Κάτι ξέρω για να στο λέω».

«Θα σου 'λεγα τώρα τι ξέρεις και εσύ, αλλά έχει χάρη».

«Τι τρέχει φιλαράκι;», του απάντησε στρέφοντας τώρα και το υπόλοιπο σώμα του απευθείας στον Αλκίνοο.

«Θα σου πω τι τρέχει. Τρέχει ότι δεν βλέπω τίποτα το αντιφασιστικό. Αυτό τρέχει. Κοροϊδεύετε τους εαυτούληδες σας. Αυτό που τρέχει μιας και ρωτάς -και καλά κάνεις- είναι κάποιοι νεαροί, οι οποίοι δεν έχουν λεφτά να πάνε για ποτό και μαζεύονται εδώ για να πίνουν τσιγάρα και μύρες. Αν εσύ αυτό το λες αντιφασιστικό, άντε και καλή ανάρρωση».

Έκλεισα τα μάτια και πήρα μια ανάσα.

«Έλα μην τον ακούς», πετάχτηκα και είπα στον τύπο. «Αστειεύεται μωρέ. Μην δίνεις σημασία».

Όσο μιλούσα, εκείνος δεν με κοιτάζε αλλά εξακολουθούσε να καρφώνει τον Αλκίνοο στα μάτια.

«Να μην δίνω σημασία; Τι έχουμε εδώ; Φασιστόμουτρα; Ή ασφαλίτες;»

«Αυτός που δίνει απαντήσεις εδώ είσαι εσύ φίλε και όχι εγώ», του είπε ο Αλκίνοος με ύφος λες και δεν έτρεχε τίποτα. Χαλαρός όπως πάντα. Εκείνη την

στιγμή μετάνιωσα που δέχθηκα να πάω μαζί του. Αυτός ψάχνεται συνέχεια για μπελάδες.

«Ελα, πάμε να φύγουμε Αλκίνοε, μας περιμένουν», του είπα και έβαλα το χέρι μου στον ώμο του, όμως εκείνος το τινάζε από πάνω του και συνέχισε να κοιτά τον τύπο, ο οποίος του απάντησε:

«Α, έτσι ε;» και εκνευρισμένος, γυρνώντας από την άλλη, έκανε μερικά βήματα φωνάζοντας σε μια παρέα από πέντε άτομα λίγο παρακάτω.

«Παιδιά, για ελάτε λίγο εδώ. Ίσως έχουμε ένα μικρό θεματάκι με τα παλικάρια».

Εκείνοι σήκωσαν τα κεφάλια, κοιτάζαν και σηκώθηκαν. Ο Αλκίνοος τους κάρφωσε με το βλέμμα.

«Έχεις πρόβλημα με κάτι; Τι κοιτάς;», του είπε ένας από αυτούς.

«Το ξέρω πως είσαι τόσο άσχημος, που θα έπρεπε να θεωρείσαι απαγορευμένο θέαμα, αλλά σε κοιτάω από περιέργεια».

«Αλκίνοε, τι κάνεις ρε φίλε; Πας καλά; Πάμε να φύγουμε μην τις φάμε. Κόψε τις μαλακίες. Εγώ φεύγω. Κάτι μου υποσχέθηκες», του είπα αγχωμένος.

«Εσύ μπούμπη, καλά θα κάνεις να κιάτσεις φρόνιμος. Κανείς δεν θα τις φάει. Δεν σε έχω ενημερώσει ότι ξέρω την πολεμική τέχνη “Γουίν Τσουν”.

Ηρέμησε».

«Τι Γουίν Τσουν και ανοησίες, ρε ηλίθιε; Πάμε να φύγουμε σου λέω».

«Δεν έχω να πάω πουθενά. Σε λίγο».

Έκανα να φύγω και δυο από την παρέα μπήκαν μπροστά μου. Μου κόπηκαν τα πόδια.

«Παιδιά, συγγνώμη. Δεν έχω καμία σχέση με αυτόν. Δεν θέλω τσακωμούς», τους είπα τρέμοντας από μέσα μου.

«Καλά καλά», μου απάντησαν, «αυτό θα το δούμε».

«Ελα Πέτρο εδώ, δε λάλησε ο πετεινός ακόμα», μου είπε ο Αλκίνοος. «Μια χαρά σχέση έχεις και εσύ με μένα».

«Τι τρέχει παλικάρια; Γιατί μας φώναξε ο φίλος; Υπάρχει κάνα πρόβλημα;»

«Ναι, έτσι φαίνεται», συμπλήρωσε ο τύπος που τώρα είχε αφήσει το κουτάκι μύρας κάτω.

«Τα παιδιά εδώ μάλλον είναι φασίστες και γυρεύουν τσαμπουνιάδες».

«Όσο είμαστε φασίστες εμείς, άλλο τόσο είστε αντιφασίστες εσείς αγαπητοί μου σύντροφοι», απάντησε ο Αλκίνοος και ξεκίνησε έναν μονόλογο, ενώ τα παλικάρια μάς κοιτούσαν και η ατμόσφαιρα φαινόταν πως θα πυροδοτούνταν από στιγμή σε στιγμή.

«Βλέπετε λοιπόν παιδιά, πως όταν βάζετε το αντί μπροστά από μια λέξη, έχετε ήδη δημιουργήσει ένα πλαίσιο εχθρότητας, αντιδικίας και αντιπαράθεσης. Έχετε ήδη ηττηθεί. Όλοι εσείς, οι αντιφασίστες τάχα μου, μόλις φύγετε από δω, θα έχετε στο μυαλό σας εντυπωμένη την λέξη “φασισμός”. Διότι δεν έχετε να προτείνετε κάτι, απλώς κάνετε αντίλογο».

«Παραμένετε στο ίδιο επίπεδο με τους φασίστες και γίνεστε φασίστες και οι ίδιοι, κοροϊδεύοντας τους εαυτούς σας. Εσύ... » και έδειξε κατάμουτρα

έναν από αυτούς, «που δηλώνεις αντιφασίστας, έχεις πέσει σε αντίφαση. Το “αντί” για το οποίο καμαρώνεις, δεν έχει να προτείνει τίποτα πέρα από διαμάχη. Απλώς μόλις τελειώσει η συναυλία, που εσείς θα είστε πιθανότατα μεθυσμένοι, θα γυρίσετε πίσω στις ζωούλες σας και θα νομίζετε ότι συμμετείχατε σε κάποιον ιερό σκοπό. Άντε να μορφωθείτε λιγάκι πρώτα και ύστερα συζητάμε για τον φασισμό».

Καθώς τον άκουγα, ένιωσα μια ζάλη. Δεν ήταν δυνατόν να μιλάει έτσι. Αισθανόμουν ότι έχανα το χρώμα μου από τον φόβο. Τα παλικάρια εξακολουθούσαν να μην κάνουν τίποτα, παρόλο μόνο πλησίασαν ακόμα κοντύτερα. Η αγωνία μου κλιμακωνόταν. Η απειλή ενός κινδύνου είναι κάτι πολύ πιο δραστικό από την πραγματοποίησή του.

«Να είστε ειλικρινείς», συνέχισε ο Αλκίνοος, «και να είστε θετικοί. Να σταθείτε πάνω από τον φασισμό για να ξεπεραστεί, όχι να τον αναπαράγετε με αυτόν τον τρόπο. Το αντιφασιστικό φεστιβάλ είναι μια αποτυχία, το ίδιο και εσείς. Αντιθέτως, εάν το ονομάζατε φεστιβάλ αγάπης ή αλληλεγγύης, θα ήταν κάτι διαφορετικό. Κάτι θετικό. Προσέξτε με καλά! Όχι “μην κάνεις”! Αλλά “να κάνεις”! Καταλαβαίνετε; Όχι μίσος, τιμωρία και ενοχές, αλλά δράση, καθαρότητα και θετικότητα στην σκέψη. Όχι να μην μισείς, αλλά να αγαπάς. Πού να καταλάβετε όμως εσείς την ειδοποιό διαφορά. Είστε πολύ της μόδας για κάτι τέτοια. Για ανοίξτε να διαβάσετε λίγο Μισέλ Φουκώ όμως να ξεστραβωθείτε και αφήστε τα φεστιβάλ. Μας περάσατε για διαφορετικούς, και για δέστε τι πάτε να μας κάνετε, νεοναζί εσείς. Αν και για νεοχάζοι μου κάνετε πιο πολύ».

Ένας από τους τύπους, αφού κοιτάχτηκε με τον διπλανό του, πλησίασε, έσφιξε την γροθιά του και προχώρησε απειλητικά προς τον Αλκίνοο. Μπήκα μπροστά.

«Όχι, παιδιά. Όχι. Δεν θα τσακωθούμε. Αλκίνοε, θα το βουλώσεις το στοματάκι σου; Τι θα γίνει; Πάμε να φύγουμε τώρα!», του είπα ενώ είχα τα χέρια στα στήθη των δυο τους, έτοιμος να τους χωρίσω.

Το παλικάρι μου έδωσε μια και πέταξε το χέρι μου από πάνω του. Το ξανασήκωσα δειλά χωρίς να τον ακουμπάω αυτή τη φορά.

«Ναι. Μισέλ Φουκώ. Καλά ακούσατε ρεμάλια. Ή μήπως το μόνο που ξέρετε γι’ αυτόν είναι πως ήταν πούστης; Εγώ μιλάω με παρρησία και θέτω τον εαυτό μου σε κίνδυνο, λέγοντας την αλήθεια. Ούτε να σας πείσω θέλω, ούτε να σας κολακεύσω. Αντί να μαλακίζεστε, άντε να ανοίξετε κάνα δοκίμιο, το “Η συνείδηση του κακού” είναι μια καλή αρχή. Καταλάβετε;» είπε καγχάζοντας.

Και τότε, δυο από τα παλικάρια με παραμέρισαν με δύναμη και ο ένας έδωσε μια γροθιά στο σαγόνι του Αλκίνοου, πετώντας τον ένα μέτρο πέρα και ρίχνοντάς τον κάτω. Ο άλλος του έδωσε μια κλωτσιά στον μηρό. Είχαν αρχίσει να μαζεύονται και άλλοι προς το μέρος μας. Ο Αλκίνοος γύρισε, μου πέταξε την σακούλα με το δώρο που είχαμε πάρει και μου είπε κοφτά, κρύβοντας το πρόσωπό του.

«Και τώρα τρέχουμε!».

Σηκώθηκε σερνάμενος, γλιστρώντας προς στιγμήν πάνω στα πλακάκια και κατόπιν πετάχτηκε σφαίρα μακριά. Τον ακολούθησα και εγώ γρήγορα. Ήταν τέτοια η έντασή μου, που δεν κατάλαβα για πότε διανύσαμε ένα ολόκληρο χιλιόμετρο. Η παρέα των νεαρών μας ακολούθησε για λίγο από πίσω και σταμάτησε. Χωθήκαμε σε ένα στενό και κρυφτήκαμε σε μια κολώνα, προσπαθώντας να αναπνεύσουμε κανονικά.

Όταν συνήλθα κάπως, του όρμηξα αρπάζοντάς τον απ' το γιακά και τον κόλλησα στον τοίχο.

«Πας καλά ρε; Θες να σκοτωθούμε;»

Ο Αλκίνοος μου χαμογέλασε.

«Καλά δεν ήταν;»

«Ναι», του απάντησα και ανταπέδωσα το χαμόγελο.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν φυσιολογικά, στους δικούς μου ρυθμούς. Το πρωί πανεπιστήμιο και ύστερα σπίτι. Δεν συναντηθήκαμε με τον Αλκίνοο, παρ' ότι τον γύρεψα. Δεν μπορούσα να τον βρω στο κινητό του.

Τα βράδια, και ενώ υπό άλλες συνθήκες θα διάβαζα κάποιο βιβλίο μέχρι να νυστάξω, ή θα έβλεπα κάποια ταινία, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ. Γυρνούσαν συνεχώς στο μυαλό μου όσα είχα ζήσει μαζί του τις προηγούμενες μέρες. Είχα μια περίεργη αίσθηση και έλξη για όσα είχαν συμβεί. Δεν είμαι ο τύπος ανθρώπου που ψάχνεται ή μπλέκει σε καταστάσεις που τον υπερβαίνουν. Ποτέ δεν ήμουν. Μου αρέσει η τάξη, η ησυχία και η ασφάλεια.

Παρ' όλα αυτά, ο χρόνος δεν κυλούσε ομαλά και ένιωθα πως απουσίαζα από κάπου, που δεν μπορούσα όμως να περιγράψω και να προσδιορίσω.

Αυτή η ένταση που μου είχε μεταδώσει ο Αλκίνοος με τις πράξεις και την συμπεριφορά του, μου είχε προξενήσει αδρεναλίνη και αυτό μου έλειπε. Καθώς μόνος ακολουθούσα το πρόγραμμά μου, έπιανα τον εαυτό μου να σκέφτεται πώς θα αντιδρούσε, ή τι θα έλεγε ο Αλκίνοος, εάν ήταν στη θέση μου. Διαδραματίζονταν μπροστά μου περιστατικά, τα οποία τώρα πλέον είχα αρχίσει να βλέπω με άλλο μάτι και είχαν άλλη επίδραση πάνω μου. Σχεδόν άλλαζε η κοσμοθεωρία μου.

Σκεφτόμουν πως και εγώ θα ήθελα να πάψω να είμαι παθητικός δέκτης και παρατηρητής, και να προβαίνω σε δράσεις χωρίς να υπολογίζω το κόστος. Ορμώμενος από μια εσωτερική δύναμη που πράττει με γνώμονα την θέλησή της και τίποτε άλλο.

Καθώς καθόμουν στο παράθυρο του δωματίου μου, εύκολα μπορούσα, κοιτώντας έξω από το παράθυρο, να θέτω τον εαυτό μου νοερά σε καταστάσεις και να σκαρώνω μονολόγους και αντιδράσεις. Όταν όμως έβγαινα στον έξω κόσμο, συνειδητοποιούσα πως δεν ήταν εύκολο για μένα να τα κάνω όλα αυτά πράξη και επί της ουσίας να αλλάξω την συμπεριφορά μου.

Αυτό το γεγονός με γέμιζε κάποιον θαυμασμό για τον Αλκίνοο, που ήταν εντελώς διαφορετικός από μένα. Ένιωθα αγωνία μπροστά στο άγνωστο και όχι φόβο για κάποιο συγκεκριμένο συμβάν. Τα λόγια του Αλκίνοου όλο γυρνούσαν μέσα στο μυαλό μου.

«Όσο είσαι ζωντανός, όσο είσαι μέρος αυτής της ύλης και αναπόσπαστο κομμάτι της, όλα σε αφορούν και όλα είναι σημαντικά για σένα. Το να λέει κάποιος άνθρωπος πως κάτι δεν τον αφορά, είναι δειλία. Το να λέει πως τίποτα δεν έχει σημασία επειδή όλοι θα πεθάνουμε, είναι εθελουφλία. Όταν θα πεθάνουμε, μόνο τότε θα πάψουμε να έχουμε κάποια σχέση με τα του κόσμου. Όμως τώρα είμαστε ζωντανοί, και για όσο είμαστε ζωντανοί μας αφορούν όλα και για όλα πρέπει να παλεύουμε με ό, τι έχει ο καθένας».

Δεν είναι πως αυτά τα λόγια δεν τα είχα ξανακούσει. Απλώς τώρα είχαν άλλη επίδραση πάνω μου, γιατί πήγαιναν πλαγιαστά με τις ανάλογες πράξεις. Λες και είχαν ζωντανέψει και μέσα μου ένιωθα αυτήν την δύναμη να μου ζητάει να κάνω τα ανάλογα. Ο τρόπος που ζούσε ήταν για μένα κάτι πρωτόγνωρο και με είχε αποδιοργανώσει. Δεν το κρύβω πως μου έλειπε.

Αυτή η ασφάλεια του δωματίου μου, μακριά από φασαρίες, δεν με γέμιζε πλέον, παρ' ότι εξακολουθούσα να την απολαμβάνω. Αισθανόμουν όπως κάποιος εθισμένος που νομίζει πως μπορεί να απεξαρτητοποιηθεί από την μια στιγμή στην άλλη από την αδυναμία του, αλλά που όταν περνούσε αυτή η αντάρα μέσα του, ξανακυλούσε στην αδυναμία αυτή. Έτσι και εγώ, ενώ δεν ήθελα να μπλέκω και να τίθεται η σωματική μου ακεραιότητα σε κίνδυνο, ένιωθα κάτι να με τραβάει προς τα εκεί, έτσι ώστε να ζω ξανά και ξανά εκείνο το συναίσθημα του αγνώστου και του κινδύνου, που ανακουφίζεται όταν παρέλθει και που ύστερα το αναζητάς ξανά και ξανά, μόνο και μόνο για να ξαναβιώσεις αυτό το συναίσθημα. Το συναίσθημα του να βγαίνεις έξω από τα νερά σου και να εκτίθεται σε κάτι νέο και απροσδιόριστο.

Εχθές το βράδυ, καθώς σκεφτόμουν όλα αυτά, διογκώθηκε μέσα μου αυτή η ανάγκη και ένιωσα μια κάποια ανία και απέχθεια για τον εαυτό μου. Ήξερα πως κάτι με περίμενε, δεν ήξερα όμως τι. Ένα ασήμαντο γεγονός, σαν αυτά που συμβαίνουν στον καθένα, έκανε τον σπόρο της προδιάθεσης να σκάσει μέσα μου και μου έδωσε το σήμα πως η ώρα είχε φθάσει.

Πετάχτηκα πάνω και το πήρα απόφαση να μην καθίσω άλλο μέσα και να μιρμιράω τα ίδια και τα ίδια. Παρά το ότι η ώρα είχε περάσει, θέλησα να πάω και να βρω τον Αλκίνοο. Να εξερευνήσω το άγνωστο, αντί να περιμένω να βρει αυτό εμένα. Άρπαξα το μπουφάν μου και κίνησα για το σπίτι του, δίχως να σκέφτομαι ούτε τι έπρεπε ακριβώς να κάνω, ούτε και τι θα έβγαине από αυτό.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας μου, ένα βήμα έξω από τη βαριά τζαμόπορτα, βρισκόταν κουλουριασμένη μια ανθρώπινη μορφή μέσα σε έναν βρώμικο υπνόσακιο. Οι άστεγοι όσο πήγαινε και αυξάνονταν με μαθηματική πρόοδο. Μόνο στα μαθηματικά κάτι τέτοιο λέγεται πρόοδος βέβαια.

Δίπλα στον υπνόσακιο υπήρχαν τυλιγμένα σε αλουμινόχαρτο αποφάγια. Ένα κεφάλι ξεπρόβαλε από μέσα και άρπαξε με το χέρι μια μπουκιά. Ξάφνου, από την διπλανή πολυκατοικία, πετάχτηκε ένας ένοικιος και άρχισε να φωνάζει:

«Ντροπή! Άστο κάτω! Τι κάνεις; Πας να φας το λιγοστό φαγητό που βάλαμε για τα γατάκια; Σα δε ντρέπεσαι! Λεχρίτη! Δεν έχουν ψυχή ρε αυτά; Μόνο την δική σου πείνα σκέφτεσαι; Φύγε από δω χάμω!»

«Συγγνώμη, έχω να φάω τρεις ολόκληρες μέρες».

«Και τι μας νοιάζει εμάς; Δεν είναι για σένα αυτά. Άφησέ τα κάτω και δίνε του. Που θα φας το φαγητό για τα γατάκια».

Προσπέρασα βιαστικά, προσπαθώντας να μην κοιτάξω, όμως μόλις είχα προχωρήσει λίγο, κοντοστάθηκα. Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα να πάρω την απόφαση, αλλά τελικά γύρισα πίσω. Έσιυψα πάνω από τον υπνόσακιο και είπα χαμηλόφωνα:

«Συγγνώμη»

Το κεφάλι γύρισε αργά και με κοιτάξε.

«Ίασονα; Παιδάκι μου, εσύ είσαι;», είπε μια γνώριμη φωνή.

«Κυρία Τασία; Εσείς;», αποκρίθηκα με τα μάτια μου ορθάνοιχτα.

Ήταν η γειτόνισσά μας από τον παρακάτω όροφο.

«Τι συνέβη; Γιατί κοιμάστε εδώ πέρα;», τη ρώτησα με περιέργεια και ανησυχία.

«Δεν στα είπαν οι γονείς σου, Ιασονάκι; Μας πήραν το σπίτι γιατί χρωστούσαμε. Έχασε τη δουλειά του ο άντρας μου πριν έξι μήνες, δεν είχαμε να πληρώσουμε το δάνειο στην τράπεζα και πάει το σπίτι. Μείναμε στο δρόμο, παιδί μου. Κοιμόμαστε όπου βρούμε, μας δίνουν και κανένα κομμάτι ψωμί από την ενορία, έτσι προσπαθούμε να τα βγάλουμε πέρα. Εγώ τα βράδια έρχομαι και κοιμάμαι εδώ. Πολλές οι αναμνήσεις, βλέπεις. Ο άντρας μου δεν θέλει. Κάθε φορά που βλέπει το διαμέρισμά, τον παίρνουν τα κλάματα και δεν μπορώ να τον συνεφέρω».

Λέγοντας αυτά, και η ίδια η γυναίκα είχε βουρκώσει. Η καρδιά μου χτυπούσε γρήγορα. Ήθελα να δράσω. Να κάνω κάτι. Πετάχτηκα σαν ελατήριο πάνω.

«Μη φύγετε», της φώναξα καθώς ανέβαινα ξανά στο σπίτι.

Άρπαξα μια σακούλα και άρχισα να αδειάζω ό, τι φαγώσιμο είχε μέσα το ψυγείο. Μετά έτρεξα στο δωμάτιό μου, άνοιξα τη ντουλάπα και άρπαξα δυο

πανωφόρια και μια κουβέρτα. Τα πήρα κι αυτά υπό μάλης και με τη σακούλα στα χέρια κατέβηκα στην είσοδο.

«Να, πάρτε τα αυτά κυρία Τασία. Είναι ζεστά. Και κάτι να φάτε».

«Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισε ανάμεσα σε λυγμούς η γυναίκα.

«Αν μπορούσα να κάνω κάτι παραπάνω θα το έκανα, κυρία Τασία... αλήθεια θα... »

«Ο Θεός να σε έχει καλά γιόκα μου, μην ανησυχείς. Η Παναγιά μαζί σου. Το ξέρω».

Της τα άφησα και έφυγα αμέσως, πριν προλάβει να δει και τα δικά μου υγραμένα μάτια.

Σκουπίζοντάς τα όπως-όπως με το μανίκι, συνέχισα το δρόμο μου προς του Αλκίνοου. Είχα σχεδόν φτάσει στα Εξάρχεια όπου έμενε, όταν παρατήρησα έναν τύπο σκαρφαλωμένο στα κάγκελα ενός ψηλού μπαλκονιού, με το ένα πόδι κρεμασμένο στο κενό. Το βλέμμα του είχε αυτό ενός τρελού, κάτι που το ενίσχυε και η περίεργη στάση του στο μπαλκόνι. Από κάτω περαστικοί αδιάφοροι έστεκαν και κοιτούσαν. Οι περισσότεροι είχαν βγάλει τα κινητά τους και τραβούσαν βίντεο.

«Ε! Φίλε! Τι κάνεις εκεί πάνω; Είσαι καλά;», του φώναξα, νιώθοντας τα λόγια μου ξένα, σαν να μιλούσε δια στόματός μου ο Αλκίνοος.

«Αφήστε με! Θα πηδήξω!», φώναξε αυτός.

«Γιατί;», συνέχισα με περισσότερο θάρρος.

Για κάποιο λόγο έβρισκα την κατάσταση ένοχα διασκεδαστική.

«Η γυναίκα μου με κερატώνει! Θέλω να πεθάνω!», απάντησε πάλι ο τύπος.

«Ε, τότε τι το λες και δεν το κάνεις;», του φώναξα και μερικά κεφάλια τώρα στράφηκαν προς το μέρος μου. Μέσα μου ένα κομμάτι ήθελε όντως να τον δει να πηδάει. Ένα άλλο φυσικά δεν ήθελε.

«Θα το κάνω! Θα το κάνω!», ξεφώνησε εκείνος.

«Κάν' το, άλλα πρώτα σκέψου. Να αυτοκτονήσεις να υπάρχει λόγος! Όχι επειδή σε κεράτωσε μια γυναίκα! Εσύ τι έκανες δηλαδή; Τίποτα. Μην είσαι μαλάκας λοιπόν! Να αυτοκτονήσεις να υπάρχει λόγος! Να αυτοκτονήσεις χωρίς καν να έχεις κάνει έστω μια μαλακία, που να δικαιολογεί την πράξη σου; Ε, όχι!», του φώναξα μισό-περιπαικτικά, μισό-σοβαρά.

Εκείνος έβαλε φρόνιμα, σαν καλό παιδί, το πόδι του πάλι μέσα από το κάγκελο και χάθηκε στο σκοτάδι του σπιτιού του. Έφυγα νιώθοντας μια ευεξία, χωρίς να κοιτάξω τον κόσμο που είχε μαζευτεί με την προσοχή του πάνω μου. Το γεγονός ότι πιθανότατα έσωσα την ζωή ενός ανθρώπου -προς το παρόν- αποτέλεσμα της απόφασής μου να βγω σήμερα από το σπίτι, δεν με προβλημάτισε. Το τι θα κάνει αύριο, αυτό ο ίδιος θα το αποφασίσει. Εγώ δεν θα σκεφτόμουν τίποτα σήμερα. Απλώς θα βρισκόμουν μέσα στα πράγματα.

Περπατώντας λίγο παρακάτω, είδα ένα τύπο να μου κουνάει το χέρι.
«Ε! Φιλαράκι, έρχεσαι λίγο που σε θέλω κάτι;»
Τον πλησίασα κι εκείνος με ένα χαζό χαμόγελο μου είπε:
«Τον βλέπεις τον πρεζάνια εκεί; Θέλω να με τραβήξεις μια φωτογραφία ενώ του δίνω πενήντα λεπτά για να την ανεβάσω στο ίντερνετ».
«Άσε με ρε φίλε, δεν έχω κινητό με κάμερα», του απάντησα απότομα.
«Έλα, έλα», συνέχισε αυτός με ανυπομονησιά, «πάρε το δικό μου. Το κεντρικό κουμπί είναι».
«Άσε ρε μεγάλε τώρα. Σου είπα. Τέλος».
Εκείνος είχε ήδη απλώσει το χέρι με τα πενήντα λεπτά και ο φουιαράς ναρκομανής με τα ακροδάχτυλα σχεδόν το είχε πάρει.
«Καλά εντάξει, άστο. Ξέχνα το», μου είπε ο τύπος, άρπαξε το πενήντάλεπτο μέσα από την παλάμη του ναρκομανή και το ξαναέχωσε στην τσέπη του, φεύγοντας απογοητευμένος.
Πήγα κοντά στον φουιαρά ναρκομανή και τον έπιασα από το μπράτσο απαλά.
«Περίμενε μια στιγμή εδώ κι έρχομαι. Μη φύγεις», του είπα και έτρεξα απέναντι σ' ένα φούρνο. Γύρισα με μια αχνιστή τυρόπιτα στο χέρι.
«Έλα φίλε μου, ορίστε. Για σένα».
Στην αρχή στάθηκε δύσπιστος και δεν έκανε τίποτα. Μετά από λίγο, άπλωσε το χέρι του και πήρε την τυρόπιτα. Δεν είπε τίποτα. Απλά με ένα ελαφρύ χαμόγελο δάγκωσε μια μπουιά και κούνησε το κεφάλι, ενώ με το άλλο χέρι χτύπησε το στήθος του, κάνοντας μια ανεπαίσθητη υπόκλιση σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, και απομακρύνθηκε αργά προς ένα παγκάκι.

Πλησίασα στο σπίτι του Αλκίνοου και σήκωσα το βλέμμα μου ψηλά στον πρώτο όροφο που έμενε. Διέκρινα ένα αμυδρό φως πίσω από τις τραβηγμένες κουρτίνες και δίχως άλλο, ανέβηκα τα σκαλοπάτια και του χτύπησα το κουδούνι. Καμία ανταπόκριση. Επανέλαβα άλλες δυο φορές. Τίποτα!

Καθώς περίμενα, στηρίχθηκα πάνω στην εξώπορτα και εκείνη έγειρε λίγο προς τα μέσα. Δεν μπήκα όμως. Στάθηκα απέναντι από το παράθυρό του, κάτω από ένα υπόστεγο, μπροστά από κάτι γκαραζόπορτες, με το βλέμμα μου στραμμένο προς το διαμέρισμά του.

«Έλα, πού 'σαι αγόρι μου;», μονολόγησα, και κάτι με έτρωγε μέσα μου. Μια ανυπομονησία.

Είναι περίεργο πώς με τις λέξεις δημιουργούμε συναισθήματα. Ξαφνικά, ένιωσα λες και έκανα κάτι παράνομο. Διότι πλέον, ήταν σαν να τον

παρακολουθούσα. Η λέξη “παρακολούθηση” μού είχε εντυπωθεί στον νου και όσο την γυρόφερνα, τόσο με κυριεύε αυτό το συναίσθημα της παρανομίας. Και όντως, κάπως έτσι ήταν. Με ιντριγκαρε το να μπαίνω σε ξένα χωράφια, να παραβιάζω την προσωπική του ζωή. Αιόμα κι αν το μόνο που έκανα ήταν να στέκομαι απέναντι από το σπίτι του. Σαν να ψαχουλεύεις τα πράγματα ενός ξένου εν αγνοία του.

Περίμενα να πιαστώ από μια κίνηση μέσα στο διαμέρισμα, μια σκιά, μια δραστηριότητα. Βίωνα την πράξη, που ήταν ταυτόχρονα ιερή και ανόσια, σαν κλανιά σε κηδεία.

Καθώς περίμενα κάτω από το σπίτι του μέσα στα σκοτάδια, είδα δύο τύπους να έρχονται. Είπε ο ένας στον άλλον:

«Ρε φίλε, δεν μπορείς να βρεις σε αυτήν την πίστα κρατώντας αυτό το σπαθί και χωρίς ένα ξόρκι, θα εκτεθείς στην υπόλοιπη ομάδα, μην το κάνεις, πας καλά;»

Και του απαντάει ο φίλος του:

«Άμα είναι να εκτεθείς γι’ αυτόν τον λόγο, πού να πάρεις και καμιά πίπα τι θα γίνει».

Όπως πέρασαν από μπροστά μου, δεν με είδαν στα σκοτεινά, αλλά πρόσεξα ότι ο ένας κρατούσε κάποιο βιβλίο και έκανε να το πετάξει στον σκουπιδοτενεκέ, αλλά ο φίλος του τον έπιασε από το χέρι όπως-όπως, το γράπωσε κανονικά για να τον σταματήσει.

«Τι κάνεις ρε;», του είπε.

«Τι κάνω ρε συ;»

«Πας να πετάξεις το βιβλίο; Πας καλά;»

«Γιατί ρε συ, και τι έγινε;»

«Τι “τι έγινε”; Ποτέ δεν πετάμε τα βιβλία, είναι ό, τι μας έχει απομείνει».

«Τι εννοείς;»

«Τα βιβλία, ρε γκασμά, είναι τα καλύτερα mouse pads».

«Πω! Καλά που μου το θύμισες, και χάθηκαν μέσα στο σοκάκι όλο περισυλλογή».

Ύστερα από λίγο, μια άλλη παρέα ήρθε ανάποδα αυτήν την φορά. Μου έκαναν εντύπωση τα φαρδιά ρούχα που φορούσαν και τα κινητά που κρατούσαν ψηλά, επειδή άκουγαν ραπ. Ακριβώς όπως περνούσαν από μπροστά μου, έφτυσαν κάτι ρίμες και αναγκάστηκα να κάνω στο πλάι για να μην λερωθώ. Από λίγο την γλίτωσα.

Για μια στιγμή, το φως δυνάμωσε απότομα μέσα στο δωμάτιο του Αλκίνοου και οι κουρτίνες έλαμψαν. Μια φιγούρα κοντοστάθηκε στο παράθυρο.

«Σε τσάκωσα, Αλκίνοε», μονολόγησα.

Πέρασα απέναντι και με αποφασιστικότητα άνοιξα εν τέλει την εξώπορτα και μπήκα μέσα στην πολυκατοικία. Ανέβηκα στον πρώτο όροφο και του χτύπησα το κουδούνι. Ύστερα και την πόρτα με το χέρι. Άκουσα κάποια βήματα ασύγχρονα μεταξύ τους.

«Έλα, Αλκίνοε. Τελείωνε. Ξέρω ότι είσαι μέσα», του φώναξα.

Τίποτε όμως. Καμιά απάντηση. Τα βήματα εξακολουθούσαν παρ' όλα αυτά. Σκέφτηκα πως ίσως να ήταν παρέα με καμιά κοπελίτσα και να κρυβόταν. Η έξαψή μου υποχωρούσε σιγά-σιγά και άρχισα να νιώθω απογοητευμένος από τον εαυτό μου για την απερισκεψία των πράξεών μου απόψε.

Ολοφάνερα με απέφευγε και αυτό με έκανε να νιώσω σαν κοριτσάκι που δεν το θέλουν.

Κατέβηκα τα σκαλιά και φεύγοντας, έριξα ένα τελευταίο βλέμμα προς το μπαλκόνι του. Το παράθυρό του άνοιξε κι ο Αλκίνοος βγήκε έξω. Κοιτάχτηκα και έμεινα να τον κοιτάω. Οι κινήσεις του ήταν μηχανικές και το ύψος του αποφασιστικό. Κοιτούσε προς το μέρος μου. Για την ακρίβεια ήταν καρφωμένος στο μέρος μου, με ένα περιεργό βλέμμα, προσηλωμένο. Προχώρησε προς τα κάγκελα του μπαλκονιού.

«Ψιτ, Αλκίνοε... Έέέ Αλκίνοε», του είπα χαμηλόφωνα. Εκείνος, αφού στάθηκε με μάτια ορθάνοικτα, έγειρε πάνω στα κάγκελα και τότε κατάλαβα ότι ίσως και να μην με είχε προσεξει, ίσως και να μην είχε ακούσει καν που τον φώναξα. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Έκανα ένα βήμα πιο κοντά στο μπαλκόνι του και τότε εκείνος, δεν ξέρω πώς, σαν να παραδόθηκε στην βαρύτητα, έπεσε με την κοιλιά του στο πάνω μέρος των καγκέλων και κρεμάστηκε απ' έξω. Εγώ έτρεξα και στάθηκα από κάτω με ένα άδειασμα στο στήθος.

«Τι στον διάολο κάνεις ρε Αλκίνοε;»

Το μπαλκόνι του δεν ήταν πολύ ψηλό για πρώτο όροφο, αλλά ούτε και πολύ χαμηλό. Αν έπεφτε από εκεί, δεν κινδύνευε τρομερά να χάσει την ζωή του, αλλά δεν είμαι σίγουρος πως κάτι τέτοιο δεν θα γινόταν. Φυσικά εξαρτάται από τον τρόπο που θα έπεφτε.

Δυστυχώς, μόνο στις ταινίες έχουν από κάτω σακούλες σκουπιδιών. Στα βιβλία συνήθως υπάρχει άνθρωπος. Κοίταξα χαμένος δεξιά-αριστερά και κάτι ψέλλισα για βοήθεια. Τι βοήθεια να ζητήσω! Ο Αλκίνοος κρεμόταν από το μπαλκόνι του, αλλά δεν είχε συνείδηση του τι του συνέβαινε. Σάλια έσταζαν από το στόμα του καθώς κρεμόταν και το πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο.

«Αλκίνοέέέ», του φώναξα πολύ δυνατά πλέον, γιατί τα αστεία είχαν τελειώσει και είχα κατατρομάξει. Έβαλα τις παλάμες μου στο πρόσωπο, ακουμπώντας τα μάγουλα μου καθώς κοιτούσα προς τα πάνω. Τα είχα χάσει εντελώς. Δεν ήξερα τι να κάνω.

Κρεμόταν αναίσθητος. Ήταν εντελώς παρανοϊκή η σκηνή.

«Ρε Αλκίνοε», του φώναξα, «μ' ακούς; Τι κάνεις ρε φίλε; Έέ! Έέέέ! Έέέέέέ!»

Εκείνος κάτι είπε, αλλά δεν είχε καμία συνοχή. Σκόρπιες λέξεις. Όπως κουνιόταν, έπεσε από την τσέπη τού πανωφοριού του το κινητό του και παραλίγο να με χτυπήσει στο πρόσωπο. Δεν έσπασε. Το μάζεψα αμέσως.

Με το που στρέψω το βλέμμα ξανά προς τα πάνω για να δω τι κάνει, λες και κάποια άορατη δύναμη τον έσπρωξε, έγειρε μπροστά, και πλέον ήταν βεβαιο πως θα έπεφτε από το μπαλκόνι.

Μια σορός το κορμί του. Σαν υπνωτισμένος. Με ολύμπια ηρεμία, άπλωσα τα χέρια, όπως κρατά ο γαμπρός την νύφη, για να τον πιάσω. Όπως-όπως λύγισα τα πόδια, έβαλα δύναμη στα χέρια -τώρα έπρεπε να το κάνω να δουλέψει, είπα μέσα μου, πιάσ' τον καλά Ιάσονα, τώρα είναι η στιγμή που πρέπει να σταθείς θαρραλέος- και εκείνος, πέφτοντας, χτύπησε το κεφάλι του σε έναν προεξέχοντα σωλήνα. Έχοντας βάλει τα χέρια μου σε κατάλληλη θέση, κατάφερα να ανακόψω την φόρα από την πτώση του και εν τέλει προσγειώθηκε ανώμαλα στο πεζοδρόμιο, αλλά με την ελάχιστη πρόσκρουση που θα μπορούσε να υποστεί.

Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχε σιάσει με το κεφάλι. Πιθανόν να ήταν πολύ άσχημα τα πράγματα. Τον έπιασα και προσπάθησα να τον μεταφέρω. Κοίταξα ψηλά, τριγύρω, να δω αν κάποιος είχε θορυβηθεί ή ενδιαφερθεί από τις φωνές μου. Κανείς! Υποθέτω είναι συνηθισμένοι σε τέτοια σοκάκια να ακούγονται διάφορα -και πού να μπλέκεις. Καταλαβαίνω. Τι να έκανα; Έβγαλα το κινητό του από την τσέπη και έψαξα στις επαφές. Τηλεφώνησα στον πατέρα του και σε λίγο ήταν εδώ μαζί με ένα ασθενοφόρο. Ήταν χλωμός, κάτωχρος. Του είπα τι είχα παρατηρήσει και εκείνος δεν εξήγησε τίποτα, μόνο είπε πανικόβλητος:

«Το έχει ξαναπάθει, το έχει ξαναπάθει άλλη μια φορά όταν ήταν μικρός. Τα έλεγα εγώ στη μάνα του, τα έλεγα!»

Οι γιατροί του νοσοκομείου είπαν πως επρόκειτο για κάποια διαταραχή λόγω ψυχολογικής φόρτισης ή άγχους κατά την διάρκεια του ύπνου. Κανείς δεν ήξερε στα σίγουρα όμως. Κάτι σαν υπνοβασία, αλλά δεν κατάλαβα καλά. Πάντως ταίριαζαν απόλυτα όσα μου είπαν πως είχε πάθει μικρός, με όσα είχα δει.

Ο απολογισμός είναι πως είχα σώσει τον Αλκίνοο από πιθανό θάνατο. Πηγαίνοντας πίσω, στην αρχή της γνωριμίας μας, σκέφτηκα πως το γεγονός που είχε πυροδοτήσει την αλληλουχία όλων των γεγονότων, ήταν όταν εκείνη τη μέρα στη σχολή με είχε αποκαλέσει μπουμπη. Και αυτό εν ολίγοις του είχε σώσει τη ζωή σήμερα.

Χαμογέλασα με τον τρόπο που φαινομενικά τυχαία πράγματα συνυφαίνονται με τις επιλογές μας και έχουν έναν τέτοιο αντίκτυπο στον κόσμο μας. Σίγουρα δεν ήμουν πεταλούδα, αλλά ούτε και ο Αλκίνοος στην Κίνα. Είχαμε όμως σημαδέψει ο ένας τη ζωή του άλλου κι αυτό ήταν αδιαμφισβήτητο πλέον.

Μόνο που το περιστατικό εκείνης της νύχτας δεν ήταν το τελευταίο περίεργο που είδα να συμβαίνει. Όταν συνήλθε, άλλα γεγονότα άρχισαν να διαπλέκονται, λες και ο κόσμος είχε διαρρηχθεί. Λες και τα πάντα σηκώθηκαν και επανατοποθετήθηκαν.

Ή απλά, άλλη μια θεϊκή παρέμβαση, όπως εκείνες που περιέγραφε ο Αλκίνοος, είχε μόλις πραγματοποιηθεί. Αυτό, δεν το μάθαμε ποτέ όμως. Και πώς θα μπορούσαμε άλλωστε...

Μέρος Δεύτερο

*Αγαπητέ μου, νομίζω πως έχεις μπερδέψει
τον Κορτώ με τον Κοκτώ.*

1

Όλη την υπόλοιπη νύχτα έμεινα στο νοσοκομείο και περίμενα να ανακινήσει τις αισθήσεις του ο Αλκίνοος. Είχα να του κάνω πολλές ερωτήσεις σχετικά με ό, τι του είχε συμβεί. Όταν μου επέτρεψαν να τον δω, μπήκα και κάθισα δίπλα στο κρεβάτι του. Εκείνος μου διηγήθηκε το τελευταίο πράγμα που θυμόταν το βράδυ του συμβάντος. Μου είπε πως ήταν ένα παράξενο όνειρο:

«Ήταν πολύ περίεργο, ένιωθα σαν να ήμουν σε μια κατάσταση ύπνωσης, αλλά είχα συνείδηση των πράξεών μου. Μόνο που δεν είχα τον έλεγχο. Λες και ήμουν μαριονέτα που την κινούσε κάποιος άλλος. Κάποια αόρατη παρουσία.

»Ήμουν λέει σε μια πόλη και περπατούσα στον δρόμο μόνος μου· πρωί. Αριστερά και δεξιά από τον δρόμο υπήρχαν δέντρα και πάνω στα πιο ψηλά κλαδιά τους, ηχεία. Κι απ' τα ηχεία έπαιζε “Απόγευμα στο δέντρο” του συνονόματού μου, Αλκίνοου. Πιο κάτω, εμφανίστηκαν ένα τσούρμο παιδιά, που κρατούσαν στα χέρια τους πολύχρωμα μπαλόνια. Ένα λεωφορείο σταμάτησε μπροστά τους και άρχισε να κατεβαίνει κόσμος, κουστουμαρισμένος σαν να πήγαινε στη δουλειά του. Κάθε ένας που έβγαινε από το λεωφορείο, πήγαινε προς το μέρος που ήταν τα παιδιά, έπαιρνε από ένα μπαλόνι και μετά το μπαλόνι τον σήκωνε ψηλά στον ουρανό, μέχρι που χανόταν από τα μάτια μου, πίσω από τη γραμμή του ορίζοντα.

»Περπατώντας παρακάτω έφτασα σε μια πολύ μεγάλη πλατεία. Κι εκεί, καταμεσής της πλατείας, υπήρχε μια θεόρατη πυραμίδα, σαν αυτή του Χέοπα στην Αίγυπτο. Μυριάδες άνθρωποι στη βάση της πυραμίδας τραβούσαν την κορυφή της με σχοινιά. Σιγά-σιγά, η γη άρχισε να τρέμει. Η πυραμίδα ξεκόλλησε με ένα τρομερό βουητό από το χώμα, ανασηκωμένη από τη μια μεριά της βάσης της. Μετά, με ένα ακόμα δυνατό τράβηγμα από τα σχοινιά που ήταν δεμένη, αψηφώντας τους νόμους της φυσικής, γύρισε ανάποδα, η κορυφή της βουλιάζοντας στο χώμα και η βάση της ψηλά στον ουρανό. Όλοι άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και να σφυρίζουν δυνατά. Χέρια τεντωμένα ψηλά, σε έκσταση. Έπιασα τον εαυτό μου να κάνει το ίδιο. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πως είχα έλεγχο των πράξεών μου, δεν με συγκρατούσαν πια τα δεσμά που ένιωθα στην αρχή ότι περιόριζαν τις κινήσεις μου. Τα πόδια μου τότε, σηκώθηκαν από τη γη και με μια δυνατή κίνηση των χεριών μου προς τα πάνω, άρχισα να πετάω. Λες και το σώμα μου δεν ζύγιζε τίποτα, αιωρήθηκα για κάμποση ώρα πάνω από το πλήθος. Τώρα όλοι είχαν στρέψει το βλέμμα τους πάνω μου και με επευφημούσαν, φωνάζοντας το όνομά μου. Ξαφνικά, αισθάνθηκα κυρίαρχος, πως ό, τι κι αν έκανα, θα με υπάκουαν. Είχα κάτι σαν μαγική επιρροή επάνω τους. Έτεινα το χέρι μου προς τα δεξιά. Εκείνοι το ακολούθησαν. Μετά, το έτεινα αριστερά. Έκαναν το ίδιο. Και δεν έπαυαν στιγμή να αλαλάζουν φωνάζοντας το όνομά μου σύσσωμοι, καθώς εκτελούσαν κάθε μου παράγγελμα. Εκεί άρχισαν να θαμπώνουν οι εικόνες μπροστά μου.

Σε κάθε μου σκαρδαμυγμό, έβλεπα μια το δωμάτιό μου, μια τον εαυτό μου να αιωρείται πάνω από το πλήθος. Λες και το όνειρο διαχεόταν στην πραγματικότητα και η πραγματικότητα στο όνειρο, προσπαθώντας το ένα να αφομοιώσει το άλλο.

»Απ' αυτό το σημείο κι έπειτα δεν έχω κάποια άλλη ανάμνηση. Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι να βρίσκομαι εδώ μέσα».

«Ωραίο όνειρο ακούγεται. Έχω δει κι εγώ στον ύπνο μου να πετάω. Βέβαια ξύπνησα στο κρεβάτι μου. Και τι πιστεύεις ότι σημαίνουν όλα αυτά;» τον ρώτησα.

«Σαν τι να σημαίνουν, ρε Ιασονάκο; *Όνειρο ήτανε*».

«Δεν αφήνεις τα “Ιασονάκο” λέω ‘γω; Αν δεν ήμουν εγώ να σε πιάσω, τώρα αυτήν την κουβέντα θα την έκανες με τον Απόστολο Πέτρο. Βλέπεις πως όλο και κάπου χρησιμεύουν οι φίλοι τελικά, έτσι;»

«Και δεν μου λες φίλε, για να έχουμε καλό ερώτημα. Εσύ τι δουλειά είχες στο σπίτι μου τέτοια ώρα; Μην μου πεις ότι σε έστειλε άγγελος Κυρίου, γιατί δεν θα σε πιστέψω», με ρώτησε.

«Εδώ που φτάσαμε Αλκίνοε, ας το πάρει το ποτάμι. Μην με παρεξηγήσεις, αλλά τις τελευταίες μέρες που δεν βρεθήκαμε, μου έλειψε η δράση, και για να μην στα πολυλογώ, ήρθα να δω τι κάνεις».

«Τότε, δεν μένει παρά να σε ευχαριστήσω. Τι λες μόλις πάρω εξιτήριο, να περάσεις το βράδυ από το σπίτι μου; Δεν έχω προγραμματίσει κάποια πτώση σήμερα, οπότε θα δούμε ταινία και θα σε κεράσω και φαγητό. Ίσως κάνα...»

«Μόνο που δεν θέλω άλλη τυρόπιτα. Νομίζω πως αξίζω μια αναβάθμιση», τον διέκοψα.

«Γι' αυτό μην ανησυχείς καθόλου. Έχεις ήδη περάσει στο επόμενο στάδιο».

2

Μετά από λίγες ώρες μπήκε στο θάλαμο ο γιατρός με κάτι χαρτιά στα χέρια.

«Νεαρέ μου, όλες οι αιματολογικές σου βγήκαν πεντακάθαρες. Η μαγνητική δεν έδειξε κι εκείνη κάτι το ανησυχητικό. Είχες μόνο ελαφρώς αυξημένη την αρτηριακή πίεση, αλλά είναι φυσιολογικό μετά από το σοκ που υπέστη ο οργανισμός με την πτώση. Θα σου συνιστούσα ξεκούραση για σήμερα, άφθονα υγρά και καλύτερα να αποφύγεις την κατανάλωση αλκοόλ και καπνού. Αν νιώσεις ζαλάδα, ή οποιαδήποτε δυσφορία, σου γράφω μερικά χάπια τα οποία θα πάρεις με γεμάτο στομάχι και αμέσως τηλεφώνω εδώ. Λογικά όμως θα είσαι μια χαρά. Σε μια ώρα θα είναι έτοιμο το εξιτήριο, μπορείς να πας σπίτι σου».

Ο γιατρός έτεινε το χέρι στον Αλκίνοο χαμογελώντας και έφυγε απ' το δωμάτιο.

Εκείνη την στιγμή μπήκε μέσα ένας νεαρός, με το χέρι του κρατώντας σφιχτά τον καβάλο του παντελονιού του.

«Ρε παιδιά, ξέρετε πού έχει τουαλέτα εδώ κοντά;»

«Ναι», του απάντησε ο Αλκίνοος αμέσως. «Λοιπόν, θα βγεις στον διάδρομο και θα πας όπως ο Τσίπρας».

Το παλικάρι τον κοίταζε απορημένο. Το ίδιο και εγώ.

«Δεν κατάλαβες;», συνέχισε με ύφος αστεϊευόμενο. «Θα βγεις και θα πας αριστερά και αμέσως όλο δεξιά. Πρόσεξε όμως. Μην παρασυρθείς και πας τέρμα δεξιά στον διάδρομο, γιατί εκεί πετάνε τα σκουπίδια και βρωμάει πολύ. Μην κολλήσεις και τίποτα γιατί πολλά κυκλοφορούν».

Ο νεαρός πέταξε ένα “ευχαριστώ” στον αέρα και έφυγε εσπευσμένος.

«Δε μου λες Αλκίνοε, μιας και το ανέφερες. Εσύ θα ψηφίσεις;»

«Όχι ρε, τι να ψηφίσω. Πας καλά;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Άσε ρε Ιασονάκι τώρα σε παρακαλώ, που θέλεις τέτοια κουβέντα».

«Γιατί όχι; Εκλογές έχουμε. Δεν σε ενδιαφέρει ποιος θα μας κυβερνάει;»

«Δεν με αφορά ποιος θα βγει και ποιος όχι. Έχω την δική μου ιδεολογία και την ακολουθώ πιστά στην ζωή μου. Δεν συμμετέχω σε τέτοια σόου».

«Σοβαρά; Εδώ δεν ζεις κι εσύ; Πού ζεις; Εσύ δεν έλεγες πως όλα μας αφορούν; Μην μου πεις ότι είσαι έξω από το σύστημα τώρα και άλλα τέτοια».

Άπλωσα το χέρι να πιάσω το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης για να δούμε την αναμέτρηση. Εκείνος δεν απάντησε, μόνο έκανε έναν περιφρονητικό μορφασμό.

«Έλα σε παρακαλώ!», συνέχισα. «Έχω πολύ καλό φίλο, ο οποίος μαζί με την κοπέλα του, ζουν στην Τουρκία. Αν εσύ είσαι έξω από το σύστημα, τότε αυτοί τι είναι ρε Αλκίνοε; Άσε μας σε παρακαλώ τώρα».

«Αυτοί δεν είναι εκτός συστήματος ανόητε, εκτός συνόρων είναι. Ανήκουν απλώς σε άλλο σύστημα».

»Κοίταξε Ιάσονα, επειδή μου έσωσες την ζωή δεν σημαίνει πως σε ό, τι λες θα συμφωνώ. Η διαλεκτική αγόρι μου, έχει προχωρήσει πάρα πολύ για να ανέχομαι να λειτουργώ δια εκπροσώπου. Η ελευθερία μας είναι εντελώς πλασματική και η δημοκρατία μας έχει αποτύχει ολοσχερώς. Η δημοκρατία της μάζας, η δημοκρατία του δημοκόλακα και της προπαγάνδας... καμία αξία και καμία σταθερά. Το εκλογικό σύστημα αναμασά τον εαυτό του συνεχώς... τα ίδια και τα ίδια... Με εκλογές ποτέ δεν άλλαξε τίποτα. Μήπως ο Γιάντι βγήκε με εκλογές και ελευθέρωσε την Ινδία; Μήπως από τα φέουδα μέχρι σήμερα, με εκλογές άλλαξαν ριζικά τα πράγματα; Να σου θυμίσω ότι ο Χίτλερ με εκλογές βγήκε. Μέχρι κι εσύ μπορείς να βγεις με την κατάλληλη προπαγάνδα. Διότι η καρδιά της μαζικής ψηφοφορίας χτυπά στην προπαγάνδα. Πρέπει να αμφισβητήσουμε το ίδιο το εκλογικό σύστημα. Κανείς να μην πάει να ψηφίσει. Διότι πιθανότερο είναι να ψηφιστεί την Κυριακή το βράδυ νέος λαός, παρά νέα πολιτική κατεύθυνση. Όταν απορρίπτεις τα πάντα, τότε εκείνο που μένει, όσο παράλογο κι αν φαίνεται, πρέπει να είναι η αλήθεια, είπε ο Σέρλοκ Χολμς.

»Κανονικά όλοι οι πολιτικοί αν είχαν μια στιγμή ηθικής και κοινωνικής επιφοίτησης, θα έπρεπε να αυτοκτονήσουν διαμιάς. Να αυτοκτονήσουν! Τ' ακούς; Όχι απλά να παραιτηθούν. Αλλά να αναγνωρίσουν τα λάθη τους και να δώσουν οι ίδιοι ένα τέρμα στις αυτάρεσκες υπάρξεις τους.

»Πρέπει κι εμείς να επιδειξουμε το ίδιο θάρρος στην σκέψη, και να κάνουμε κάθε δευτερόλεπτο που περνά κριτική οντολογία για το ποιοι είμαστε. Τις προάλλες είχαν διαδήλωση στο Σύνταγμα για τα νέα μέτρα που επέβαλε η ίδια κυβέρνηση, που πριν τις εκλογές κατέβαινε σε διαδήλωση διαμαρτυρίας κόντρα στα ίδια μέτρα της προηγούμενης κυβέρνησης. Το καταλαβαίνεις; Η κυβέρνηση διαδηλώνει ενάντια στην κυβέρνηση. Είναι σχιζοφρενής πολιτική. Κι εσύ μου λες για εκλογές. Τέλος πάντων, θα τα δεις όλα γραμμένα στο βιβλίο μου *“Συνέντευξη με έναν δημοκόλακα”*».

»Καλά ρε Αλκίνοε, αν είναι κάθε δευτερόλεπτο να κάνουμε κριτική οντολογία, δεν θα μας μένει χρόνος να κάνουμε τίποτα παραπάνω».

»Αλλά βέβαια!», συνέχισε εκείνος σε πιο έντονο ύφος. «Αλλά βέβαια, όλος ο κόσμος έχει γεμίσει σεφ, personal trainers, baristas και ηλεκτρονικά τσιγάρα. Πού να κάτσει να σκεφτεί κανείς για όλα αυτά. Για τον τρόπο που διαρθρώνονται οι γνώσεις... για τις αυλακώσεις της σκέψης... για... για... για... ».

»Έλα ρε συ, ηρέμησε. Όλα καλά θα πάνε», του είπα και τον έπιασα από το χέρι.

»Τι μου πάνεις το χέρι ρε; Δεν μου αρέσει να μου πιάνουν τα χέρια».

»Αάά!!! Για να σου πω Αλκίνοε. Ηρέμησε σου 'πα», του έκανα θυμωμένος. «Είπαμε πως τελείωσε η κουβέντα».

«Εντάξει, έχεις δίκιο», μου απάντησε και έδειχνε να το εννοεί, γιατί επανήλθε το χρώμα στο πρόσωπό του και μαλάκωσαν τα χαρακτηριστικά του.

Μετά από λίγα λεπτά, μπήκε μια νοσοκόμα στο δωμάτιο με το εξιτήριο του Αλκίνοου στα χέρια.

«Λοιπόν, πάμε;», με ρώτησε εκείνος όταν υπέγραψε.

«Πού; Εγώ έλεγα να πάω να ψηφίσω τώρα», του απάντησα.

«Α ναι, ξέχασα ότι είσαι ένας “κατά φαντασίαν υγιής” πολίτης».

3

Κοίταξα το ρολόι μου και είχε πάει μεσημέρι, όταν φτάσαμε με τον Αλκίνοο έξω από το εκλογικό κέντρο. Ένα πανό κάλυπτε την πρόσοψη του κτιρίου, που έγραφε “Alea Jacta Est”.

«Ο κύβος ερρίφθη;», είπε παραξενεμένος ο Αλκίνοος.

«Ποιος κύβος;», τον ρώτησα.

«Τίποτα. Είσαι σίγουρος ότι εδώ είναι εκλογικό κέντρο;», με ρώτησε.

«Τι να σου πω. Εδώ έρχομαι τόσα χρόνια», του απάντησα απορημένος, κοιτώντας μια μπουλντόζα που κατεδάφιζε τα κάγκελα μπροστά από το σχολείο. Πλήθος ήταν μαζεμένο τριγύρω και ο Αλκίνοος μου είπε να πάμε πιο κοντά να δούμε τι γίνεται. Καθώς πλησιάσαμε περισσότερο, ξεδιάλυνε η συγκεχυμένη εικόνα που φαινόταν από μακριά. Η μπουλντόζα ξήλωνε τα κάγκελα και κάποιοι άνδρες που ήταν μαζεμένοι, έπαιρναν τα κομμάτια σίδερο και τα τοποθετούσαν παραδίπλα, σε έναν χώρο που είχαν δημιουργήσει για μπάζα.

«Μα καλά, τι κάνουν;», ρώτησα τον Αλκίνοο. «Ανακαινίζουν το σχολείο τέτοια μέρα;»

«Ξέρω γω, έτσι φαίνεται», μου αποκρίθηκε.

Καθώς φτάσαμε στην πύλη, ένας κύριος μας σήκωσε το χέρι και μας έκανε νόημα να σταματήσουμε και να προσέχουμε.

«Προσέξτε, παιδιά. Ελάτε γύρω-γύρω, μην έχουμε κάνα ατύχημα. Από δω. Μπράβο».

«Συγγνώμη, δεν λειτουργεί πια σαν εκλογικό κέντρο το σχολείο;», τον ρώτησα.

«Τι εκλογικό κέντρο, βρε παιδιά;», μας απάντησε αυτός εύθυμα. «Δεν το πήρατε χαμπάρι τι έγινε; Πάνε αυτά. Τελείωσαν».

«Τι εννοείτε;», τον ρώτησα.

«Τέρμα οι εκλογές σας λέω. Αυτά ανήκουν στο παρελθόν πλέον».

«Και εδώ τι κάνετε; Ανακαίνιση στον χώρο;»

«Ποιος μίλησε για ανακαίνιση; Έχουμε φέρει την μπουλντόζα για να ξηλώσει τα κάγκελα. Η παιδεία δεν πρέπει να θυμίζει σε τίποτα φυλακή. Το αντίθετο μάλιστα. Πρέπει να είναι ένας χώρος ανοικτός τόσο για το σώμα όσο και για το πνεύμα. Τι λέτε; Θα βάλετε κι εσείς ένα χεράκι;»

«Τέλεια. Ναι, να βάλουμε, εννοείται. Πάμε, Ιάσονα. Πάμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους».

«Κάτσε ρε Αλκίνοε. Κάτσε λίγο. Εγώ ήρθα εδώ για να ψηφίσω».

«Τι να ψηφίσεις, νεαρέ μου;», μου έκανε ο κύριος. «Τελείωσε σου λέω. Δεν καταλαβαίνεις; Δεν μπορείς να ψηφίσεις. Δεν υπάρχουν εκλογές».

«Όχι, δεν καταλαβαίνω. Τι εννοείτε; Μεταφέρθηκε το εκλογικό κέντρο αλλού; Σήμερα δεν είναι οι εκλογές;»

«Όχι, δεν είναι σήμερα οι εκλογές. Ούτε θα είναι αύριο, ούτε θα είναι ποτέ. Τελείωσε αυτό το σόου. Αυτή η παρωδία. Πώς να στο πω αλλιώς;»

«Μα τι τελείωσε, άνθρωπέ μου; Υπάρχει κάποιος υπεύθυνος εδώ να μιλήσω;» και έφαξα με τα μάτια μου στον κόσμο τριγύρω.

«Δεν υπάρχει υπεύθυνος. Όλοι είμαστε υπεύθυνοι για όσα συμβαίνουν ακριβώς το ίδιο. Ρώτησέ με ό, τι θέλεις».

«Καλά, αφήστε, κατάλαβα» και έκανα νόημα στον Αλκίνοο να προχωρήσουμε μέσα στον προαύλιο χώρο. Προσπεράσαμε κάτι πεσμένα κάγκιελ, όταν μας προσέγγισε μια ομάδα νεαρών που κρατούσε έναν πάκο με χαρτιά.

«Ωραία. Ήρθατε να βοηθήσετε; Πάρτε αυτόν τον πάκο με τα ψηφοδέλτια».

«Τι να τον κάνουμε;», τον ρώτησα.

«Να τον σκίσετε. Τι άλλο; Και πετάξτε τα κομμάτια σε αυτές εδώ τις σακούλες».

«Όχι, μας έχετε μπερδέψει. Για να ψηφίσουμε ήρθαμε».

«Εσύ ήρθες για να ψηφίσεις;» με διέκοψε ο Αλκίνοος.

«Ναι, έστω», απάντησα αγανακτισμένος. «Πού γίνεται η διαδικασία;»

«Καλά. Επειδή δεν έχεις καταλάβει ακόμα φίλε μου, να, για να σου φύγει η πρεμούρα, ορίστε, πάρε αυτά εδώ τα χαρτιά, πήγαινε εκεί πίσω που δεν σε βλέπει κανείς και ψήφισε σε εκείνον τον μπλε κάδο που έχει το χαρτάκι πάνω», μου είπε ο νεαρός.

«Ωραία. Συνεννοηθήκαμε» και πήρα τα χαρτιά στα χέρια μου.

Καθώς προχωρούσα εκεί που μου υπέδειξε, έριξα μια ματιά στα χαρτιά. Προς έκπληξή μου, διαπίστωσα πως κάθε ένα από αυτά είχαν τυπωμένα στην μπροστινή σελίδα όλα τα αριστερά κόμματα και στην πίσω όλα τα δεξιά.

«Έχει γίνει κάποιο λάθος μάλλον με τα χαρτιά. Εδώ είναι τυπωμένα όλα μαζί. Πώς θα ψηφίσω έτσι;»

Η παρέα ξέσπασε σε γέλια. Ένας από αυτούς μου απάντησε:

«Ήταν ένα αστεϊάκι που σκάρωσε ο φίλος από δω» και έδειξε έναν από την παρέα του. «Ούτως ή άλλως, όλα τα ψηφοδέλτια στον κάδο πήγαιναν».

«Να σου πω», έκανα στον Αλκίνοο, «επειδή έχω αρχίσει και εκνευρίζομαι, πάμε να φύγουμε».

«Γιατί εκνευρίστηκες;», απόρησε ο νεαρός. «Αν ακόμα δεν κατάλαβες την προπαγάνδα που έπαιζαν τόσα χρόνια πάνω στις πλάτες μας με τις εκλογές, πήγαινε εκεί πέρα» και έδειξε με το χέρι, «είναι ένας γνωστός δημοσιογράφος που εκθέτει στον κόσμο αποκαλυπτικά εκλογικά ντοκουμέντα, που θα σε σοκάρουν. Ίσως αυτό σε πείσει».

Κοίταξα προς τα κει και πράγματι ήταν ένας γνωστός δημοσιογράφος ο οποίος μιλούσε σε ένα συγκεντρωμένο πλήθος που είχε μαζευτεί γύρω του.

«Καλά, τι κάνει αυτός εδώ;», αναρωτήθηκα και αμέσως πλησίασα να ακούσω. Εκείνος είχε σηκώσει κάτι χαρτιά στον αέρα και έλεγε κουνώντας τα:

«Ιδού, κύριοι! Απόρρητα έγγραφα σχετικά με δολοπλοκίες της κυβέρνησης, με παραποιήσεις εκλογικών αποτελεσμάτων, διαφθορές

πολιτικών... Απολογούμαι και ο ίδιος ενώπιόν σας, διότι χρηματίστηκα για να αλλοιώσω τις ειδήσεις και να κατευθύνω την κοινή γνώμη προς όφελος των εξωτερικών συμφερόντων. Παραδέχομαι πως έχω παρακολουθήσει σεμινάρια στο εξωτερικό για μεθόδους αποπροσανατολισμού του κοινού. Πρόγραμμα επιδοτούμενο από την ίδια την κυβέρνηση. Να, ορίστε. Δείτε με τα μάτια σας!» και ξεκίνησε να μοιράζει τα χαρτιά που κρατούσε στους παρευρισκομένους.

Στα χέρια μας έπεσε μια βεβαίωση παρακολούθησης σεμιναρίου αποπροσανατολισμού μιας γνωστής δημοσιογράφου που δεν θα αναφέρω το όνομά της, αλλά είναι αυτή που τρέμει.

Γύρισα στον Αλκίνοο και του είπα να φύγουμε αμέσως από κει. Εκείνος συμφώνησε και με ανάλαφρη διάθεση με ακολούθησε.

«Καλά ρε, τι ήταν αυτό; Πλάκα μας έκαναν;», του είπα.

«Όντως, πολύ περίεργο, Ιασονάκο. Από τα ευχάριστα περίεργα, έτσι; Που σου φτιάχνουν την μέρα. Μην στενοχωριέσαι όμως εσύ. Κακώς εχόντων των πραγμάτων, θα ψηφίσεις του χρόνου», μου απάντησε ειρωνικά.

«Καλά, βέβαια. Σε ποιον τα λέω κι εγώ».

Ήμουν ακόμα εννευρισμένος που δεν είχα καταφέρει τελικά να ψηφίσω και προβληματισμένος με όσα είχα δει να συμβαίνουν. Αντίθετα, ο Αλκίνοος, που φαινόταν πολύ ικανοποιημένος, είχε βαλθεί να μου εξηγεί τη σημασία της ελευθερίας στην παιδεία, την υποκρισία του εκλογικού συστήματος και άλλα παρεμφερή, που όμως δεν κατάφεραν να εκλογικεύσουν αυτό που είχε μόλις συμβεί. Ακόμα ήταν θολό στη δική μου σκέψη.

Είχαμε φθάσει σχεδόν στο σπίτι του και περπατούσαμε σκεπτικοί. Στον κεντρικό δρόμο πήραμε την στροφή, όταν είδα από μακριά μια γνωστή φιγούρα να κατευθύνεται προς το μέρος μας.

«Ωχ! Κοίτα Αλκίνοε να δεις ποιος έρχεται».

Εκείνος σήκωσε το βλέμμα του και το έστρεψε αμέσως προς την άλλη μεριά, λες και προσπαθούσε να κρύψει το γεγονός ότι είχε κοιτάξει.

«Έλα, πάμε απέναντι», μου έκανε.

«Κάτσε ρε συ, δεν κατάλαβες ποιος είναι;»

«Ναι, κατάλαβα. Έλα πάμε απέναντι που σου λέω».

Και με μια γρήγορη δρασκελιά, πέρασε τον δρόμο και πήγε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Τον ακολούθησα πιάνοντάς τον από τον ώμο και τον σταμάτησα.

«Τι συμβαίνει;», τον ρώτησα.

«Πού να σου εξηγώ τώρα. Άλλη φορά. Έλα προχώρα, πάμε».

«Ο Γιοκαρίνης είναι, κάτσε λίγο. Γιατί βιάζεσαι;»

«Αμάν, σαν κοριτσάκι κάνεις ρε Ιάσονα. Σου είπα θα σου πω άλλη φορά. Τελείωνε».

«Εγώ κάνω σαν κοριτσάκι; Εσύ έχεις πειστώσει στα ξαφνικά και φέρεσαι λες και σε έχουν απορρίψει. Τι έχει γίνει. Μην με σκας τώρα. Το κάνεις χειρότερο».

«Το ξέρω ότι είναι ο Γιοκαρίνης. Τον είχα ξαναπετύχει τυχαία μια φορά και πιο παλιά. Έχουμε παρελθόν».

«Τι παρελθόν μπορεί να έχεις εσύ με τον Γιοκαρίνη;»

«Όταν είχαμε ξανασυναντηθεί, με είχε δείξει και μου είχε πει ότι στα νιάτα του ήταν ίδιος με μένα. Προφανώς για τα μαλλιά και γενικότερα το στυλ μου. Αστεειυόμενος το είπε, αλλά ξέρεις ποιος είναι ο διάολός μου. Θα με πει εμένα ίδιο με αυτόν; Που έχει ξεπουλήσει την ιδεολογία του για ένα κομμάτι ψωμί; Που εμφανίζεται στα talent shows και ξεφτιλίζεται; Είναι αυτός νοσταλγός του ροκ εντ ρολ; Άσε με ρε Ιάσονα. Δεν πάει να βοσκήσει πουθενά αλλού καλύτερα και να αφήσει τα καρραγιοζιλίκια; Ίδιος με μένα λέει... Φουρκίστηκα και του την είπα κανονικά και με τον νόμο. Τον στόλισα ωραιότατα όπως φαντάζεσαι».

«Αμάν ρε φίλε. Σιγά και τι σου είπε ο άνθρωπος! Κρίμα πάντως και θα ήθελα ένα αυτόγραφο. Θα άρεσε στον πατέρα μου εάν του το έδινα. Μικροί ακούγαμε τα τραγούδια του».

«Κάνε ό, τι θέλεις εσύ. Εγώ θα προχωρήσω και έλα να με βρεις».

Δεν πρόλαβα να του απαντήσω και ο Γιοκαρίνης φώναζε, ενώ περνούσε γρήγορα προς το μέρος μας.

«Εϊ! Εσύ! Για σταμάτα ένα λεπτό!» και μπήκε μπροστά στον Αλκίνοο, εμποδίζοντας τον.

«Δεν έχω ξεχάσει τι έγινε τις προάλλες», συνέχισε με έντονο ύφος.

«Σας παρακαλώ κύριε Γιοκαρίνη, σας παρακαλώ, μην τσακωθείτε με το παιδί. Τα παραλέει μερικές φορές. Εγώ πάλι είμαι θαυμαστής σας μεγάλος, το ίδιο κι ο πατέρας μου. Θα μου δώσετε ένα αυτόγραφο;», του είπα κι έφαξα πάνω μου για κάποιο χαρτί.

«Το όνομά σου;», ρώτησε ο Γιοκαρίνης.

«Ιάσονας», έσπευσα να του απαντήσω.

«Όχι το δικό σου! Του φιλαράκου σου από δω!».

Δεν τον γλιτώνουμε τον καβγά τελικά, σκέφτηκα από μέσα μου.

«Αλκίνοος. Δεν συστηθήκαμε την προηγούμενη φορά».

«Το θυμάμαι. Εμένα με λένε... »

«Ξέρω πολύ καλά πώς σε λένε και τι κάνεις», τον έκοψε ο Αλκίνοος.

«Άκου φίλε μου Αλκίνοε. Δεν θέλω να τσακωθούμε και σίγουρα δεν ξεκινήσαμε καλά. Πιστεύεις πως ήθελα να σε προσβάλω; Σε καμία περίπτωση να ρέ μου», του είπε ο Γιοκαρίνης προς μεγάλη μου έκπληξη.

«Η διάθεσή μου ήταν φιλική και δεν ήταν σωστό να μου απαντήσεις τόσο πικρόχολα. Ωστόσο είχες δίκιο. Ή πιστεύεις πως είμαι υπερήφανος για όλα όσα έχω κάνει; Να ξέρεις πως εμάς μας έθαψε η μαζική κουλτούρα και η βιομηχανική παραγωγή. Για να μπορώ να ανταπεξέλθω στις υποχρεώσεις μου, αναγκάζομαι να δέχομαι τα ξεροκόμματα που μου πετούν ορισμένες φορές και να εμφανίζομαι ακόμα και στα βρωμοκάναλα, συναναστρεφόμενος τους πιο γελοίους και υποκριτές ανθρώπους της σύγχρονης τέχνης -που μόνο τέχνη δεν είναι- διότι δεν αισθάνονται τίποτα για τα πονήματα τους. Δεν έχουν καμία τεχνοτροπία τα δημιουργήματά τους».

«Αντιθέτως, από “τεχνο-ντροπία” άλλο τίποτα» συμπλήρωσε ο Αλκίνοος.

«Ακριβώς!», συμφώνησε ο Γιοκαρίνης γελώντας. «Ξέρεις τι επίπονο είναι για μένα να έρχομαι σε επαφή με αυτόν τον γελοίο τον Βλιάγνα, που το παίζει και γνώστης, επειδή έκανε μερικά χρονάκια στο γυμνάσιο μαθήματα πιάνο; Ο βουτυρομπεμπές ο ίδιος. Ήτανε λέει και σε πιάνο μπαρ. Ξεσκόνιζε τα όργανα και τώρα το παίζει βιρτουόζος. Τι να πω πια! Μήπως η κριτική επιτροπή είναι τίποτα αξιόλογο; Ούτε κατά διάνοια! Από πού να το πιάσω;»

«Πιάσ’ το από αριστερά. Από την καριολίτσα την Σαχλανίδου», απάντησε εύθυμα ο Αλκίνοος, που είχε αναταρρήσει από την τροπή της κουβέντας.

«Ωραία, ας τους πάρουμε με τη σειρά. Σαχλανίδου! Πού έχει κάνει καριέρα αυτή και έχει γίνει ξαφνικά γνώστης μουσικής;», συνέχισε ο Γιοκαρίνης. «Στο άλσος Νέας Σμύρνης; Την έχετε ακούσει ποτέ να τραγουδάει δεύτερο κομμάτι ρε παιδιά; Γιατί εγώ μόνο ένα έχω ακούσει. Κάτι για φιλιά που γεννιούνται εκεί στα χαμηλά. Μα την Παναγία, δεν ξέρω αν έχει πει άλλο. Μόνο φήμες την θέλουν να έχει ολόκληρο δίσκο. Αυτοί είναι καλλιτέχνες των Single Demo. Τα έχουμε χάσει εντελώς. Όλοι νομίζουν πλέον ότι το να είσαι γνώστης μουσικής είναι το ίδιο με το να έχεις γνωστούς μουσικούς. Είναι γλωσσική η σύγχυση φίλοι μου. Ακούς εκεί χάρμω...

»Ποιος άλλος; Ο Βρέμος; Ε, εντάξει τώρα! Ο Βρέμος... Που ακούει “μύχια” και καταλαβαίνει “νύχια”, διότι δεν έχει ούτε την στοιχειώδη παιδεία. Που επειδή δεν είχε στον ήλιο μοίρα, επειδή δεν είχε που να πάει, το έκανε τραγούδι και τώρα έχει κατσειωθεί στις πλάτες των άμοιρων νεαρών και κορασίδων και κάνει κουμάντο. Ξέρεις τι πλήγμα είναι να ακούς τον Βρέμο να λέει στα παιδάκια ότι θα τα ταξιδέψει στα μονοπάτια της Ροκ; Ποιος ρε παιδιά; Ο Βρέμος; Με τα “Μα δεν γίνεται” και τα “Κι’ όμως γίνεται”;

»Ο άλλος, ο Μιχάλιας των Stravento; Αυτός δεν μπορεί να αρθρώσει κουβέντα. Αυτός είναι το αποκορύφωμα της βλακείας. Μάλιστα εμφανίστηκε και ένα παιδάκι -το καημένο- και ομολόγησε ότι έχει μεγαλώσει με τα τραγούδια του Μιχάλια των Stravento. Πότε πρόλαβε ρε παιδιά γαμώ το κέρατό μου να παιδαγωγήσει ολόκληρη γενιά ο καράφλας; Είναι δυνατόν; Οι γονείς τι κάνουν; Οι γονείς είναι το κοινό, δεν έχουν χρόνο. Το ξέρω. Δεν τον έχω ακούσει να λέει κομμάτι τραγουδιστά. Τόση μαγκιά πια... Όλη την ώρα το μόνο που κάνει είναι “και... και... και... ναι... ναι... ναι...” και νομίζει ότι τραγουδάει. Ειλικρινά ποτέ δεν ξανάδα τέτοιο κοπροόσκιλο. Κοιτάει πώς θα πηδήξει κάνα δεκαεξάχρονο κοριτσάκι μόνο, αλλά όταν έρθει η ώρα να πει την γνώμη του για μια φωνή το μόνο επιχείρημα που προβάλλει είναι: “Έλα εδώ στο παιδί που γυαλίζει”, ή “Εμείς οι καράφλες ξέρουμε να σου βρούμε κομμάτια”, ή “Δεν ξέρω τι να πω, έχω μείνει άφωνος”, ή “Δεν μπορώ να μιλήσω για αυτήν την φωνή, γιατί είναι καταπληκτική”, ή “Δεν είμαι άξιος να μιλήσω για αυτόν”... Ναι ρε μεγάλε, μην ανησυχείς, δεν σε περάσαμε για άξιο, μην ανησυχείς καθόλου, απλά πες κάτι ρε καραγκιόζη. Είσαι εκεί για να μιλάς. Πες απλά κάτι!!! Πληρώνεσαι ρε ρεμάλι για να λες. Κάνε τα πρόβα, δεν ξέρω! Τουλάχιστον ο Βρέμος έχει χάρισμα μέντιουμ, γιατί ακούει τις ψυχές των άλλων. Μονίμως αυτό λέει. “Ακούω την ψυχή σου”. Άντε στο διάολο πια.

»Η άλλη, η Γανδή, έχω και για αυτήν ράμματα. Άιντε με την παιδούλα. Άπάπάπάπάπάπάπάπά, με την γελοία. Αλλά θα κρατηθώ, γιατί είμαι ΑΕΚ και ορισμένα πράγματα τα σέβομαι. Πήγε και συνεργάστηκε με τον Σφακιαμάκη που έχει σώμα φτιαγμένο από πηλό και μυαλό φτιαγμένο από μπετόν. Τον έπιασαν τα εθνικιστικά του και νομίζει ότι όλοι θέλουν να μας αφανίσουν, ότι είμαστε, λέει, επικίνδυνοι σαν τους Εβραίους και μας κυνηγάνε. Εβραίοι μιμητασιόν δηλαδή».

«Σημιτασιόν!», πετάχτηκα κι εγώ να πω την εξυπνάδα μου, μιας και το σήκωνε το κλίμα.

«Καλό, φιλαράκο! Καλό!», μου έκανε ο Γιοκαρίνης, χτυπώντας με στην πλάτη. «Αίντε με τους ηλίθιους, δεν μπορώ άλλο», συνέχισε.

«Ο άλλος; Ο Μπρουβάς; Αυτός τι έχει πάθει; Θέλει, λέει, να τραγουδήσει από Μίκη Θεοδωράκη μέχρι Μίκη Μάους! Έκανε και αυτός στροφή στην ποιότητα, αλλά έπεσε σε αδιέξοδο. Ο ηλίθιος! Ο μόνος που ξέρω που έχει κάνει καριέρα σιίζοντας μπλουζάκια σερνάμενος στα πατώματα, μέχρι που έσπασαν. Διιά του λόγια. Δεν άντεξαν την ηλιθιότητά του. Τον παρομοίασαν και με τον Αλκιβιάδη της αρχαιότητας λόγω, ομορφιάς. Μόνο που δεν έχει καθόλου μυαλό ο κακομοίρης, αντίθετα με τον Αλκιβιάδη. Καταλαβαίνω την ομοιότητα, γιατί και οι δύο είχαν ερωτικό παιδαγωγό. Ο ένας τον Σωκράτη, ο άλλος τον Ψειράκη. Ναι, αλλά ο Σωκράτης ήπιε το κώνειο και έφυγε. Ο Ψειράκης, αντί για κώνειο, έχει το “ψώνιο” και όσο και να πιεί δεν παθαίνει τίποτα, να πάει στον διάολο να πάει. Άμα πια... Άλλα έτσι είναι όμως. Τον έναν θα τον θυμούνται για την πετυχημένη μαιευτική και τον άλλον για την αποτυχημένη πλαστική. Βέβαια, δεν λέω, ο Μπρουβάς είναι καταπληκτικός γιατί τραγουδάει εξαιρετα σε “Μι”. Μια φορά τον πέτυχα στα παρασκήνια και μου λέει όλο αφέλεια, “Πες μου κάτι να σου τραγουδήσω σε Μι”. “ΜΗ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕΙΣ!!!” του απάντησα. Ακόμα να το πιάσει.

»Να ήξερες τι έχω περάσει εγώ και άλλοι καλλιτέχνες σαν εμένα της παλαιάς κοπής για να μπορούμε να ζούμε σε αυτόν τον κυεώνα κακογουστιάς. Και θα σας πω κάτι να το θυμάστε νεαροί μου. Η ελληνική βρουομηχανία πάσχει από μουσική ανεπάρκεια και χρειάζεται επειγόντως ρεμοιάθαρση για να ανακάμψει. Να το θυμάστε αυτό.

»Μιας και σε πέτυχα, αυτά ήθελα να σου πω, γιατί είμαστε και γείτονες και μ’ αρέσεις. Άαααχ! Τα ‘πα και έφυγαν από πάνω μου γαμώ την κοινωνία μου! Πόσο μ’ αρέσει να είμαι με την νεολαία. Νιώθεις ξανά την φωτιά της νιότης στις φλέβες σου. Ε, λοιπόν, ξέρετε κάτι παιδιά; Θέλω από δω και στο εξής να με φωνάζετε “Γιολαρίνη”. Επειδή μια φορά ζούμε μονάχα ρεέέ! YOLO¹!!!! Γιολαρίνης από δω και μπρος για τους νέους. Ένα με τους νέους! Φεύγω τώρα γιατί άναψαν τα λαμπάκια μου. Αντίο αγαπητοί μου και υπομονή».

Δεν προλάβαμε να χαιρετήσουμε και είχε γίνει ήδη καπνός. Είχα μείνει άναυδος και ο Αλκίνοος κοιτούσε σαν χάνος.

«Απίστευτο, ε; Τώρα κι αν θέλω αυτόγραφο! Τελικά, όσο και να μην το θέλεις, όντως μοιάζετε πολύ με τον Γιοκαρίνη. Δεν το πιστεύω αυτό που έγινε».

«Γιολαρίνης είπαμε, Ιασονάκο. Τον άκουσες τον άνθρωπο. Αλλά όντως, δεν έχεις κι άδικο. Αν είναι έτσι, ας μοιάζουμε, δεν με πειράζει. Είπε ακριβώς όσα θα έλεγα κι εγώ σε μια αντίστοιχη ευκαιρία. Ακριβώς! Με το ίδιο ύφος,

¹ Y.O.L.O.: σύντμηση της φράσης “You Only Live Once”, φιλοσοφικό ρεύμα του 21^{ου} αιώνα, που απαρνείται τη ζωή μετά θάνατον, εξαίροντας την παρούσα ζωή ως μοναδική και ανεπανάληπτη. Προσβέδει την επιπόλαιη συσσώρευση εμπειριών στο εφήμερο παρόν και προηγείται μιας απερίσκεπτης πράξης, για να τη δικαιολογήσει. Όρος που δεν γνωρίζει κοινωνικά/πολιτισμικά στερεότυπα και που η χρήση του μπορεί να εφαρμοστεί τόσο από Ιάπωνες καμικάζε, όσο και από την σύγχρονη νεολαία, που αρέσκεται στο bungee jumping χωρίς σχοινί. Μοντέρνα λαϊκίζουσα αναβίωση της λατινικής φράσης “Carpe Diem”.

την ίδια σειρά, την ίδια ζέση, τις ίδιες λέξεις, το ίδιο πάθος. Εσένα τι σου κάνει τόση εντύπωση; Άνθρωπος είναι κι αυτός. Μην τρελαίνεσαι».

«Κοίτα να δεις», συνέχισε εντυπωσιασμένος. «Άλλος άνθρωπος. Βλέπεις, αγαπητέ Ιάσονα, να μαθαίνεις; Μπορεί να ήμουν αγενής μαζί του στην πρώτη μας συνάντηση, αλλά αυτό λειτούργησε θετικά και μας έκανε ένα αξεπέραστο άνοιγμα ψυχής σήμερα. Ίσως ο λόγος μου να είναι ικανός μέχρι και να “αλλάξει” τον κόσμο».

Το ύφος του ήταν όλο στόμφο και ανωτερότητα. Το αντιπαρήλθα. Εκείνος, ενώ ήξερε πως δεν θα τον άκουγε, φώναζε τιμής ένεκεν, σηκώνοντας το χέρι του ψηλά:

«Και ποιος ξέρει, αδερφέ μου Γιολαρίνη, ίσως κάποια στιγμή γρατζουνίσουμε και μαζί καμιά κιθάρα. Να τζαμάρουμε ρε Γιολαρίνη μου, να τζαμάρουμε!».

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν σήμερα. Πάρα πολύ περίεργα, σκέφτηκα.

Σιγοτραγουδώντας το “*Νοσταλγός του Ροκ εντ Ρολ*”, περπατήσαμε αφηρημένα για μερικά λεπτά, όταν λίγο πιο κάτω γίναμε μάρτυρες ενός ακόμα παράξενου συμβάντος. Από μια εκκλησία ξεπρόβαλε τρέχοντας και φωνάζοντας έξαλλα ένα πλήθος ατόμων, κατευθυνόμενο προς τη διασταύρωση ακριβώς μπροστά μας.

Καταμεσής του πλήθους, φανερώθηκε ένας ηλικιωμένος παπάς, ψηλός και αγέρωχος, σαν όσιος σε βυζαντινή εικόνα. Είχε μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπό του, λες και είχε μόλις βιώσει κάποια αποκάλυψη. Μέσα σε αλαλαγμούς και καθώς ακόμα έτρεχε, άρπαξε μεμιάς το καλυμμαύκι από το κεφάλι του και το εκσφενδόνισε μακριά.

Το πλήθος γύρω του -που απαρτιζόταν από άτομα κάθε ηλικίας, ακόμα και μητέρες με τα παιδιά τους στα καρτσάκια- δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται, αντιθέτως επιδοκιμάζοντάς τον, έμοιαζε πως αυτό περίμενε από εκείνον να κάνει. Ο παπάς χαμογελούσε σε κάθε έναν από αυτούς και έφαχνε ευκαιρία να κάνουν λίγο ησυχία για να τους μιλήσει. Πλησιάσαμε κι άλλο με τον Αλκίνοο, μπαίνοντας στην ομήγυρη.

«Αδελφια μου, συνάνθρωποι μου. Στέκομαι εδώ ανάμεσά σας, σαν ίσος ανάμεσα σε ίσους. Δεν είμαι τίποτα παραπάνω από εσάς, είμαι απλά ένας συνάνθρωπός σας. Χρόνια τώρα ασκώ το επάγγελμα του κληρικού, είμαι μαζί σας τις Κυριακές και ακούω καθημερινά τα προβλήματά σας. Σας προσφέρω ως ανταλλάγμα έναν ώμο για να κλάψετε, να πείτε αυτά που σας βασανίζουν, να τα βγάλετε από μέσα σας. Ετούτα όμως μπορεί να τα προσφέρει και ένας φίλος. Τι παραπάνω σας προσφέρω εγώ, ο πνευματικός σας; Τίποτα, αδελφια μου! Τίποτα παραπάνω δεν σας προσφέρω. Δεν είμαι ένας διαμεσολαβητής. Δεν είμαι μια ιερή γέφυρα για τους πόνους και τους καημούς σας. Τόσο καιρό θαρρείτε πως λέγοντάς τα σε μένα, ακούει παράλληλα κι ο Ύψιστος. Μα η πίστη δεν χρειάζεται μεσάζοντες.

»Αυτό που έχω να σας πω όμως σήμερα, και θέλω να το σκεφτείτε καλά, είναι ότι μπορεί και να μη σας ακούει ο Θεός. Μπορεί και να μη σας βλέπει. Γιατί μπορεί και να μην είναι καν εκεί.

»Τον έφαξα παντού. Και στους ουρανούς έστρεψα το βλέμμα μου και τον κάλεσα, και στη γη έσκαψα να τον βρω. Πουθενά δεν βρήκα κανέναν αδέρφια μου. Φώναξα το όνομά Του ξανά και ξανά. Δεν εμφανίστηκε σε καμία μορφή. Γι' αυτό, μετά από τόσα χρόνια στον κλήρο, τόσα χρόνια να τελώ το έργο ενός αόρατου αφέντη, στέκομαι σήμερα μπροστά σας, απογυμνωμένος από το αξίωμα του κληρικού, και σας μιλώ σαν ένας απλός άνθρωπος, όπως εσείς. Έφαξα να βρω το μέγα, εξαίσιο, αποτρόπαιο μυστικό Του. Έφαξα και το βρήκα. Και το κουβαλώ -το ένα τούτο μυστικό- στις πλάτες μου μονάχος, θέλοντας να μοιραστώ το βάρος του μαζί σας. Και το ένα τούτο... δεν υπάρχει.

»Δεν ξέρω τίποτα παραπάνω από ό, τι εσείς για τον Θεό. Ούτε αν είναι εδώ και μας ακούει, ούτε κι αν δεν είναι πουθενά, παρ'ά μόνο μέσα στο μυαλό μας. Ίσως ο Θεός να είναι κιβάντα, μια αδιάστατη μονάδα ποσότητας φωτός, μια ενέργεια κάπου στο επέκεινα. Μπορεί κάποιοι από σας να έχουν παραπάνω γνώση από μένα περί του θέματος. Όμως άλλο δεν μπορώ να σας πουλάω κούφια λόγια. Η πίστη και ό, τι θείο, είναι δικά σας και σας ανήκουν. Βγείτε έξω και αναζητήστε Τον οι ίδιοι τον Θεό. Βγείτε, βρείτε Τον, σας παροτρύνω. Εγώ παραιτούμαι από το ρόλο του κληρικού, εδώ και τώρα, ενώπιόν σας».

Ξεκρέμασε την αλυσίδα με το μεγάλο, χρυσό σταυρό που φορούσε και τον σήκωσε ψηλά.

«Βλέπετε; Βλέπετε αυτόν εδώ τον σταυρό;», φώναζε. «Είναι από καθαρό χρυσάφι. Κι εσείς εξακολουθείτε να έρχεστε και να προσφέρετε τα χρήματα από το υστέρημά σας, συνάνθρωποι μου. Απεταξάμην την υποκρισία! Απεταξάμην τη φιλαργυρία!», είπε και πέταξε τον σταυρό στο πλήθος.

«Δεν υπηρετώ κανένα συμφέρον σε βάρος σας άλλο πια! Τέλος οι αμοιβές για το καλό της ψυχής σας. Σαν άλλος Ιωάννης Βαπτιστής, σας προσφέρω *εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών*, μα στο όνομα του Ανθρώπου! Εδώ, συνάνθρωποι μου! Εδώ, στο σιντριβάνι τούτης της πλατείας, θα μπορείτε να με βρίσκετε όποτε έχετε την ανάγκη να ανοιχτείτε».

Κατόπιν, έβγαλε με μια κίνηση το χρυσοποίκιλτο πετραχήλι του και βάλθηκε να το σκίζει σε κομμάτια.

«Ελάτε, αδέρφια μου», φώναζε στον κόσμο, ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια του, «βοηθήστε με να απαλλαγώ από τα βάρη τούτα που κρατούν δέσμια την ψυχή μου. Λυτρώστε με!».

Το πλήθος τον πλησίασε πρόθυμα και άρχισε να του τραβά τα άμφια, μέχρις ότου να ξηλωθούν όλα από πάνω του, αφήνοντάς τον σχεδόν γυμνό, καθώς ζητωκραύγαζαν και επευφημούσαν, ενώ ο ίδιος είχε κλείσει τα μάτια και χαμογελούσε ειστασιασμένος.

Ήταν ένα πολύ αλλόκοτο θέαμα. Μείναμε να κοιτάμε.

«Τι έγινε; Τρελάθηκε ο παπάς;», είπα ανήσυχος στον Αλκίνοο.

«Το αντίθετο, φίλε μου. Μόνο τρέλα δεν είναι κάτι τέτοιο. Μακάρι όλοι οι κληρικοί να ήταν έτσι. Εγώ τουλάχιστον θα ξεκινούσα να πηγαίνω στην εκκλησία... Εννοώ στην πλατεία».

«Μα τι μου λες τώρα; Δεν είδες πώς έκαναν; Όχι μόνο ο παπάς, αλλά κι ο κόσμος. Λες και τους έχει πιάσει ομαδική υστερία. Αν είναι δυνατόν!».

«Σταμάτα μωρέ γρουσουζή! Στο κάτω-κάτω, *“Άγνωσται αι Βουλαί του Κυρίου”*».

«Αν όλα πάνε καλά, τότε σίγουρα κάτι δεν πάει καλά. Αυτό δε θες να μου πεις Ιασονάκι; Μην απαντάς, το βλέπω στην έκφρασή σου. Όμως φίλε μου, είναι η πρώτη φορά που κάποια πράγματα δείχνουν να πηγαίνουν καλά. Ας μην το γρυσουζεύουμε, σου ξαναλέω. Ας το απολαύσουμε, σαν να...»

«Πού το είδες το καλά ρε Αλκίνοε; Σοβαρά μιλάς;», τον σταμάτησα με βιασύνη. «Δεν βλέπεις τι γίνεται γύρω σου; Δεν είναι αυτή μια φυσιολογική κατάσταση...».

«Εγώ πάλι ξέρεις τι σκέφτομαι, φίλε μου καλέ;», με διέκοψε. «Ότι μόλις πριν λίγες ώρες με έσωσες από μια πτώση που θα μπορούσε να αποβεί μοιραία για μένα και τώρα στεκόμαστε κι οι δυο μας εδώ, σχολιάζοντας τα τεκταινόμενα μιας -ομολογουμένως παράξενης, αλλά κατά τ' άλλα πολύ καλής- μέρας. Αν και δεν σου κρύβω ότι νιώθω μια ελαφριά ζαλάδα αυτή τη στιγμή. Ίσως πρέπει να πάρω εκείνα τα χάπια που μου έδωσε ο γιατρός».

«Δεν πρέπει να τα πάρεις όμως με άδειο στομάχι, είπε. Και μιας και μου χρωστάς κάποιο κέρασμα, όπως ο ίδιος είχες πει, τι θα έλεγες να κάνουμε μια στάση για να φάμε κάτι πρώτα;»

«Δίκιο έχεις. Έχει εδώ στη γωνία ένα σουβλατζίδικο. Δυστυχώς, δεν είναι πολύ καλό, αλλά δεν υπάρχει κάτι άλλο τριγύρω».

«Έλα, πάμε τώρα. Καλό-ξεκαλό, αυτό έχουμε», του απάντησα.

Το μαγαζί έλαμπε από καθαριότητα. Δεν υπήρχε ούτε μια λερωμένη γωνία. Μια απαλή μουσική έπαιζε στο βάθος. Στο χώρο μοσχομύριζε φρεσκοψημένο κρέας, γεγονός που με έκανε να ξεχάσω δια μιας όλες μου τις άλλες σκέψεις και να παραδοθώ στο αίσθημα της πείνας, που όπως φαίνεται, σύντομα θα ικανοποιούσα.

Ο σουβλατζής, καλοξυρισμένος και χαμογελαστός, μας υποδέχθηκε με μια ελαφριά υπόκλιση.

«Καλώς τα παιδιά! Τι θα πάρετε; Να σας πω εξ' αρχής ότι τα κρέατά μας προέρχονται από το χωριό της γυναίκας μου, τα Ψαχνά Ευβοίας, τα χοιρινά και τα κοτόπουλα είναι μεγαλωμένα χωρίς ορμόνες, μόνο με υγιεινές τροφές, εγκεκριμένες από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Επίσης, τα λαχανικά μας είναι χωρίς λιπάσματα. Το γιαούρτι στο τζατζίκι το φτιάχνουμε οι ίδιοι και είναι φρεσκοτάτο».

Μετά βίας συγκρατούσα την πείνα μου. Ήμουν έτοιμος να δώσω παραγγελία, όταν ο σουβλατζής με διέκοψε κοιτώντας τον Αλκίνοο.

«Με συγχωρείτε, αλλά μάλλον σας γνωρίζω. Είχατε έρθει στο μαγαζί περίπου ενάμιση μήνα πριν, αν δεν απατώμαι. Και θυμάμαι από την έκφρασή σας ότι δεν είχατε μείνει απόλυτα ευχαριστημένος από το φαγητό σας. Ωστόσο, είχατε τη διακριτικότητα να μην το αναφέρετε, παρουσία και άλλων πελατών, κάτι για το οποίο σας είμαι ευγνώμων».

»Να σας πληροφορήσω ότι έλαβα σοβαρά υπ' όψιν αυτή τη δυσαρέσκειά σας και από τότε φροντίζω όλα μου τα προϊόντα να είναι ελεγμένα και σωστά μαγειρεμένα. Παρόλα αυτά, αν υπάρχει κάτι που ενδεχομένως και σήμερα σας δυσαρεστήσει, παρακαλώ να μου το πείτε. Ή μάλλον, επειδή, όπως σας είπα, γνωρίζω τη διακριτικότητα και τους λεπτούς σας τρόπους, μια απλή έκφραση δυσαρέσκειας από μέρους σας θα είναι αριετή. Ένας μορφασμός για παράδειγμα. Κι εγώ αμέσως θα ενημερώσω τον σεφ μας», είπε και έδειξε στο βάθος, όπου πίσω από τον πάγκο της κουζίνας καθόταν ένας βραχύσωμος ανθρωπάκος με χοντρά χέρια, λευκή ποδιά και μεγάλο μαγειρικό σκούφο. Μας γέλασε από μακριά, αποκαλύπτοντας μια σειρά χαλασμένα δόντια.

«Ό, τι τέλουν τα τσύριοι», είπε. Πρέπει να ήταν ξένος.

Ο σουβλατζής στράφηκε πάλι προς το μέρος μας και ολοκλήρωσε τον λόγο του.

«Παρακαλώ, συνεχίστε με την παραγγελία σας και συγγνώμη αν μακρηγόρησα. Σας ακούω».

Μέσα σε μερικά λεπτά βρεθήκαμε παραδομένοι στη βουλιμία μας, να καταβροχθίζουμε τα πιο νόστιμα σουβλάκια που είχα φάει στη ζωή μου. Και είχα φάει αρκετά.

Εκεί λοιπόν που κοντεύαμε να τελειώσουμε το γεύμα μας, μπήκε ένας άλλος πελάτης στο μαγαζί και έκατσε αντικριστά από μας. Προτού προλάβει καλά-καλά να βγάλει το πανωφόρι του, έρχεται βιαστικά κατ' άνω του ο σεφ, που είχε αφήσει το πόστο του, και άρχισε να του μιλάει:

«Όχι, όνι σε παρακαλώ πολύ. Ντεν τέλουμε πάλι ακούσουμε για βλαβερές συνέπειες γιλουτένης, ούτε για ντυσανεζία σε λαϊτόζη. Εγνώ σε πίτες μου βάζω καλά υλικά. Μπορεί ντεν έχω βάλω μέσα κινοά ή γκότζι μπέρι, αλλά ντομάτα είναι από κήπο. Κρέας είναι από κωριό κυρίου Λάμπρου, ντόπιο, καλό. Μην αρκίσεις πάλι τα ίντια, ντιώννεις πελάτες με αυτά που λες».

Ο ιδιοκτήτης έτρεξε κοντά στον σεφ του και μπλέχτηκε κι αυτός στη συζήτηση.

«Καλά σου λέει. Τι το πέρασες κάθε μέρα να έρχεσαι εδώ και να διαδηλώνεις μέσα στο μαγαζί μου ότι είναι έγκλημα αυτό που κάνω; Γιατί είναι έγκλημα, ρε φίλε; Σουβλατζίδικο έχω, θα βάλω μέσα κρέας. Τι να βάλω; Φασόλια; Εσύ μπορείς να είσαι χορτοφάγος και να τρως ό, τι θες, δεν μ' ενδιαφέρει. Αλλά γιατί έρχεσαι εδώ μέσα, με φωτογραφίες από σφαγμένα ζώα και φωνάζεις για φόνους και τέτοια παλαβά, διώχνοντάς μου τους πελάτες; Ήρθα εγώ σπίτι σου να κάνω κάτι αντίστοιχο εκεί που τρως;

»Επίσης, για να μην αρκίσεις πάλι την γνωστή καραμέλα, τα ρούχα και τα παπούτσια που φοράς από ζώα δεν είναι φτιαγμένα; Ή μήπως νομίζεις ότι οι βιομηχανίες ρούχων περιμένουν καρτερικά τα ζώα να πεθάνουν για να τα γδάρουν; Και τι σε κάνει να πιστεύεις στο κάτω-κάτω ότι τα χόρτα και τα λαχανικά που τρως εσύ δεν έχουν ζωή; Πες του ρε Υλλί. Πες του εσύ που είσαι διαβασμένος και τα ξέρεις καλύτερα, σε παρακαλώ».

«Ο Neil DeGrasse Tyson», συνέχισε ο σεφ, «το είπε αποντείζει πως ακόμα και τα ντέντρα μοιράζονται παρεμφερές γιενετικό υλικό με όλους τους υπόλοιπους έμπιους οργανισμούς. Η σύγκριση μπιολογία ορίζει ως έμπιο οργανισμό αυτόν που μεταμπολίζει. Ως εκ τούτου και τα φυτά είναι έμπια».

«Άρα κι εσύ δολοφόνος είσαι, υποκριτή», είπε ο ιδιοκτήτης, «όταν κόβεις το καρτό για να το φας. Κάνε λοιπόν το έγκλημά σου, να κάνουμε κι εμείς το δικό μας κι άδειαζέ μου τη γωνιά».

Είχα βάλει στο πιάτο την τελευταία μπουκιά σουβλάκι και περίμενα να δω τι θα γίνει. Ο τύπος, αντί να παρεξηγηθεί ή να υπερασπιστεί τις θέσεις του, είπε χαμογελαστός:

«Έχετε δίκιο, κύριε Λάμπρο. Απόλυτο δίκιο. Το κατάλαβα σήμερα το πρωί που σηκώθηκα. Άνοιξα τον κάδο και πέταξα τις πατάτες και τα κρεμμύδια βιολογικής καλλιέργειας. Άλλωστε, σάπια ήταν από την ώρα που τα πήρα. Πέταξα και τα κουτιά με τους αποξηραμένους καρπούς παπάγιας, ακόμα και τις ρυζογιοφρέτες. Ούτως ή άλλως σαν αφρολέξ ήταν, απλά δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Τα ξεφορτώθηκα όλα, σας λέω. Όλα. Και ήρθα εδώ».

«Και γιατί ήρθες εδώ; Τι θες;», τον ρώτησε ο ιδιοκτήτης.

«Δύο πίτες γύρο χοιρινό σιέτες και τρία καλαμάκια κοτόπουλο», απάντησε.

«Κερασμένα από μένα!», πετάχτηκε ο Αλκίνοος ενθουσιασμένος.

Το επόμενο πρωί, πηγαίνοντας προς το μάθημα, πέρασα από την καφετέρια της σχολής, που συνήθως τέτοια ώρα, παρ' ότι δεν είναι καλά-καλά ούτε μεσημέρι, οι φοιτητές των κομμάτων και μη χορεύουν τσιφτετέλια άνευ λόγου και αιτίας, πίνοντας τσίπουρα και ούζα. Ετούτη τη φορά όμως, προς μεγάλη μου έκπληξη, αυτό που αντίκρισα ήταν στον αντίποδα όσων είχα συνηθίσει μέχρι τώρα. Σταμάτησα έξω από την καφετέρια και η μορφή μου ανακλάστηκε πάνω στα τζάμια της πρόσοψής της. Ένας συμφοιτητής μου, αφού με είδε από μέσα να έχω κλοντοσταθεί και να κοιτάζω, προσπαθώντας να καταλάβω τι συνέβαινε, μου κούνησε το χέρι κάνοντάς μου νόημα να περάσω μέσα. Δεν κατάλαβα αμέσως πως απευθυνόταν σε μένα, οπότε πλησίασε στην είσοδο και άνοιξε την πόρτα, βγάζοντας το κεφάλι του έξω.

«Έλα, έλα μέσα», μου είπε ψιθυριστά με το δάχτυλο στο στόμα, σαν να μην ήθελε να κάνει φασαρία. Πλησίασα και άνοιξα την πόρτα. Άκρα του τάφου σιωπή! Ο χώρος ήταν γεμάτος από φοιτητές. Σε όλα τα τραπέζια είχαν τοποθετηθεί σιακιέρες. Δεν άκουγες τίποτα. Κιχ! Παραξενεύτηκα και κοίταξα τα πρόσωπα των φοιτητών, όμως εκείνοι ήταν πολύ απασχολημένοι και προσηλωμένοι σε αυτό που έκαναν, ώστε δεν μου έδωσαν καμία σημασία.

Τι συνέβη, είπα στον εαυτό μου, καθώς κοιτούσα με απορία. Ξαφνικά, όλοι είχαν μάθει σιάκι; Εγώ δεν έπαιζα. Μου άρεσε και όταν ήμουν μικρός καθόμουν λίγο με τον παππού μου, αλλά δεν ήξερα σχεδόν τίποτα. Ούτε τις κινήσεις καλά-καλά. Ο Αλκίνοος έπαιζε όμως εξαιρετικά. Ήταν γραμμένος και σε μια ομάδα. Στο σπίτι του είχε μάλιστα και κάποια κύπελλα από διακρίσεις που είχε κερδίσει, καθώς και μια σιακιέρα μονίμως τοποθετημένη πάνω σε ένα τραπέζι μαζί με κάποια βιβλία.

«Έλα, πέρασε», μου είπε ο συμφοιτητής μου, «αλλά κάνε ησυχία. Κάθισε εδώ και θα σου βρω αντίπαλο. Θέλεις να παίζεις, έτσι;»

«Όχι, σε ευχαριστώ. Τι συνέβη εδώ πέρα; Φιλοξενείτε κάποιο τουρνουά;», τον ρώτησα.

«Όχι, όχι, κάτσε και θα καταλάβεις. Απλώς κλείσε το κινητό σου και μην κάνεις φασαρία. Θα ξανάρθω σε λίγο, γιατί έχω αφήσει το παιχνίδι μου στην μέση. Με συγχωρείς», μου είπε ήρεμα και επέστρεψε στο τραπέζι του. Πλησίασα έναν γνωστό μου και στάθηκα πάνω από τον ώμο του, κοιτώντας τριγύρω. Στις οθόνες προβαλλόταν η βιογραφία του Γιάρου Κασπάρουφ στην μία, μια συνέντευξη του Μπόμπι Φίσερ στην άλλη, το παγκόσμιο πρωτάθλημα

με ζωντανή ανάλυση παραδίπλα από διάσημους Grandmasters, Yasser Seirawan και άλλους... όταν άκουσα μια κουβέντα να εξελίσσεται στο τραπέζι που στεκόμουν.

«Μην το παίζεις αυτό, Μάκη. Δεν είναι σωστό», είπε η κοπελίτσα που καθόταν αντίπαλος στον γνωστό μου. Την ήξερα. Ήταν της ΔΑΠ, που παλαιότερα, τι παλαιότερα, μέχρι χθες δηλαδή, είχε βαμμένο μαλλί και χείλια με το χρώμα που έχει το stabilo που επισημαίνουμε στις σημειώσεις για να τις τονίσουμε. Δεν ήξερα ότι παίζει σιάκι, αλλά δεν εντυπωσιάστηκα κιόλας. Ο καθένας μπορεί να κουνάει τα πιόνια. Δεν σημαίνει ότι είναι και καλός παίκτης όμως.

«Ανεπίτρεπτο!», συνέχισε αυτή, «ένας παίκτης σαν εσένα, ρε Μάκη, να παίζει με τέτοιο πλάνο».

«Ε, όχι και ανεπίτρεπτο ρε Κάλυ», της απάντησε ο Μάκης, ο πρόεδρος της φοιτητικής νεολαίας της ΔΑΠ. «Η μεριά που έχει την πλειονότητα των πιονιών πρέπει να προσαρμόζει το παιχνίδι της προς τα εκεί. Τι περιμένεις; Να καταστρέψω τις νησίδες μου έτσι απλά; Κουταμάρες».

«Βρε Μάκη, αυτά που λες θα έστεκαν, αλλά αν ζούσες το '20. Έχουν αλλάξει οι προσεγγίσεις για την δομή των πιονιών από τότε πάρα πολύ», του απάντησε αυτή. Εγώ άκουγα σχεδόν αποσβολωμένος.

«Ήταν ο Jose Raul Capablanca, ο οποίος πρώτος επέστησε την προσοχή μας στα πιόνια. Κοίτα! Εάν εγώ ξεκινήσω τώρα με το απλό πλάνο β4, β5, γ:β, Ι:β, δεν βλέπεις ότι πάει ο υγιής σχηματισμός σου; Τώρα έχεις ένα αδύναμο πιόνι στο δ5. Πώς σκοπεύεις να το κρατήσεις αυτό; Θα του επιτεθώ και θα το πάρω. Στην χειρότερη, ρε Μάκη, θα αποκτήσεις αδυναμία και αλλού. Στο τέλος θα χάσεις την στρατηγική υπεροχή που έχεις με τόσες νησίδες».

«Τι να πω», της απάντησε. «Θεώρησέ με παίκτη με κλασική μόρφωση τότε», είπε μισογελώντας και φάνηκε να το βρίσκουν αστείο τόσο η αντίπαλός του όσο και κάποιοι φοιτητές που παρακολουθούσαν.

«Ο σχηματισμός που θέλω να επιτύχω», συνέχισε, «είναι τύπου Ταρτακόβερ, γνώριμος σχηματισμός ήδη από τα τέλη του '60, γι' αυτό και επέλεξα την βαριάντα του Πολουγκαέφσκι, που αποφεύγει τον ελιγμό του ίππου μέχρι το ζ7».

«Ναι, δεν έχεις άδικο. Δεν είπα αυτό. Απλώς όταν έχεις δομή Carlsbad, είναι μια λογική τακτική να κινηθείς καθ' αυτόν τον τρόπο. Θεωρείς πως ίσως ο σχηματισμός Hedgehog είναι πιο αποδοτικός; Ή θα καταλήξω σε Zugzwang;», τον ρώτησε αυτή.

«Αλλά θέλει προσοχή! Μην ανοιχτείς πολύ και ύστερα δημιουργήσεις τρύπες στην άμυνά σου, επιτρέποντας στα κομμάτια του αντιπάλου να εγkataσταθούν μέσα στην περιοχή σου, Μάκη. Αυτό να το προσέξεις! Είναι πολύ σημαντικό».

Αυτοί, οι δεξιοί, μέχρι χθες ήθελαν να πουλήσουν κοψοχρονιά όλη την Ελλάδα, με σχέδιο να την σώσουν όπως λένε, και σήμερα, οι ίδιοι κάνουν υψηλή ανάλυση στο σκάκι; Και δεν θέλουν να επιτρέψουν στον αντίπαλο να εγκατασταθεί στην περιοχή τους; Αυτό δεν είναι ενάντια στην πολιτική τους; Και πού βρήκαν τον χρόνο για σκάκι; Τους περισσεύει με τόσο γλείψιμο;

Και γυρίζοντας προς την αίθουσα φώναξα:

[illegible]

«Όχι, δεν καταλαβαίνω απολύτως τίποτα. Τι σας έπιασε ξαφνικά; Εσύ ρε φίλε δεν... ».

«Ελα Ιάσωνα να δεις εδώ τον φίλο. Κοίτα τι όμορφα παίζει», μου είπε εντυπωσιασμένος. «Δε μου λες;», του έκανε. «Πού την βρήκες αυτήν την βαριάντα ρε συ; Πάρα πολύ ενδιαφέρουσα. Περίεργο που δεν την έχω ξαναδεί. Το γκαμπί της Βασιλίσσας έχει τόσες δυνατότητες τελικά. Προσφέρει πολύ παιχνίδι και στις δύο μεριές. Πολύ sharp position. Μπράβο. Για παίζε!».

«Δεν παίζεται ακόμα στα υψηλά κλιμάκια», του απάντησε ο νεαρός. «Το έχω δει σε μια παρουσίαση πρόσφατα. Δεν είναι φανταστικό; Πρέπει να το ελέγξω και στον υπολογιστή, αλλά φαίνεται καταπληκτική».

«Εσύ παίζεις σιάκι;», με ρώτησε.

«Όχι, όχι. Σίγουρα όχι όπως το εννοείτε εσείς».

«Μα τι αγενείς που είμαστε», συνέχισε ο Αλκίνοος. «Να σε κεράσουμε κάτι, φίλε Ιάσονα; Ένα ε4; Έναν ίππο γ6 ίσως; Από όλα έχουμε».

«Δεν ξέρω αν είναι κάποιου είδους αστείο αυτό Αλκίνοε, αλλά δεν το πιάνω. Όπως και να 'χει, μπορείς να έρθεις λίγο έξω μια στιγμή; Δεν καταλαβαίνω τι είναι όλα αυτά στα ξαφνικά».

«Δεν μπορώ τώρα, Ιάσονα. Πήγαινε στο μάθημά σου και θα τα πούμε μετά», γυρνώντας προς την σκαμιέρα σκεπτικός.

Το μάθημα εξελίχθηκε λίγο περίεργα σήμερα. Ο καθηγητής, παρότι δεν συνήθιζε να κάνει νεωτερισμούς, αυτή τη φορά αποφάσισε το μάθημά του να γίνει στον προαύλιο χώρο της σχολής, κάτω από ένα δέντρο. Εκείνος όρθιος στο κέντρο κι εμείς όλοι σκλαδόν γύρω του. Μου θύμισε αρχαία σχολή.

Τελειώνοντας, πήρα τηλέφωνο τον Αλκίνοο και πήγα να τον βρω στο κυλικείο που είχαμε πρωτογνωριστεί. Ήθελα να του μιλήσω σοβαρά σχετικά με όσα συνέβαιναν τις τελευταίες δύο μέρες, γιατί είχαν μαζευτεί πολλά και εκείνος δεν προβληματιζόταν όσο εγώ, αλλά αντιθέτως, έμοιαζε να τα απολαμβάνει παραδομένος. Δεν λέω ότι το θεωρώ υγιές να μπειρουλιάζουν οι φοιτητές από το πρωί, αλλά από την άλλη, ξαφνικά τέτοια αλλαγή; Όλοι να παίζουν σιάκι; Και δεν είναι μόνο αυτό, αλλά και τόσα άλλα. Όσο και να τα απολαμβάνει, δεν του κάνουν εντύπωση όλα αυτά έτσι στα ξαφνικά;

«Ρε συ Αλκίνοε, στη σχολή δεν λειτουργεί τίποτα όπως το ήξερες», ξεκίνησα να του λέω τελικά. Εκείνος μου έκανε νεύμα να σωπάσω, βάζοντας διακριτικά τον δείκτη στο στόμα του και κάντονάς μου νόημα να κοιτάξω κάτι κοπέλες που κάθονταν παρακάτω.

«Τις θυμάσαι, Ιάσωνα; Από όταν είχαμε πρωτογνωριστεί; Κοίτα τες! Από μεταλούδες, σήμερα ξαφνικά μου το παίζουν κουλτούρα».

«Ναι τις θυμάμαι», του απάντησα. «Τι σου έκαναν πάλι;»

«Στάματα και άκου. Έχουν σοβαρή κουβέντα».

Έστησα λοιπόν αυτί να ακούσω τι λένε.

«Τι ακούς;», ρώτησε μια από τις κοπέλες την φίλη της.

«Μπαχ. Την “Προσφορά”. Δεν είναι ιδιοφυές;», της απάντησε.

«Ιδιοφυές; Μόνο; Και λίγα λες. Είναι τόσο περίπλοκο, που κάθε φορά που το ακούς ανακαλύπτεις εκ νέου την ομορφιά του».

«Ακριβώς! Είναι ορισμένα μουσικά θέματα που μοιάζουν να περιλαμβάνουν μέσα τους άλλα θέματα, λες και έχει στήσει καθρέφτη ο δημιουργός και σου επιτρέπει να κοιτάξεις την ζωή σου».

«Αυτή η σύνθεση», συμπλήρωσε παραδίπλα μια άλλη κοπέλα, «αναδεικνύεται από άλλες φωνές και άλλες τονικές, λες και μπορούν να λειτουργήσουν ανεστραμμένα τα τονικά διαστήματα, από το τέλος προς την αρχή. Είναι μαγεία!».

«Άκου... Άκου για παράδειγμα εδώ» και της έβαλε το ακουστικό στο αυτί. «Ακούς; Ξεκινά με μια μόνο φωνή και ύστερα προστίθεται μια δεύτερη,

τέσσερις τόνους πιο χαμηλά από όπου ξεκίνησε η πρώτη, που με την σειρά της θα ερμηνεύσει ένα δευτερεύον θέμα. Κάθε μια από τις φωνές προστίθεται την κατάλληλη στιγμή, όπως και τα γεγονότα της ζωής».

«Κοίταξε και αυτό το σημείο. Πάρε για παράδειγμα την “Γαλλική σουίτα αριθμός 5” του Μπαχ πάλι. Προσέχεις; Η σύνθεση αποτελείται από δύο μέρη, το καθένα από τα οποία επαναλαμβάνεται. Η τονική του πρώτου μισού είναι το σολ, όμως όταν τελειώνει, ξεκινάει από την τονική του ρε. Και εκεί που λες ότι τελείωσε, μεταπηδά ξανά στην αρχή στην τονική του σολ και ύστερα ξανά σε ρε, και όλο αυτό ξανά και ξανά. Εκπληκτικό, έτσι;»

«Απίστευτο. Δεν το συζητώ. Αξίζει την προσοχή μας όμως και ο Χάιντν. Η επινόηση του κλασικού μουσικού ύφους ήταν αληθινή επανάσταση».

«Καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις και δεν θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο. Διέρρηξε την καθεστηριγιά τάξη. Τον συνεπήρε αυτό που θα έλεγε ο Αλαίν Μπαντίου, μια “διαδικασία αλήθειας”, που δεν μπορούσε να είναι αναγνώσιμη στο πλαίσιο της πληρότητας που έφτασε το ύφος μπαρόκ. Άλλαξε τους όρους με τους οποίους οι άνθρωποι συνεννοούνταν μέχρι τότε για την μουσική, αυτά τα αναρχικά θραύσματα ενός διακινούμενου ειδέναι».

«Έτσι ακριβώς! Μην ανησυχείς, δεν μου είναι άγνωστοι οι σημαντικοί Γάλλοι φιλόσοφοι. Τώρα, αν επέμεινε σε μια μετασυμβαντική πιστότητα, ή αν είναι σε θέση κάποιος να ονοματοδοτήσει αυτό το κενό ανάμεσα στις δύο καταστάσεις... Αυτό είναι κάτι άλλο. Θα το ξανασυζητήσουμε εν ευθέτω χρόνω».

Ο Αλκίνοος σηκώθηκε πάνω και με κάποιου είδους υπόκλιση, απευθύνθηκε στις κοπέλες:

«Με συγχωρείτε δεσποινίδες μου... ».

Εκείνες γύρισαν, τον αναγνώρισαν και κοιτάχτηκαν με αποστροφή.

«Τι θέλεις πάλι εσύ; Τι τρέχει αυτήν την φορά;», του είπε η μια.

«Απολύτως τίποτα. Άκουσα την κουβέντα και σχεδόν νιώθω την ανάγκη να σας ζητήσω συγγνώμη για όσα σας είπα τις προάλλες. Πολύ ενδιαφέρουσες και διαφωτιστικές οι απόψεις σας. Μπράβο και ξανά μπράβο. Δεν το περίμενα», τους είπε όλο θαυμασμό.

«Δεν το περίμενες», του απάντησε μια κοπέλα, «γιατί όπως έχει πει ο Μπερτιγιόν, βλέπουμε μόνο αυτά που προσέχουμε, και προσέχουμε μόνο πράγματα που υπάρχουν ήδη στο μυαλό μας. Να είσαι πιο ανοικτός από δω και στο εξής. Δεκτή η συγγνώμη σου».

«Μερσί δεσποινίδες μου. Μερσί», απάντησε ο Αλκίνοος. «Μιας και μιλήσατε για την δυσκολία ονοματοδότησης αυτού του κενού μεταξύ δύο καταστάσεων, να συμπληρώσω, εάν μου επιτρέπετε, πως ιδιοφυία είναι κάποιος

ο οποίος κοιτώντας το έργο μιας άλλης ιδιοφυίας, αφυπνίζεται η δίκη του συνείδησης της πρωτοτυπίας. Κάτι τέτοιο πιστεύω πως συνέβη και σε αυτό που συζητάτε και γι' αυτό δεν μπορεί να ονοματοδοτηθεί και να αναχθεί σε αναγνώσιμους όρους. Βλέπετε, τα ερείσματα καταστρέφονται αμέσως».

Μια άλλη κοπέλα από την παρέα, η οποία δεν μιλούσε, πετάχτηκε και είπε:

«Συγγνώμη κορίτσια, αλλά θέλετε σήμερα να πάμε να ακούσουμε τον Αλκίνοο Ιωαννίδη; Έχω προσκλήσεις, ένα εισιτήριο για δύο, προσφορά».

«Ναι, εννοείται», είπαν όλες και απ' ό, τι φάνηκε κατέληξαν να αναλύουν κάποιους υπέροχους στίχους του Ιωαννίδη και τον τρόπο που κατάφερε με κάποιες απλές συγχορδίες -Σι Λα Σι Λα Σι Σι Λα Λα- να γράφει αθάνατα κομμάτια με απaráμιλλη τεχνική. Μόνο μία από αυτές τις διέκοψε:

«Δε μου λέτε... Προτιμάτε Ιωαννίδη, ή Μέγαρο Μουσικής που έχει παράσταση του Ρίμσκυ Κορσάκ... ».

«Συγγνώμη νεαρά μου, είπες Ρίμσκυ Κορσάκωβ; Άκουσα καλά; Έχει απόψε Ρίμσκυ Κορσάκωβ;»

Πετάχτηκε πίσω από τον πάγκο η γυναίκα του κυλικείου -ένα εντελώς ξεχαρβαλωμένο ανθρωπάκι- αφήνοντας το μπρίκι όπως-όπως, πριν προλάβει να ολοκληρώσει την φράση της η κοπέλα. Νομίζω πως χτυπούσε από ανυπομονησία και το αποστεωμένο, μωβιασμένο ποδαράκι της πίσω από την μπάρα του κυλικείου.

«Ρίμσκυ Κορσάκωβ στο Μέγαρο Μουσικής; Είσαι σίγουρη; Απόψε;», συνέχισε.

«Ναι, είμαι σίγουρη. Πριν λίγο το διάβασα».

«Είσαι σίγουρη, έτσι; Ο γνωστός Ρίμσκυ Κορσάκωβ. Ο μεγάλος Ρώσος συνθέτης Νικολάι Αντρέγιεβιτς Ρίμσκυ Κορσάκωβ από το Τίβριν. Αχ! Δεν το πιστεύω! Πες μου ότι έχει την “Σλάβικη ψυχή”. Μόνο αυτό πες μου. Νεαρές μου, δεν ξέρετε πώς λατρεύω το τρίτο μέρος της “Σλάβικης ψυχής”. Ειδικά το σόλο της άρπας... Η Αλέξια Γκέορβνα είναι μαγευτική. Τι γυναίκα, παρά την ηλικία της! Και τι μουσικός... Αχ, αχ, αχ, πόσο με χαροποιήσατε μόλις κόρες μου! Εγώ, μην με βλέπετε έτσι, μεγάλωσα με Ρίμσκυ Κορσάκωβ. Κατά βάση δηλαδή, εγώ, Ριμκσυκορσακωβιανή είμαι!!!».

Ο Αλκίνοος άκουγε με προσήλωση και όσο άκουγε τόσο μαλάκωνε, ενώ εγώ αποσβολωμένος. Γύρισε και μου είπε εν τέλει:

«Μμμ, τελικά ίσως να υπάρχει ελπίδα για αυτές τις κοπελίτσες. Για φαντάσου. Ίσως είμαι απότομος κάποιες φορές με τους ανθρώπους».

«Ναι», του είπα, «μόνο κάποιες είσαι, όχι όλες».

«Σοβαρά», συνέχισε, «αυτές μέχρι χθες ήταν τελειωμένες και σήμερα ακούω πολύ ενδιαφέροντα σχόλια για την κλασική μουσική, που όσο να' ναι έχω μια κουλτούρα, είναι η αλήθεια. Συν τοις άλλοις, δεν ήξερα ότι έχει συναυλία σήμερα ο Αλκίνοος. Είδες; Γηράσκω αεί διδασκόμενος. Τι λες εσύ;»

«Τι λέω εγώ για ποιο από όλα, ρε συ Αλκίνοε; Έχεις ασχοληθεί με κλασική μουσική;»

«Ναι, μικρός έπαιζα πιάνο, και ήμουν μάλιστα και πάρα πολύ καλός. Θα έλεγα ένας μικρός βιρτουόζος. Κοίτα να δεις πάντως αυτές οι κοπέλες... Μπράβο πραγματικά, μπράβο! Φίλε μου είμαι τόσο χαρούμενος σήμερα, που πιστεύω πως το κάρμα μου είναι σε φόρμα. Η γιαγιούλα πίσω από το κυλικείο δε, έκτακτη, έτσι; Ποιος ξέρει πόσο βαθιά κουλτούρα θα είχε λάβει στα νιάτα της».

Δεν άντεχα να ακούω άλλες ανοησίες. Σηκώθηκα πάνω και τον έπιασα από τους ώμους.

«Αλκίνοε, σύνελθε! Κάτι περίεργο συμβαίνει, δεν το βλέπεις; Άσε τις μεταλούδες. Η γιαγιά ρε φίλε; Ποιος είναι πάλι ο Ρίζυ Κουρσάροφ;»

«Ρίμσκυ Κορσάκωβ, βρε άμουσο πλάσμα», μου απάντησε. «Ρίμσκυ Κορσάκωβ. Κανόνισε να κάνω παρέα με την γιαγιούλα και να σε αφήσω εσένα στην μοίρα σου μικρέ!».

9

Καθώς είχαμε βγει από το κυλικείο, ένας ζητιάνος, που έμοιαζε με ναρκομανή, μας πλησίασε και ο Αλκίνοος τον χαιρέτησε, κάνοντάς μου νεύμα συγκατάβασης.

«Τι κάνεις Μπάμπη μου; Όλα καλά;», τον ρώτησε.

Αν δεν ήταν ο Αλκίνοος, θα μου έκανε εντύπωση να ξέρει κάποιος το όνομά του, αλλά αυτός ήξερε και τους πιο απίθανους ανθρώπους.

«Ας τα λέμε καλά, φίλε μου», απάντησε ο ζητιάνος. «Όσο γίνεται δηλαδή. Από την εντροπία στον θάνατο και τελικά στην αποσύνθεση. Τον ίδιο δρόμο τραβάμε όλοι σε αυτήν την ζωή, είτε με πλούτη είτε όχι. Το πνεύμα έχει μόνο αξία, αδελφέ μου. Εμάς μας κατέστρεψε ο νεοφιλελευθερισμός, να το θυμάσαι αυτό! Αυτοί ισχυρίζονται πως δεν χρειάζονται εξωτερικές παρεμβάσεις, αλλά είδες την γριούλα που πήγαν να της κατασχέσουν το σπίτι; Πόσος κόσμος μαζεύτηκε για να διαμαρτυρηθεί... Χρειάζονται τεράστιες δυνάμεις καταστολής για να λειτουργήσει το σύστημά τους. Τέλος πάντων.

«Όχι όχι, μη! Όχι σήμερα. Δεν θέλω τα χρήματά σου. Την επόμενη φορά. Σήμερα έδωσα ό, τι χρήματα μάζεψα σε ένα παιδάκι που είχε την ανάγκη μου και δεν πεινάω άλλο. Καταλαβαίνεις; Αντίο φίλε μου, αντίο!».

«Κάτσε, πού πας;», τον διέκοψε ο Αλκίνοος. «Ωραία τα λες. Μη μας κόβεις στο καλύτερο. Έλα να περπατήσουμε μαζί να τα πούμε αναλυτικά», και γυρνώντας προς εμένα, «Θα έρθεις, έτσι;»

Εγώ τον κοίταξα, γούρλωσα τα μάτια κάνοντάς του νόημα, αλλά δεν έδειξε να ανταποκρίνεται.

«Όχι... Όχι. Θα το ήθελα, αλλά πρέπει να φύγω. Έχω μια δουλειά», του απάντησα μασώντας τα λόγια μου.

«Τι δουλειά έχεις ρε Ιάσονα; Έλα να περπατήσουμε με τον Μπάμπη. Αφού δεν έχεις κανονίσει κάτι», μου είπε ο Αλκίνοος, φέρνοντάς με σε δύσκολη θέση.

«Έχω... Έχω... Τώρα το θυμήθηκα. Καλά να περάσετε. Θα τα πούμε μετά. Αντίο», έκανα κι έφυγα.

Τι ήταν πάλι αυτό; Για όνομα του Θεού! Πράγματι όμως, δεν ήταν ψέμα της στιγμής. Οντως είχα μια ανειλημμένη υποχρέωση.

Έφτασα σε ένα βιβλιοπωλείο, που κάποτε ήταν ένα από τα πιο ωραία βιβλιοπωλεία που έχω δει στην ζωή μου. Ήταν όμορφο, ζεστό, που ανέδιδε μια κλασική ομορφιά παλαιού βιβλιοπωλείου κάπου στην Γαλλία των περασμένων αιώνων. Επιπλα από σκούρο ξύλο, ελικοειδή σκαλίτσα που οδηγεί σε ημιώροφο με ξύλινα κάγκελα και έναν επιβλητικό πολυέλαιο κρεμασμένο από την οροφή. Το είχε διακοσμήσει με υπέροχους πίνακες στους τοίχους. Πίνακες πάζλ από διάσημους ζωγράφους. Σε μια μικρή εσοχή είχε και μια μηχανή του εσπρέσο, που αν το ήθελες, μπορούσες να ανέβεις στον επάνω όροφο, να καθίσεις στις μπορντό πληθωρικές, αναπαυτικές πολυθρόνες και διαβάζοντας,

να απολαύσεις το καφεδάκι σου σε μια άλλη εποχή. Βέβαια, όταν θα έβγαινες από το μαγαζί, θα προσγειωνόσουν ανώμαλα στην πραγματικότητα, στον μίζερο εικοστό πρώτο αιώνα. Δεν πειράζει. Τα ταξίδια κάνουν καλό.

Ο βιβλιοπώλης δε; Εξαιρετικός και απαράμιλλος στις γνώσεις. Ο τύπος του βιβλιοπώλη που σε βοηθά να βρεις εκείνο το βιβλίο που δεν ήξερες πως χρειαζόσαι. Όχι εκείνος που κάθεται μπροστά από τον υπολογιστή με κομπιουτεράκι, που αδιαφορεί για σένα παντελώς και που σε κοιτάει στο πορτοφόλι την ώρα του ταμείου και σου κοιτσάει με μεγάλα γράμματα ότι “Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΕΑΝ...”

Όταν επισκέφθηκα για πρώτη φορά αυτό το όμορφο βιβλιοπωλείο, είδα μια κοπέλα να διπλώνει ένα βιβλίο που κρατούσε, σκίζοντας την δέση του. Με τούτο σαν αφορμή, εξέφρασα στον βιβλιοπώλη τη γνώμη μου πάνω στη μεταχείριση ενός βιβλίου.

«Αυτό είναι βιασμός!», του είχα πει. «Το βιβλίο είναι για μένα ένα ερωτικό πεδίο μάχης. Πρέπει να ρίχνεσαι μέσα του και να του δίνεσαι ολοκληρωτικά, αλλά πάντα με σεβασμό. Κι όταν το κλείνεις, να φαίνεται πως πάλεψες μαζί του. Να σφύζει από σημειώσεις, υπογραμμίσεις, παραπομπές. Είναι ερωτική η σχέση του αναγνώστη με το βιβλίο. Γι’ αυτό και απαιτείται εμπειρία, ακριβώς όπως και στον σαρκικό έρωτα. Σε αντίθεση με αυτό που έκανε η κοπελίτσα. Που το βίασε χωρίς ενοχές και δισταγμούς.

»Από την άλλη, δεν πρέπει να το αντιμετωπίζουμε και σαν έκθεμα σε μουσείο, σαν κάτι που αν το αγγίζεις, θα σπάσει. Αλλά να διεισδύουμε σε αυτό, να το κάνουμε κτήμα μας».

Φάνηκε τόσο πολύ να συγκινείται με την τοποθέτησή μου, που μου έκανε και ένα μικρό δωράκι.

Δυστυχώς όμως, δεν ήταν το ίδιο βιβλιοπωλείο πλέον. Τα τελευταία χρόνια είχε αλλάξει ιδιοκτησία λόγω οικονομικών προβλημάτων και είχε μετατραπεί σε ένα από εκείνα τα μεγάλα που θυμίζουν εμπορικά κέντρα και έχουν στις βιτρίνες τσάντες, δώρα, λαμπάδες, δένδρα... ό, τι θέλεις έχουν εκτός από βιβλία.

Παλαιότερα, θα έβρισκες σπάνιους τίτλους, όπως “Ο τυφλός μουσικός” του Κορολένκο, σε έκδοση διακοσίων χρόνων και μετάφραση Αδαμάντιου Κοραή. Τώρα πια δεν έβρισκες τέτοιες κλασικές εκδόσεις, αλλά τα best seller του μήνα.

Είχε γενέθλια η αδερφή μου και της είχα αποσπάσει μια πληροφορία για κάποιο βιβλίο που ήθελε, οπότε θα της το έκανα δώρο. Αυτή ήταν η δουλειά που είχα ξεχάσει. Εντάξει, κοπελίτσα είναι η αδερφή μου, τι να κάνουμε... Δεν περιμένω να αλλάξει και τον κόσμο. Η πρώτη είναι, ή η τελευταία στο κάτω-κάτω; Ήθελε και αυτή τις “Πενήντα αποχρώσεις του Γκρι”. Είχε δει και την ταινία... και λύγισε από το αδυσώπητο μάρκετινγκ. Εντάξει, δεν πειράζει. Δεν την κακολογώ. Έχει επίπεδο, μόρφωση και είναι και έξυπνη, αλλά παραμένει πάντα κοπελίτσα, με τις αδυναμίες της.

Εγώ το θεωρώ κάτι σαν ντροπή, η αδερφή μου να διαβάξει τέτοιο βιβλίο, ενώ υπάρχουν άλλα και άλλα που δεν γνωρίζει καν την ύπαρξή τους και που μπορούν να σε διδάξουν ένα καρό όμορφα πράγματα.

Όταν το πρωτόμαθα, ήταν λες και μου ανακοίνωσαν πως έχει κάποια αρρώστια.

«Λυπάμαι, κ. Αννίδη, η αδερφή σας πάσχει από τις πενήντα αποχρώσεις του γκρι. Είναι στο δεύτερο στάδιο, έχει κάνει μετάσταση στις πιο σκοτεινές αποχρώσεις. Κάναμε ό, τι περνούσε από το χέρι μας αλλά... Λυπούμαστε».

Ύστερα όμως το ξεπέρασα. Έλα μωρέ, είπα, απλές αποχρώσεις είναι. Δεν θα ξεθωριάσουν; Δεν θα απελευθερωθεί απ' αυτές; Είναι και πενήντα μόνο, δεν είναι πολλές, σιγά το πράγμα. Εδώ τέσσερα χρώματα βάζεις στον εκτυπωτή -τρία βασικά και ένα magenta- και βγάζεις αποχρώσεις πάνω από δέκα χιλιάδες. Εκεί θα τα χαλάσουμε τώρα; Σε πενήντα παλιοαποχρώσεις; Δεν πειράζει.

Πάντως στον πατέρα μου δεν το είπα. Της έχει αδυναμία... Είναι και σε κάποια ηλικία... Δεν θέλω να έχουμε άλλα. Για μένα πάντως δεν ήταν αποχρώσεις, ήταν περισσότερο αποβλακώσεις, εγκεφαλικές κακώσεις, αποχαυνώσεις... Κάτι τέτοιο.

Τι ντροπή όμως την ώρα της πληρωμής στο ταμείο... Σκεφτόμουν να το παραλάβω καμουφλαρισμένος. Δεν ήθελα να εξευτελιστώ. Δεν είμαι κουλτουριάρης, όχι! Απλώς θέλω να φαίνομαι σαν τέτοιος, οπότε η εικόνα μου είναι πάρα πολύ σημαντική. Αν εμφανιζόμουν στο ταμείο και πίσω μου ερχόταν ο Αλκίνοος, φερ' ειπείν, με έναν “Λεβί Στρος”, έναν “Σαρτρ” επί παραδείγματι, τότε τι θα έκανα; Ποία η θέση μου; Να απολογηθώ πως είναι δώρο; Θα καρφωνόμουν. Συν τοις άλλοις, πάντα όταν πάμε σε βιβλιοπωλεία, στην ουρά κοιτάμε ο ένας τι αγόρασε ο άλλος. Και κοιτάμε κρυφά λες και προσπαθούμε να δούμε κάτω από την φούστα ή μέσα από το σουτιέν, χωρίς να μας πάρουν χαμπάρι. Αλλά έχει και λίγο χλευασμό. «Χμ! Τι διαβάζει αυτός; Ά! Σιγά! Εγώ είμαι πιο ψαγμένος!».

Αγαπώ την αδερφή μου τόσο όμως, που θα το υπέμενα και αυτό το μαρτύριο. Τον δημόσιο διασυρμό. Δεν ήθελα κιόλας να το παραγγείλω στο σπίτι, για να μην χαλάσει η έκπληξη. Την πρώτη φορά που πήγα να το αγοράσω ήταν άδαιο το μαγαζί και ήταν κατάλληλη η ευκαιρία, αλλά είχε εξαντληθεί. Εξαντλημένος; Άλλο πάλι και τούτο.

Έφθασα έξω από το μαγαζί και άπλωσα το δεξί μου χέρι να σπρώξω την γυάλινη πόρτα. Αλλά τι να δω; Τι θα περίμενε κάποιος να δει μπαίνοντας σε ένα βιβλιοπωλείο; Σίγουρα όχι αυτό που είδα εγώ.

Ο βιβλιοπώλης εκστασιασμένος, χοροπηδούσε γύρω-γύρω φωνάζοντας “Χόχόχό Χίχίχί Χόχόχό Χάχάχά”, και στεκόταν τότε στο ένα πόδι τότε στο άλλο. Ά στο διάολο άνθρωπέ μου, με τρώμαξες, είπα από μέσα μου! Τι συμβαίνει; Κάνω το βλέμμα μου λίγο πιο κει και βλέπω έναν τεράστιο λόφο, σαν πυραμίδα, από βιβλία. Τεράστιο όμως! Από κάτω μέχρι πάνω. Δίπλα του κι' άλλον... κι' άλλον... κι' άλλον. Όλο το βιβλιοπωλείο είχε γεμίσει λόφους βιβλία. Ο βιβλιοπώλης χοροπηδούσε γύρω-γύρω σαν τρελός.

«Επιτέλους», φώναζε, «Επιτέλους. Φως... φως! Χάχάχά Χόχόχό!».

«Τι επιτέλους, άνθρωπέ μου;», τον ρώτησα. «Τι κάνεις; Κλείνετε;»

«Όχι όχι», απάντησε εκείνος. «Φως νεαρέ μου, φως!».

Έμεινα να τον κοιτάω μέχρι να πάρω μια σοβαρή απάντηση. Πολύ περίεργη συμπεριφορά. Αυτός ο ήρεμος και απαθής, αδιάφορος ανθρωπάκος, ο κατηφής, ξαφνικά έκανε σαν μικρό παιδί. Λες και βρήκε την χαμένη του νιότη. Τι είχε συμβεί; Πλησίασα λίγο-λίγο και κοίταξα τους λόφους από τα βιβλία προσεκτικά. Και τι να δω; Ήταν γεμάτο από τις *“Πενήντα αποχρώσεις του Γκρι”*, και τις σιοτεινές και τις πιο σιοτεινές... Όλες! Όλη την τριβλακεία. Και τα τρία βιβλία της σειράς!!! Και οι πενήντα αποχρώσεις εκεί. Άπειρα αντίτυπα του βιβλίου, και ο βιβλιοπώλης ακόμα να χοροπηδάει γύρω-γύρω.

Μια άσχημη μυρωδιά πλανιόταν στον αέρα. Παραδίπλα είχε άλλο σωρό. Τα *“Hunger games”* αυτή τη φορά. Δώσ' του κι εκεί άπειρα αντίτυπα, πυραμίδες ολόκληρες. Είχε και Δημουλίδου, είχε... είχε! Είχε από όλα!

«Τι κάνεις άνθρωπέ μου», του είπα. «Είστε καλά; Σας συμβαίνει κάτι;»

«Φως, φίλε μου, φως!», μου απάντησε πάλι.

Άρχισα να εννευρίζομαι. Δεν είχα όρεξη για τις εξυπνάδες του. Είχα να κάνω μια δουλειά και ήθελα να τελειώνω.

«Τι φως μωρέ; Θα μου πεις τι συμβαίνει; Άντε γιατί έχω κάνει και μια παραγγελία που περιμένω».

«Τα επέστρεψαν όλοι σήμερα πίσω. Όσοι είχαν αγοράσει αυτά τα βιβλία, τα επέστρεψαν πίσω. Εγώ τους έδωσα τα χρήματά τους σύντροφε. Ξυπνήσαμε σύντροφε. Τελείωσε. Χάχάχάχά!!! Αυτά τα βιβλία είναι για προσάναμμα, καλέ μου φίλε. Χάχάχά Χόχόχό. Λογοκρισία, αχρείοι. Λογοκρισία από την ανάποδη ρεέέέ. Ποτέ ξανά βιβλία που μαστουρώνουν τον νου. Χάχάχάχάχά».

Και τότε συνειδητοποίησα ότι αυτό που μύριζα ήταν... Θα έκαιγε τα βιβλία ο τρελός; Θα έκαιγε και το μαγαζί μαζί του!

«Τι στον διάολο συμβαίνει ρε γαμώτο;», φώναξα χωρίς ντροπή. Αυτά δεν είναι φυσιολογικά πράγματα. Πλησίασα και τον έπιασα από τον ώμο για να σταματήσει.

«Σε παρακαλώ», του είπα, «πες μου τι είναι όλα αυτά. Δεν γίνεται... » και ξαφνικά, δεν ξέρω πόσο γρήγορα το έκανε, λες και δεν με έβλεπε, βγάζει ένα σπύρτο, το ανάβει και το πετάει πάνω στα βιβλία.

«Καείτε μπουρδέλα. Χάχάχάχά. Καείτε γαμημένα, μας φάγατε την ζωή. Θα πάω να φυτεύω ντομάτες. Χάχάχάχάχά!!! Καείτε αγάπες μου και άντε στον αγύριστο».

Πετάχτηκα πίσω, καθώς απλωνόταν η φωτιά από σωρό σε σωρό και έκανα να φύγω από το μαγαζί.

Όταν έφτασα στην πόρτα, έστρεψα το βλέμμα προς τα πίσω.

«Βρε δεν πάτε στον διάολο;», μονολόγησα. «Εγώ το δώρο θα το πάρω». Έκανα μια γρήγορη κίνηση και πήρα ένα αντίτυπο από εκείνα που δεν είχαν αρπάξει ακόμα φωτιά.

«Στο διάολο κι ακόμα παραπέρα», ξαναείπα, και άρπαξα άλλα δύο-τρία στο σύνολο. Ποτέ δεν ξέρεις τι ξημερώνει. Είναι ηλίθιος ο κόσμος. Μάζευε κι ας είν' και αποχρώσεις του Γκρι. Μπορεί αύριο να είναι πολύτιμο. Ήμουν κλέφτης; Και τι σημαίνει κλέφτης στο κάτω-κάτω; Σαν άλλος Ρομπέν των Δασών, κλέβω και τα δίνω στους φτωχούς. Γιατί πρέπει να είναι αναγκαστικά ένας άλλος φτωχός, για να εξαγνιστεί η πράξη; Κι εγώ φτωχός είμαι.

Βγήκα έξω από το βιβλιοπωλείο άρον-άρον, πήρα μερικές ανάσες και σταμάτησα δύο φοιτητές που περνούσαν.

«Ρε παιδιά, βλέπετε τι γίνεται;»

«Ναι! Τυφλοί είμαστε; Καταπληκτικό. Βρίσκεις; Τι σου κάνει εντύπωση;»

Περίμεναν όντως απάντηση. Έφυγα τρεχάτος, γιατί ένιωσα εντελώς χαμένος, σαν να βρέθηκα σε άλλον κόσμο. Τι είχε πάθει ο βιβλιοπώλης; Τι είχε πάθει ο παπάς; Τι έπαθαν οι ΔΑΠίτες; Τι;;; Τι έπαθαν όλοι ξαφνικά; Και γιατί κανείς δεν δίνει σημασία;

Το βιβλιοπωλείο καιγόταν, φλεγόταν, έβγαζε καπνούς, και από έξω περνούσαν κανονικά, σαν να μην συμβαίνει τίποτα, περαστικοί. Ο βιβλιοπώλης καθόταν και το καμάρωνε να καίγεται με ένα τσιγάρο στο χέρι.

Έκανα να φύγω προς τη στάση του λεωφορείου και καθώς περνούσε από μπροστά μου ένα ζευγάρι, είδε στα χέρια μου τα βιβλία που κρατούσα και ξίνισαν την μούρη τους κι οι δύο, κοιτάχτηκαν ντροπιασμένοι και ο νεαρός έσφιξε το χέρι της κοπέλας του σαν να την προστάτευε. Κατόπιν επιτάχυναν και έφυγαν μακριά.

Επέστρεψα σπίτι μου. Απόψε το βράδυ ήθελα να μείνω μόνος και να συλλογιστώ όσα είχα δει να συμβαίνουν. Να τα χωνέψω. Ο νους μου δεν μπορούσε να δεχθεί τέτοιο καταιγισμό από πληροφορίες και αλλαγές, ακόμη και αν επρόκειτο για τα πιο ευχάριστα πράγματα στον κόσμο. Αυτό, σε αντίθεση με όσα είχαν συμβεί, το έβρισκα πολύ λογικό. Ακόμα και ο πιο πιστός και πεπεισμένος χριστιανός, εάν ξαφνικά έβλεπε μπροστά του να γίνονται θεία θαύματα, θα χρειαζόταν λίγο χρόνο ώσπου να εναρμονίσει πλήρως όσα βλέπει με όσα πίστευε, γιατί η πίστη κρύβει και κάτι το παράλογο, ειδικά αν ήταν εξαρχής γνώση. Θα άρεσε στον Αλκίνοο αν άκουγε αυτόν τον συλλογισμό. Όμως μόνο τον Αλκίνοο δεν ήθελα να σκέφτομαι την δεδομένη στιγμή.

Άνοιξα την πόρτα και κατευθύνθηκα στην κουζίνα. Το μόνο που ήθελα ήταν να φάω και να απομονωθώ στο δωμάτιό μου. Να ηρεμήσω και να προσπαθήσω να σκεφτώ λογικά. Ή παράλογα, εάν το πλαίσιο στο οποίο αναφερόμουν ήταν τέτοιο. Μέσα σε όλα, και από τις λίγες φορές που έχει συμβεί, ένιωσα την ανάγκη να μιλήσω με την μητέρα μου. Έχει τον τρόπο της, με διάφορες ανοησίες που την απασχολούν, να με κάνει να χαλαρώνω και να αισθάνομαι όμορφα.

«2.0201 Κάθε αποφαντική πρόταση για πλέγματα μπορεί να αναλυθεί σε μια αποφαντική πρόταση για τα συστατικά στοιχεία τους και σε εκείνες τις προτάσεις που περιγράφουν πλήρως τα πλέγματα».

«Καλησπέρα μάνα. Εγώ είμαι. Δεν σε άκουσα. Τι μου ‘πες;»

«Τίποτα, παιδάκι μου. Καλώς τον! Έλα, κάθισε. Σε σκεφτόμουν. Πώς ήταν η μέρα σου; Έλα καλέ να σε φιλήσω».

«Τι να σου πω. Ας το αφήσουμε αυτό τώρα. Μην ανησυχείς, ας τα λέμε καλά. Εσύ;»

«Τίποτα, παιδάκι μου. Όλα καλά κι εγώ. Εξαιρετικά μπορώ να πω».

«Γιατί τέτοια χαρά; Τι έγινε; Βάλε μου να φάω, γιατί πεινάω σαν λύκος και θέλω να πάω να ξαπλώσω».

«Ένα λεπτάκι δώσ’ μου. Πήγαινε να πλύνεις τα χέρια σου και θα σου ετοιμάσω».

«Τι είναι αυτό; Τι κρατάς εκεί;»

«Ποιο; Α! Ένα βιβλίο».

«Για χαμένους έρωτες διαβάζεις πάλι; Για να δω, τι είναι αυτήν την φορά;»

«Για χαμένους έρωτες;» και γέλασε δυνατά. «Πήγαινε να πλυθείς βρε και άσε τις εξυπνάδες. Για χαμένους έρωτες... ».

Μπήκα στο μπάνιο και έριξα νερό στο πρόσωπό μου. Χρειαζόμουν σίγουρα και ένα ζεστό μπάνιο ύστερα. Επέστρεψα στην κουζίνα.

«Ακόμα ρε μάνα; Βάλε μου σου λέω να φάω, σε παρακαλώ. Είμαι πολύ κουρασμένος. Τι διαβάζεις και έχεις απορροφηθεί τόσο;»

Μου έδειξε το βιβλίο. *“Tractatus Logico-Philosophicus”*.

«Τι είναι τούτο πάλι;»

«Τι εννοείς τι είναι τούτο; Μην μου πεις ότι δεν το ξέρεις!».

«Ιδέα δεν έχω. Τι είναι το τόσο σημαντικό;»

«Τι σας μαθαίνουν στο πανεπιστήμιο ήθελα να ξέρω η άμοιρη. Τι να σου εξηγήσω τώρα. Λογικοφιλοσοφική πραγματεία. Του Λούντβιχ Βίτγκενσταϊν. Δεν το 'χεις ξανακούσει; Πες το μου και αυτό, να τρελαθώ η γυναίκα».

«Όχι», απάντησα με μισόκλειστα μάτια. Ώρα είναι να μου το παίξει ξύπνια και η μάνα μου τώρα.

«Να, κοίτα για να καταλάβεις» και μου έδειξε μια από τις σελίδες. «Βλέπεις; Βλέπεις πώς το πάει; Πρόταση-πρόταση και καταλήγει σε σπουδαίους συλλογισμούς. Ο άνθρωπος ήταν διάνοια. Γύρω στο 180 IQ στην κλίμακα “Stanford-Binet”. Και παραπάνω μην σου πω».

«Τι λες ρε μάνα; Πας καλά; Τι είναι αυτά που λες; Πού τα έμαθες εσύ αυτά;»

«Γιατί, τι νομίζεις ότι είναι η μάνα σου; Καμιά χαζή; Αμ δε! Όλα τα ξέρω. Σήμερα το πρωί ξύπνησα και το είχα εντυπωμένο στο μυαλό μου. Δεν ξέρω. Αφού δεν πάει ο Μωάμεθ στο βουνό, πάει το βουνό στον Μωάμεθ. Έλα, έλα να σου βάλω να φας. Και τι σου 'χω ετοιμάσει;».

«Μόνο σε παρακαλώ, όχι πάλι ρύζι. Δεν τον αντέχω αυτόν τον λαπά που κάνεις. Αν μπορείς, κάνα αυγουλάκι, ή κάτι τέτοιο».

Εκείνη γέλασε πάλι ειρωνικά.

«Σιγά μην προσφέρω στον μονάκριβό μου ένα απλό αυγουλάκι. Λοιπόν, έχω κάποιες εξαιρετικές συνταγές. Δικές μου επινοήσεις. Σήμερα σου έφτιαξα “σούπα γκασπάτσο” για ορεκτικό. “Γιερεμέζι” με παντζάρια και πέστο φουντούι. Χοιρινή πανσέτα με πράσο μπρεζέ, πουρέ σελινόριζα και σάλτσα κόλιανδρο. Και για επιδόρπιο; “Κρεμ μπρουλέ”. Πώς με βρίσκεις;»

«Μάνα, είσαι καλά; Πέρασε κανείς από δω σήμερα; Με ζήτησε εμένα κανέναν;»

«Κανέναν απολύτως. Από το πρωί μόνη μου είμαι. Ο πατέρας σου γύρισε από την δουλειά και έφυγε αμέσως να προλάβει ανοικτή μια γκαλερί με έργα ζωγραφικής του 16^{ου} αιώνα».

«Ο μπαμπάς πήγε σε έκθεση ζωγραφικής; Είσαι σίγουρη; Μήπως σου έκανε πλάκα;»

«Τι πλάκα καλέ; Αφού τον ξέρεις».

«Επειδή τον ξέρω το λέω. Δεν έχει άλλο ενδιαφέρον, από την δουλειά και τον Ολυμπιακό. Τι θέλει στην γκαλερί;»

«Ό, τι θέλει κάθε άνθρωπος της τέχνης. Ήθελα και εγώ να πάω μαζί του, αλλά αυτό το βιβλίο με έχει καθηλώσει».

Μου έβαλε το φαγητό μπροστά μου. Δεν είχα λόγια. Ήταν ένα αριστούργημα, τόσο σε γεύση όσο και σε εμφάνιση.

«Ρε μάνα, θέλεις να με τρελάνεις και εσύ; Ποιος είναι άνθρωπος της τέχνης; Ο πατέρας μου; Που το μόνο θέατρο που ξέρει είναι αυτό του ποδοσφαίρου; Και είναι πάλι αυτό φαγητό; Σας έχουν πάρει τα μυαλά οι τηλεοπτικοί μάγειρες. Τι σου συνέβη ξαφνικά; Από χθες φέρεσαι περίεργα».

«Σου είπα ότι είναι δική μου επινόηση. Δεν έχω ανάγκη να βλέπω το χαζοκούτι. Α! Την πετάξαμε την τηλεόραση παρεμπιπτόντως. Αγάπη μου, τι να μου συμβαίνει; Όλα καλά είναι. Κάτι ήθελα να σου πω, αλλά το ξέχασα. Τέλος πάντων. Εσύ τι έχεις; Γιατί είσαι αρπαγμένος;»

«Ξέρω γω; Γυρνάω και σε βλέπω να διαβάζεις πραγματείες και μου φέρνεις ακατανόητα φαγητά και ο μπαμπάς είναι σε γκαλερί. Θέλετε να με τρελάνετε; Τι νόημα βγάζουν όλα αυτά;»

«Αγάπη μου, πρόσεχε τι λες! Αν σε άκουγε τώρα ο Βίτγκενσταϊν, θα σου έλεγε *“Το νόημα των πραγμάτων βρίσκεται έξω από τα πράγματα καθ’ αυτά”*. Να το θυμάσαι αυτό, Ιασονάκο μου».

«Ρε μάνα, τρελάθηκες τελείως; Ποιος Βίτγκενσταϊν στον κόρακα μου λες;»

«Πολύ σωστά και ρωτάς. Είδες που όλο και κάτι ξέρεις τελικά; Μαιευτική. Πρέπει να καθορίσω ποιος. Ο πρώιμος, ή ο όψιμος Βίτγκενσταϊν; Έλα, κάθισε μαζί μου και θα σου εξηγήσω».

«Δεν θέλω να μου εξηγήσεις τίποτα. Μην με ενοχλήσει κανείς. Πάω επάνω. Κανείς όμως!».

«Καλά ντε, μην αρπάζεσαι. Να σε ευχαριστήσω ήθελα. Άμα ξανακάνω τίποτα για σένα να με βράσεις, παλιόπαιδο».

Την επόμενη μέρα σηκώθηκα πρωί-πρωί για να πάω στη σχολή. Ήθελα να περάσω λίγες ακόμα στιγμές μόνος, χωρίς την παρέα του Αλκίνοου, μήπως και καταφέρω να επεξεργαστώ με τη δική μου λογική την πληθώρα των αλλαγών που εξυφαίνονταν γύρω μου. Και η παρουσία του, με όλη αυτή την αλλόκοτη συμπεριφορά, μου αποδιοργάνωνε τη σκέψη. Ήθελα να σιγουρευτώ πως δεν ήταν απλά ιδέα μου, ή πως γινόμουν υπερβολικός. Χρειαζόμουν να πιαστώ από κάτι σταθερό, που δεν θα υπόκεινταν σε αλλαγές.

Έφτασα στην είσοδο της σχολής με τις μυριάδες αφίσες των κομμάτων για να κάνω το γνωστό μου χάζι. Για έναν περίεργο λόγο, όλες οι αφίσες της ΔΑΠ με το επερχόμενο πάρτυ που είχα δει πριν μερικές μέρες, έλειπαν. Δεν έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο, περίεργο. Ωστόσο εκεί ήταν ό, τι ακριβώς χρειαζόμουν. Οι αφίσες της ΚΝΕ.

Σκέφτηκα πως η ΚΝΕ ήταν αυτό το σταθερό σημείο αναφοράς που έφαχνα, καθώς από το '68 δεν έχει αλλάξει απολύτως μα απολύτως τίποτα. Σαν την ανατολή και τη δύση του ηλίου, αλλά με αναχρονιστικό χαρακτήρα. Λειψή όμως, διότι τη δύση την απεχθάνεται. Κατά τις γραφάς, τουλάχιστον.

Εκείνη τη στιγμή πέρασε ο αφισοκολλητής της ΚΝΕ, μα τούτη τη φορά δυσκολεύτηκα να τον αναγνωρίσω. Δεν ήταν το παράξενο, ονειροπόλο βλέμμα του, που μου κέντρισε τόσο την προσοχή -άλλωστε αυτό ήταν κάτι που έβλεπα συχνά στους ανθρώπους γύρω μου τελευταία. Ούτε το γεγονός ότι ο τύπος μοσχοβολούσε από μακριά και η αλογοουρά του έλαμπε σαν εκείνη ενός Περσικού αλόγου. Ήταν οι πράξεις του.

«Τι κάνεις φιλαράκι; Ξηλώνεις τις αφίσες της ΚΝΕ;»

«Ναι», μου απάντησε ξερά, προσηλωμένος σε αυτό που έκανε.

«Γιατί; Θα βάλεις καινούργιες;»

«Όχι, φίλε μου», μου απάντησε γελώντας. «Τι καινούργιες και παλιές; Ίδιες είναι όλες. Αν ήθελα κάτι νέο, θα άλλαζα απλώς τις ημερομηνίες».

«Πολύ άνετο σε βρίσκω. Τα ξέρει αυτά που λες το κόμμα σου;»

«Ποιο κόμμα βρε; Πάνε αυτά, τελείωσαν. Από προχθές που καθόμασταν στα γραφεία μας, εδώ στο προαύλιο, σκεφτήκαμε... »

«Εντάξει, εντάξει. Κατάλαβα. Μη συνεχίζεις».

«Όχι δεν κατάλαβες! Να σου πω!», επέμεινε εκείνος.

«Κατάλαβα σου λέω. Ξέρω. Δεν χρειάζεται να μου πεις κάτι. Και η ΔΑΠ τα ίδια. Γι' αυτό ξήλωσαν κι αυτοί τις αφίσες τους».

«Α! Τα έμαθες, έτσι;», μου είπε με σοβαρό ύφος.

«Για τον σκιαστικό σύλλογο. Ναι. Τα έμαθα».

«Όχι! Όχι! Ποιο σύλλογο; Για το ατύχημα λέω».

«Ποιο ατύχημα;», ρώτησα απορημένος.

«Δεν είδες καθόλου ειδήσεις, έτσι;»

«Όχι, δεν έτυχε. Η μητέρα μου πέταξε την τηλεόραση και... Τέλος πάντων, μεγάλη ιστορία. Γιατί; Τι συνέβη;»

«Ναι, οι... “καλλιτέχνες” -συγγνώμη για τον όρο- που θα εμφανίζονταν στο πάρτυ, είχαν δώσει πριν δυο μέρες συναυλία και για τη ΔΑΠ Θεσσαλονίκης. Ε, κι εκεί που γυρνούσαν Αθήνα, το λεωφορείο τους τράκαρε με μια νταλίκια στην εθνική που μετέφερε βουτάνιο και σκοτώθηκαν όλοι. Κάηκαν ζωντανοί. Μόνο ο οδηγός του λεωφορείου σώθηκε».

«Τι λες ρε φίλε! Πωπω!», του απάντησα γουρλώνοντας τα μάτια.

«Ναι σου λέω. Φάμτα, Βετρέλης, Λυκονομόπουλος, Μίνο, Κουρέιρα και Καραφλώτης πάνε. Έγιναν στάχτη».

«Ήταν να τραγουδήσει κι ο Καραφλώτης στο πάρτυ; Δεν το θυμόμουν».

«Δεν το έγραφε στην αφίσα, ήταν ο σταρ-έμπληξη», μου απάντησε.

«Μάλιστα. Απίστευτο πραγματικά».

«Τέλος πάντων, ζωή σε λόγου μας και να ζήσουμε να τους ξεχάσουμε», είπε και συνέχισε το έργο του.

Είχα κλονιστεί βαθιά από τα νέα αυτά, όσο και από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, αλλά δεν ήξερα πώς να τα συνθέσω στο μυαλό μου και τι ερμηνεία να δώσω. Μπορεί και να μην ήταν τίποτα πέρα από τύχη. Όσο όμως και να ήθελα να παραδοθώ στην τύχη σαν ερμηνεία, δεν μπορούσα, γιατί όλα έμοιαζαν να συγκλίνουν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Τι να πρωτοσκεφτώ; Ήταν διαβολικά περίεργα, από τον Γιολαρίνη μέχρι την ίδια μου τη μάνα, που είχε μετατραπεί σε μάλιστα σεφ. Ακόμα κι αν έχει δει κάποιος πολλές ταινίες και έχει διαβάσει πολλά βιβλία φαντασίας, είναι δυνατόν να τον τρελάνουν όλα αυτά.

Κάθισα σε ένα παγκάκι. Κοίταξα γύρω μου για άλλη μια φορά, αλλά τώρα ήθελα να παρατηρήσω τα πάντα. Κοιτούσα ακόμα και τα φύλλα των δένδρων, ποιος ξέρει, σκέφτηκα, ίσως και αυτά μπορεί να ξεκινούσαν να έπεφταν προς τα πάνω. Αυτό που συνέβαινε ήταν αδιανόητο.

Μόλις έκανα αυτήν την σκέψη, μέσα μου άρχισαν να δημιουργούνται κάποιες μικρές συνάψεις μεταξύ των γεγονότων. Εκεί άρχισα να σκέφτομαι πως όλα έμοιαζαν ξαφνικά όπως θα τα ήθελε ο Αλκίνοος. Όσο πήγαινα πίσω στις τελευταίες δύο μέρες, τόσο συνειδητοποιούσα ότι τίποτε δεν ξέφευγε από αυτήν την αρχή. Όμως κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να συμβαίνει. Δεν γίνεται ξαφνικά να αλλάξει ο κόσμος σύμφωνα με την θέληση κάποιου ανθρώπου. Απλώς δεν γίνεται. Αποκλείεται. Η λογική μου όμως χτυπούσε σε τοίχο, γιατί αναιρούνταν από αυτά που έβλεπα. Δεν υπήρχε τίποτα που να μην συμφωνεί με τα όσα ενδεχομένως θα ήθελε να συμβαίνουν στον κόσμο αυτόν ο Αλκίνοος, ώστε να τον θεωρεί τέλειο.

Η διάθεσή μου άλλαξε. Τώρα ήθελα να βρεθώ με τον Αλκίνοο, για να δω τι εξήγηση θα μου έδινε ο ίδιος για όλα αυτά.

Σαν να είχε ακούσει την επιθυμία μου, εκείνος ξεπρόβαλε από το βάθος ερχόμενος στη σχολή. Με πλησίασε και έκανε να με χαιρετήσει.

«Γεια σου Ιάσωνα, καλέ μου φίλε. Καλημέρα. Δεν θα πιστέψεις τι συνέβη καθώς ερχόμουν».

«Δεν θέλω να ακούσω, γιατί έχουν γίνει πολλά που δεν μπορώ να πιστέψω ήδη. Λες και έχουν έρθει τα πάνω κάτω», του είπα.

«Τι εννοείς βρε; Τι έγινε πάλι;»

«Πώς τι έγινε; Μόνο εγώ βλέπω τι γίνεται; Τις τελευταίες μέρες τίποτα δεν είναι όπως το ξέραμε. Απολύτως τίποτα».

«Ναι, και γιατί είναι αυτό κακό, παρακαλώ; Αυτό δεν θέλαμε ρε Ιασονάκι;»

«Εσύ το ήθελες. Εγώ δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο. Σαν τι να θέλω; Να πεθάνουν όλοι αυτοί οι καλλιτέχνες; Όχι, ποτέ δεν το θέλησα αυτό. Άλλο να μη μου αρέσει η δουλεία τους κι άλλο να θέλω να πάνε στον άλλο κόσμο. Και δεν είναι μόνο αυτό. Είναι τόσα άλλα πράγματα... ».

«Ωπα! Κάτσε. Τι εννοείς; Ποιοι καλλιτέχνες;»

«Φαντάστηκα πως θα ήξερες. Σκοτώθηκαν όλοι οι τραγουδιστές που θα εμφανίζονταν στο πάρτυ της ΔΑΠ».

«Α! Γι' αυτό το γύρισαν όλοι στο σιάνι; Τέλεια! Πάντα τέτοια, αν είναι για καλό σκοπό. Και σε ποιους θα λείψουν στο κάτω-κάτω;»

«Είσαι σοβαρός; Σύνελθε! Οι άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Είναι δυνατόν να αστειεύεται με κάτι τέτοιο;»

«Και ποιος σου 'πε ότι αστειεύομαι; Δεν τους σκότωσα εγώ, οπότε δεν έχω κάτι για να νιώσω άσχημα. Όλα για καλό συμβαίνουν, δεν το έχεις ξανακούσει; Και πώς σκοτώθηκαν, για να έχουμε καλό ερώτημα;»

«Με τον πιο φρικτό τρόπο. Κάηκαν ζωντανοί. Γι' αυτό στο λέω».

«Κάθε μέρα συμβαίνουν ατυχήματα, ρε Ιάσωνα. Φρικτότερα κι απ' αυτό. Δεν σε είδα όμως να ανησυχείς γι' αυτά. Γιατί δεν πας να κλάψεις για όλους αυτούς; Τουλάχιστον, αυτό το ατύχημα είναι για καλό. Να σκέπτεσαι θετικά», μου είπε χτυπώντας με φιλικά στον ώμο.

«Μα τι μου λες τώρα; Ότι υπάρχει θετική πλευρά στο θάνατο ενός ανθρώπου; Όποιος δεν σου αρέσει εσένα δηλαδή, αξίζει τέτοια κατάληξη; Αυτό μου λες ότι είναι για καλό; Για ποιανού το καλό; Δικό σου;»

«Έχεις αρχίσει και με κουράζεις με τα γλυκανάλατα που μου αραδιάζεις. Ηρέμησε».

«Όχι, δεν ηρεμώ! Ίσα-ίσα! Θα στο πω, κι ας με περάσεις για τρελό. Δεν με νοιάζει. Εμένα μου φαίνεται πως τις τελευταίες μέρες έχουν γίνει όλα όπως εσύ θα τα ήθελες, πως έχει αλλάξει όλος ο κόσμος» και αρθρώνοντας αυτές τις φράσεις, ακούστηκα και ο ίδιος στον εαυτό μου σαν τρελός.

«Έλα μωρέ Ιασονάκι, πώς κάνεις έτσι; Ηρέμησε. Επειδή άλλαξαν μερικοί άνθρωποι και έτυχε να τους δεις, δεν σημαίνει πως άλλαξε ο κόσμος, αν και μακάρι να έχει αλλάξει. Άκου λέει άλλαξε ο κόσμος... Σε καλό σου!».

«Τώρα θα στο αποδείξω! Ποιος είναι ο αγαπημένος σου Έλληνας καλλιτέχνης; Λέγε!».

«Ο Αλκίνοος Ιωαννίδης. Πολύ καλός».

«Ωραία. Έλα μαζί μου», είπα και τον έπιασα από το μπράτσο. Πήγαμε στον προαύλιο χώρο όπου βρισκόνταν όλες οι παρατάξεις μαζεμένες μέχρι χθες και που τώρα ήταν κοινωνικά παντοπωλεία.

Έπιασα έναν τύπο τυχαία που περνούσε και τον ρώτησα:
«Φίλε μου, σε παρακαλώ, ποιος είναι ο αγαπημένος σου Έλληνας καλλιτέχνης;»

«Ο Αλκίνοος Ιωαννίδης φυσικά», αποκρίθηκε.

Μάλιστα. Ύστερα άλλον.

«Κοπελιά, συγγνώμη, σου αρέσει ο Αλκίνοος Ιωαννίδης;»

«Πλάκα κάνεις; Εννοείται! Είναι κορυφαίος. Ο αγαπημένος μου. Αγαπάμε Αλκίνοο Ιωαννίδη!!!».

Και ύστερα κι' άλλον... κι' άλλον... κι' άλλον, μέχρι που είχα ρωτήσει όποιον περνούσε, και σε όλους, περιέργως, ο αγαπημένος καλλιτέχνης ήταν ο ίδιος. Ο Αλκίνοος Ιωαννίδης.

Τότε γύρισα να κοιτάξω τον Αλκίνοο όλο θρίαμβο.

«Το βλέπεις ρε φίλε; Είναι δυνατόν; Βλέπεις τι παίζει;»

Και εκείνος, κοιτώντας με σαν να ήμουν κανένα παιδάκι, μου απάντησε:

«Είσαι τρελός, έτσι; Τι είναι αυτά που κάνεις; Και τι νομίζεις ότι απέδειξες μόλις; Ο Αλκίνοος Ιωαννίδης είναι πασίγνωστος καλλιτέχνης και εξαιρετικός στη δουλειά του. Προφανώς έχει ευρύ κοινό και είναι ο αγαπημένος πολλών. Και τι μ' αυτό;

»Αγοράκι μου, ό, τι και να συμβαίνει γύρω μας, εσύ πάντα με μια απορία είσαι. Πάντα ζητάς εξήγηση και για τα πιο αυτονόητα. Έχεις αρχίσει και με κουράζεις. Πραγματικά. Καλό μου παιδί, παρ' το χαμπάρι. Παραλογίζεσαι. Θέλεις και το βλέπεις έτσι. Απλώς μερικοί άνθρωποι άλλαξαν τις προτιμήσεις τους. Και στο κάτω-κάτω, τι σχέση έχω εγώ με όλο αυτό;»

«Να σου πω! Δεν θα με κάνεις να χάσω το δικιο μου. Μόλις σου απέδειξα... ».

«Άκουσέ με σε παρακαλώ, γιατί δεν σε αντέχω άλλο. Ούτε η κοπέλα μου δεν μου γκρινιάζει έτσι. Ας παραδεχθούμε όμως, επειδή σε συμπαθώ, ότι όντως συμβαίνουν όσα λες. Αν το σκεφτείς, είναι θετικά. Διασκέδασέ το λίγο. Κοίτα τι όμορφα πράγματα γίνονται. Όταν δίνεται στον ζητιάνο ένα καλό ποσό χρημάτων, δεν είναι ανοησία να κάτσει και να αναρωτηθεί από πού προέρχεται αυτό το ποσό; Δέξου το και πάμε να περπατήσουμε να πάρεις λίγο αέρα να ξεσιάσεις».

Εκεί ήταν που κατάλαβα ότι ο Αλκίνοος απλώς δεν νοιαζόταν. Ήταν τόσο ευτυχισμένος που δεν τον ένοιαζε τίποτα παραπάνω από την ίδια του την χαρά. Εγώ αντιθέτως, είχα αρχίσει να το χάνω εντελώς.

12

Καθώς πηγαίναμε προς τη στάση του λεωφορείου, πέρασαν δυο τύποι τους οποίους και ακούσαμε να λένε:

«Δεν μπορείς ρε φίλε να βγεις και να πεις τέτοια πράγματα στην λαϊκή συνέλευση, θα εκτεθείς σε όλη την κοινότητα».

«Αν είναι να εκτεθώ επειδή είμαι δημοκρατικός», του απάντησε, «πού να γλείφεις και καμιά κατουρημένη ποδιά για να πιάσεις δουλειά στο δημόσιο τι θα γίνει».

Καθίσαμε σιωπηλοί στη στάση και το μάτι μου έπεσε στην διαφημιστική αφίσα δίπλα μου. Κι άλλο ένα περίεργο.

«Αλκίνοε, για κοίτα εδώ!», τον προέτρεψα. «“Συναυλία Αγάπης - Όχι να μην μισείς, αλλά να αγαπάς”» διάβασα στην επιγραφή. «Βλέπεις; Από το στόμα σου και στου Θεού τ’ αυτί, έτσι;», του είπα ειρωνικά.

«Αν βλέπω λέει;», μου απάντησε κοιτώντας με προσοχή την αφίσα.

«Κοίτα και παρακάτω. Το εισιτήριο δεν είναι χρηματικό, αλλά μια φιάλη αίμα. Πρωτοβουλία του Ερυθρού Σταυρού. Τυχάιο κι αυτό, ε; Μη μου πεις! Θα πας;», τον ρώτησα.

«Θα πάμε, εννοείς;», μου δήλωσε.

Μείναμε για λίγο να χαζεύουμε την αφίσα, όταν πλησίασε στην στάση μια μικροκαμωμένη γιαγιούλα. Το πρόσωπό της ήταν σουφρωμένο και τα χρόνια είχαν χαράξει βαθιές γραμμές στο μέτωπό της. Τα μάτια της είχαν μια πικρία αποτυπωμένη. Λογικό, με τόσα βάσανα και αναταραχές που θα’ χει περάσει στην ζωή της. Κοίταξε κι εκείνη με ενδιαφέρον την αφίσα και μονολόγησε:

«Πολύ ενδιαφέρουσα πρωτοβουλία. Αλλά φοβάμαι πως δεν θα μπορέσω να εξασφαλίσω εισιτήριο για την συναυλία».

«Γιατί το λέτε αυτό;», την ρώτησε ο Αλκίνοος.

«Είμαι τόσο γριά, που η ομάδα αίματός μου έχει αποσυρθεί, όπως θα έλεγε ο George William Curtis» και τα μάτια της έλαμψαν χαρούμενα. Γύρισε και μας γέλασε, λες και μας την είχε φέρει με το αστείο της. Ξαφνιαστήκαμε και ανταποδώσαμε το γέλιο.

«Ελάτε τώρα, μην σας πονάει το γεγονός ότι περάσαν τα χρόνια», της είπα. «Όλους μάς τιμωρεί ο χρόνος. Κανείς δεν γλιτώσε και κανείς δεν θα γλιτώσει».

«Τιμωρία δεν είναι ο πόνος της γήρανσης;», μου απάντησε. «Τον ίδιο πόνο μπορεί να προκαλέσει κι ένα ατύχημα. Τιμωρία είναι η ιδέα ότι αυτός ο πόνος είναι τιμωρία. Όταν εκλείπει η ιδέα αυτή, εκλείπει και η ίδια η τιμωρία. Και ο πόνος νεαρέ μου, μιας που το ανέφερες, είναι η πραγματική έκφραση του πάθους της ύπαρξης».

«Κίτριεγκαρντ!!!», αναφώνησε ο Αλκίνοος.

«Ποιος ήρθε;;;», τον κοίταξα ξαφνιασμένος.

«Κίριεγκαρντ, ρε Ιάσονα», συμπλήρωσε. «Σορέν Κίριεγκαρντ. Δανός...»

«Δανός φιλόσοφος του 19^{ου} αιώνα», τον διέκοψε η γιαγιούλα. «Ο πρώτος υπαρξιστής. Ο άνθρωπος που προσέδωσε πνευματικότητα στον χριστιανισμό. Τεράστιος φιλόσοφος» και λέγοντας αυτά, άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε ένα του βιβλίο.

«Πάρ' το γιόκα μου, πάρ' το να διαβάσεις λίγο γι' αυτόν. Και μην ανησυχείς για τον χρόνο που περνά. Εγώ τα βλέπω όλα "*aeterno modo*", υπό το πρίσμα της αιωνιότητας, σαν τον Μπαρούχ Σπινόζα».

«Ακριβώς», συμπλήρωσε ο Αλκίνοος. «Επιτρέψτε μου να παραθέσω κι εγώ ένα χωρίο από το φιλοσοφικό δοκίμιο "*Είτε-Είτε*". Εκείνοι που συμβαδίζουν τα αντίθετα, ζουν θλιβερά από τη μία στιγμή στην άλλη, συμβιβάζοντας τον συμβιβασμό και την ψευδαίσθηση. Όμως το αιώνιο, δεν βρίσκεται πίσω από το είτε-είτε, αλλά εμπρός του».

«Μπράβο, νεαρέ μου. Είσαι ένας σωστός ιππότης της πίστης, που θα έλεγε κι ο φιλόσοφος».

Κι εκείνη τη στιγμή πέρασε ένα γατάκι γρήγορα ανάμεσα απ' τα πόδια μας και βγήκε με βιασύνη στην άσφαλτο. Ένα αυτοκίνητο ερχόταν με μεγάλη ταχύτητα, ενώ εκείνο προσπαθώντας να περάσει απέναντι βρισκόταν στα μισά του δρόμου.

Ο Αλκίνοος αντανάκλαστικά ανασηκώθηκε και έκανε μια κίνηση να ορμήξει στο μέρος του. Η γιαγιούλα τότε με μιας, άπλωσε το χέρι της, ανέκοψε τη φόρα του Αλκίνοου και πετάχτηκε μπροστά, παραμερίζοντάς τον. Βγήκε στην άσφαλτο, γράπωσε το γατάκι από το σβέριο και το πέταξε πίσω στο πεζοδρόμιο, ενώ το αυτοκίνητο που απείχε μόλις λίγα μέτρα, την χτύπησε με το δεξί φανάρι ρίχνοντάς την κάτω.

Εγώ απέστρεψα το βλέμμα μου μηχανικά και ο Αλκίνοος έτρεξε προς το μέρος της.

«Ιάσονα, κάλεσε ασθενοφόρο τώρα! Δεν έχει τις αισθήσεις της!», μου φώναξε. Έβγαλα το κινητό μου από την τσέπη όπως-όπως και κάλεσα το 166. Η φωνή μου έτρεμε. Ο Αλκίνοος της κρατούσε το χέρι, προσπαθώντας να δει αν έχει σφυγμό. Τότε, εκείνη άξαφνα τίναξε ορθάνοιχτα τα μάτια της σαν τελευταία αναλαμπή και στυλώνοντας το βλέμμα στον ουρανό είπε:

«Κίριεγκαρντ, Χάρε, Κίριεγ... » και τα μάτια της έσβησαν, αφήνοντας την τελευταία της πνοή.

«Το μόνο σίγουρο, Ιάσονα, είναι το εξής», μου είπε ο Αλκίνοος. «Πως στον θάνατό μας όλοι θα είναι παρόντες, εκτός από εμάς τους ίδιους. Ενώ ο θάνατος είναι κάτι που μας ανήκει ολοκληρωτικά, εν τέλει δεν θα μπορέσουμε να τον βιώσουμε ούτε στο ελάχιστο. Περίεργο δεν είναι; Κι όμως τόσο πολύ μας απασχολεί και μας προβληματίζει... Omne ignotum pro magnifico. Κάθε τι άγνωστο φαντάζει αξιοθαύμαστο. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να δίνουμε ένα νόημα στη ζωή μας, κι ας οδεύουμε προς τον αφανισμό».

Εγώ, τρέμοντας ακόμα από τη φρίκη που είχαμε ζήσει και με το αίμα να χτυπάει στις φλέβες μου, πήρα μια βαθιά ανάσα και του είπα:

«Μια γυναίκα μόλις ξεψύχησε μέσα στα χέρια σου και εσύ το μόνο που έχεις να πεις είναι φιλοσοφικές ρήσεις; Και τι θα μου πεις τώρα; Ότι ήταν για καλό; Να το δω θετικά; Μη διανοηθείς να μου πεις καμιά τέτοια εξυπνάδα, Αλκίνοε».

Εκείνος πήγε να ανοίξει το στόμα του να πει κάτι, μα τον έκοψα πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη.

«Κλείσ' το!», του φώναξα. «Δεν θα γεμίσεις ξανά το κεφάλι μου με κούφια λόγια! Κλείνω τα μάτια μου να σκεφτώ κι ακούω τη δική σου φωνή να μιλάει, να λέει αυτές τις βαρύγδουπες, στομφώδεις ανοησίες, ενώ κόσμος πεθαίνει! Βούλωσ' το πια!»

Φάνηκε να ξαφνιασθηκε από την επίθεσή μου και έκανε ένα βήμα πίσω. Έσμιζε τα φρύδια του, έσκυψε το βλέμμα και έμεινε σιωπηλός. Αρχίσαμε να περπατάμε προς το κέντρο της πόλης, χωρίς να ανταλλάσουμε άλλη κουβέντα.

Τόσο απορροφημένοι ήμασταν και οι δύο μες στις σκέψεις μας, που δεν είδαμε το τεράστιο μαυροφορεμένο πλήθος που είχε περιστοιχίσει τη Βουλή. Ούτε τις φωτιές στους κήδους ολόγυρα. Ούτε τους αστυνομικούς με τα όπλα πεταμένα στα πόδια τους. Ούτε καν τον άντρα που είχε σιαρφαλώσει στο κοντάρι της σημαίας πάνω από το κτήριο της Βουλής και κάτι φώναζε.

«Τι γίνεται εδώ ρε συ;», είπε ο Αλκίνοος με τα μάτια ορθάνοιχτα, σπάζοντας την πολύλεπτη σιωπή μεταξύ μας.

Εγώ απλά κοιτούσα προβληματισμένος, ανήσυχος, έτοιμος για τα πάντα ύστερα από όσα είχαν δει τα μάτια μου τελευταία.

Προχωρήσαμε και ενσωματωθήκαμε με το πλήθος. Κανείς δεν μας σταμάτησε. Κανείς δεν έκανε την παραμικρή απόπειρα να σβήσει τις φωτιές που έκαιγαν ολόγυρα από τη Βουλή. Κόσμος μαυροφορεμένος, με κουκούλες στα κεφάλια, πολλοί από αυτούς με μάσκες να καλύπτουν το πρόσωπό τους, άντρες, γυναίκες, παιδιά κάθε ηλικίας. Όλοι να κοιτούν προς ένα σημείο.

Οι αστυνομικοί, με τις ασπίδες και τα ρόπαλα ριγμένα κατά γης, αραδιασμένα πυρομαχικά στα πόδια τους, είχαν στυλώσει τα μάτια τους εκεί

που κοιτούσε και το μαγνητισμένο πλήθος. Στην κορυφή του κτηρίου της Βουλής. Στον άντρα που κρεμόταν από τη σημαία.

Ο Αλκίνοος προσπάθησε να περάσει μέσα από το πλήθος που έμοιαζε με ένα πυκνό σμάρι μύγες. Στο κατόπι κι εγώ. Καταφέραμε να βρεθούμε μπροστά από το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, πλάι σε έναν γεροδεμένο τσολιά, που είχε παρατήσει το πόστο του και κοιτούσε κι εκείνος ειστατικός ψηλά τον σιαρφαλωμένο άντρα. Η σημαία, με διαδοχικές ριπές ανέμου, τον μαστίγωνε δυνατά, σαν μάνα που έδεχνε το άτακτο τέκνο της. Σαν τις, *παρά μία τεσσαράκοντα*, βουρδουλίες που είχε δεχθεί ο Χριστός. Ο άντρας όμως, δεν έλεγε να αφεθεί. Τότε ήταν που κατάφερα να διακρίνω το πρόσωπό του. Ήταν ο πρωθυπουργός.

Με φωνή τρεμάμενη, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να ακουστεί μέχρι κάτω στο πλήθος, ανάμεσα σε αναφιλητά και κραυγές, μίλησε:

«Είμαι ένας ανάξιος! Συγχωρέστε με! Είμαι ένας άχρηστος! Ένας κωλοτούμπας! Πήρα τη λαϊκή εντολή και την πούλησα! Σας πούλησα! Πρόδωσα την εμπιστοσύνη σας! Δεν σας άξιζε τέτοια μοίρα! Δεν άξιζε στην Ελλάδα τέτοια ξεφτίλα! Κι εμένα δεν μου αξίζει η ζωή! Αφήστε με να πεθάνω! Ντροπή μου που υπάρχω ανάμεσά σας! Ντροπή μουούού!».

Ξεφωνίζοντας, έδωσε μια και αποτινάχτηκε από το στύλο της σημαίας που ήταν γραπωμένος μέχρι τώρα. Κουνώντας χέρια και πόδια ζωηρά σαν βρέφος και ουρλιάζοντας τα τελευταία του λόγια, “ντροπή μου”, έσκασε στο κράσπεδο λίγα μέτρα μακριά από τον Αλκίνοο, με ένα βαρύ γδούπο. Αίμα έτρεξε από το σπασμένο κρανίο. Σαν ένα δοχείο γεμάτο κόκκινη, πηχτή μπογιά, ξεχύθηκε από μάτια, μύτη και στόμα στις πλάκες του μνημείου.

Και το πλήθος; Το πλήθος ξέσπασε σε ζητωκραυγές και χειροκροτήματα, σε δυνατούς αλαλαγμούς θριάμβου, λες και η εθνική τους ομάδα είχε βάλει ένα αιματοβαμμένο γκολ στον πιο μισητό αντίπαλο. Κανένας δεν κίνησε να πλησιάσει τη σορό του άψυχου πρωθυπουργού. Μονάχα μετά από ώρα, ένας από τους δύο ευζώνους πλησίασε και του έκλεισε τα μάτια.

Ο Αλκίνοος με έψαξε με το βλέμμα. Μέχρι πριν λίγο στεκόμουν παραδίπλα, να δαγκώνω τα χείλη μου. Δεν άντεξα όμως άλλο. Με βρήκε πεσμένο στα τέσσερα να κάνω εμετό σε μια γωνιά.

Πριν καλά-καλά συνέλθω από το σοκ, ξεπρόβαλε και ο αρχηγός της αντιπολίτευσης από ένα παράθυρο πιο κάτω. Άραγε θα άρχιζε να βγάζει κανένα στομφώδη λόγο για το συμβάν; Θα έδειχνε ανωτερότητα; Θα συλλυπόνταν; Θα έπαιζε θέατρο ότι στεναχωρήθηκε; Τι θα έκανε;

Ο πολιτικός δεν έκανε τίποτα απ’ αυτά όμως. Απλά σιωπηλά, χωρίς να βγάλει κιχ, με μάτια καρφωμένα στο υπερπέραν, ανέβασε το πόδι του στο περβάζι, κατόπιν βγήκε ολόκληρος και... Πήδηξε κι εκείνος στο κενό. Άλλη μια άμορφη, ματωμένη μάζα από κρέας και κόκκαλα ήρθε να προστεθεί δίπλα στην προηγούμενη. Το πλήθος ξέσπασε ξανά σε άγρια χειροκροτήματα.

Πριν προλάβει να κοπάσει το χειροκρότημα, ένα-ένα τα παράθυρα της Βουλής γέμισαν από βουλευτές. Βουλευτές όλων των κομμάτων, υπουργοί, υφυπουργοί και παρατρεχάμενοι, βρίσκονταν όλοι στα παράθυρα. Και ένας-

ένας, σαν ένα μακιάβριο τσίρκο, έκαναν το σάλτο μορτάλε, όπως ο αρχηγός της αντιπολίτευσης και ο πρωθυπουργός πριν από αυτούς. Ένας-ένας, βγαίνοντας στα παράθυρα, ανεβαίνοντας στα περβάζια, με μάτια καρφωμένα στο υπερπέραν, έπεφταν στο κενό και έσκαγαν με δύναμη κάτω, στα πόδια του μαινόμενου πλήθους. Καθένας φώναζε διάφορα συνθήματα.

«Πήγήδα! Πήγήδα!», ακουγόταν διάχυτο από διάφορα στόματα. Άλλοι παριστάνοντας τους θεατές της ρωμαϊκής αρένας, έτειναν προς τα κάτω τους αντίχειρες γελώντας τρανταχτά. Και αλήθεια, πόσο πολύ έμοιαζε με μια αρχαία ρωμαϊκή αρένα όλο αυτό το σιηνικό. Μόνο που σ' αυτήν εδώ είχε βουτήξει ο ίδιος ο αυτοκράτορας και οι αυλικοί του. Τα πάνω-κάτω.

Το άρρωστο θέαμα της πτώσης των βουλευτών συνεχίστηκε προς τέρψη όλων των παρευρισκομένων, συμπεριλαμβανομένου του Αλκίνοου. Μάταια τον έπιανα από τους ώμους με δάκρυα στα μάτια και τον ταρακουνούσα φωνάζοντάς του “φτάνει, φτάνει” και ό, τι άλλο μου κατέβαινε μπας και τον κάνω να συνέλθει. Ο Αλκίνοος, το μόνο που έβλεπε ήταν ένα στόμα να ανοιγοκλείνει, εμένα σε αργή κίνηση και τα πτώματα να συντάσσονται στην πλατεία Συντάγματος σε αποτρόπαιες, γιροτέσκιες πόζες.

Του ήταν αδύνατο να ακούσει. Όχι. Πού να ακούσει μέσα σε τέτοιο μεθύσι; Είχε ένα βλέμμα αγαλλίασης, που μεγάλωνε με το γδούπο κάθε κορμιού που βροντούσε και κομματιαζόταν στο κράσπεδο.

«Κάθε νεκρός βουλευτής και ένας σπασμένος κρίκος από την αλυσίδα που κρατά δέσμιο το λαό!», φώναζε, όχι τόσο σε μένα, αλλά σε όσους βρίσκονταν τριγύρω και μπορούσαν να τον ακούσουν.

Ο φρενήρης αλαλαγμός του πλήθους κορυφώθηκε όταν έπεσε πια κι ο τελευταίος βουλευτής νεκρός. Τριακόσια άψυχα κορμιά, στραπατσαρισμένα στο πεζοδρόμιο.

Τότε πια ο κόσμος πέταξε τις μάσκες από τα πρόσωπα, έβγαλε τις κουκούλες και σφιχταγκαλιάστηκε με τον διπλανό του. Οι αστυνομικοί είχαν γίνει ένα με τους διαδηλωτές και μαζί πιασμένοι έκαναν χάζι τα κουφάρια. Κάτι αναρχικοί έβγαλαν το στουπί από τις μολότοφ που τους είχαν περισσέψει και τσουγκρίζοντας τα μπουκάλια κάνοντας “στην υγεία μας”, τις άδειασαν μονορούφι.

Μέσα σε μερικά λεπτά, απορριμματοφόρα και φορτηγά έκαναν την εμφάνισή τους από το βάθος του δρόμου, μαζεύοντας τους νεκρούς και ρίχνοντάς τους σε ένα μεγάλο κοντέινερ για τα μπάζα. Άλλα οχήματα κατέφθασαν από την αντίθετη κατεύθυνση και με μάνικες νερού καθάρισαν το χώρο από τα αίματα, έτσι που μέσα σε μισή ώρα τίποτα δεν θύμιζε το ανείπωτο γεγονός που είχε συντελεστεί.

Σιγά-σιγά ο όχλος διαλύθηκε, ήρεμος και ευτυχισμένος. Βλέμματα στωικά σαν ινδικές αγελάδες. Οι περισσότεροι μουρμουρίζοντας για κάποια συναυλία που έπρεπε να προλάβουν.

Ο Αλκίνοος με βήμα ανάλαφρο, χαμογελαστός με τα χέρια στις τσέπες, με πλησίασε εκεί που βρισκόμουν λίγα μέτρα παραπέρα, καθισμένος καταγής, με τα πόδια μου αγιαλιασμένα σφιχτά πάνω στο στήθος μου και το κεφάλι μου χωμένο ανάμεσα, να κουνιέμαι νευρικά μπρος-πίσω.

«Ίάσονα;»

Έκανα προσπάθεια να του μιλήσω, αλλά σε κάθε αναπνοή, μού ερχόταν αναγούλα.

«Ίάσονα σήκω!», συνέχισε ειστασιασμένος. «Είδες; Είδες που στα 'λεγα; Τι ζούμε ρε φίλε; Είναι απίστευτο, έτσι; Έγινε επιτέλους αυτό που θέλαμε όλοι! Ο κόσμος έχει ανανήψει! Ο κόσμος πάει μπροστά! Βιώνουμε ιστορικές στιγμές! Απόλαυσέ το! Είναι μαγικό!».

«Είσαι τρελός; Πας καλά; Πώς μπορείς... » κι εκείνη τη στιγμή έγειρα στο πλάι και ξαναέκανα εμετό. Το μυαλό μου ήταν στοιχειωμένο από τις φρικιαστικές εικόνες των πτωμάτων.

«Τι... Τι συνέβη; Τι συμβαίνει εδώ; Θα τρελαθώ τελείως! Δεν είμαι καλά!».

Δεν είχα λόγια. Έτρεμα ολόκληρος. Ο παραλογισμός δεν είχε τελειωμό. Ήταν σαν να ήμουν σε διαρκή πτώση και με το που έβλεπα έδαφος, αυτό εξαφανιζόταν και συνέχιζα να πέφτω ακόμα πιο βαθιά. Είχα διαλυθεί και δεν είχα κανέναν για να μιλήσω.

Ο κόσμος είχε αλλάξει, είχε γίνει φρικιαστικός και αποτρόπαιος. Και η φρίκη αυτή ήταν ασταμάτητη. Όσο πήγαινε χειρότερε περισσότερο κι εγώ δεν μπορούσα να συλλάβω τον καταιγισμό αυτών των αλλαγών. Βίωνα την απόλυτη παράνοια.

Έφυγα μακριά. Αφού περπάτησα ένα μισάωρο και χάθηκα μέσα στο χάος των σκέψεών μου, κάθισα σε ένα μικρό παρκάκι. Ένωθα πως ήμουν στην μέση ενός στροβίλου, όπου τα πάντα τριγύρω γυρνούσαν και μεταβάλλονταν διαρκώς. Έστριψα ένα τσιγάρο και κοίταξα τον ουρανό. Εκείνη την στιγμή το λαχτάρησα πραγματικά. Ήθελα να με ηρεμήσει ο καπνός του.

Το άναψα και παραδόθηκα. Πέρασε από μπροστά μου μια κοπελίτσα που τραγουδούσε κάποιου πρωτοεμφανιζόμενου καλλιτέχνη το τραγούδι. Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ πήγαινε κάπως έτσι...

²Και όπως ψήφριζα εμφανίζεσαι στην κάλπη

² Παράφραση του λαϊκού τραγουδιού “Συνοδεύομαι”, του οποίου ο δημιουργός, ο ταλαντούχος νεαρός Παντελής Παντελίδης, βρήκε τραγικό θάνατο σε τροχαίο δυστύχημα. Την επομένη του θανάτου του, προκηρύχθηκαν δέκα χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας για ανέργους δημοσιογράφους, με σκοπό να καλυφθεί τηλεοπτικά και μη, το άτυχο συμβάν. Την μεθεπόμενη ημέρα, αφού τα ΜΜΕ καπηλεύθηκαν σε όλα τα μήκη και πλάτη τον θάνατο του τραγουδιστή, οι νεοπροσληφθέντες δημοσιογράφοι απολύθηκαν και νέο θέμα φυτεύτηκε στην επικαιρότητα. Ο πρωθυπουργός δήλωσε πως είναι καθήκον του, όπως είχε πει και προεκλογικά, να μειώσει τα ποσοστά ανεργίας, κάνοντας πράξη τις υποσχέσεις του.

εκεί που κάναμε κατάληψη παιδιά,
τρέχω κοντά για να σου πω
“Όπως παλιά, αριστερά”.
Βλέπω πως ντρέπεσαι, τα μάτια κατεβάζεις,
ρωτάω “σύντροφε, πώς είσαι, πώς περνάς”
ενώ σε βλέπω να διστάζεις
και δειλά μου απαντάς.
“Πολιτεύομαι”, μου λες και εγώ μπερδεύομαι
Σκέφτομαι μήπως ξέπεσες και κινήσες κατά τη δεξιά
“Πολιτεύομαι, με τη ΝΔ πορεύομαι”
Για σένα τόσο ντρέπομαι
ξεπούλησες αρχές και ιδανικά
Σ’ αφήνω, στέκομαι και σιγομουρμουράω
σε δυο λακέδες παρακάτω εσύ μιλάς
μέσα μου ξέρεις σιχτιράω
που ‘χεις το θράσος να γελάς
και εκεί που νόμιζα πως είχα δει τα πάντα
γυρνάς στο μέρος μου, τα χείλη σου κουνάς
θαρρώ συγγνώμη μου ζητάς
μα τ' *exit rolls* λοξοκοιτάς.

Και πριν καλά-καλά συνειδητοποιήσω τι είχα μόλις ακούσει, παρακάτω
ένα ζευγάρι γιάριζε και λογομαχούσε:

«Παρ’ το χαμπάρι αγοράκι μου επιτέλους. Τελειώσαμε! Που θα μου
πεις εμένα ότι η ηθική είναι παρούσα στην ενόραση του πρακτικού λόγου!
Νούμερο, ε νούμερο! Τέ-λειώ-σά-με!!!»

«Εννοείται πως τελειώσαμε!», της απάντησε το αγόρι. «Τόλμησες να με
πεις καντιανό; Εμένα καντιανό; Που αν σιχαίνομαι κάτι όσο τίποτα άλλο είναι
οι *a priori* κρίσεις; Άντε στο διάολο κοριτσάκι μου. Δεν με ανέθρεψαν έτσι
εμένανε».

«Όχι! Όχι! Όχι! Όχι!!!» Φώναζα σαν τρελός. «Δεν αντέχω άλλο! Δεν
αντέχω ούτε μια μέρα παραπάνω! Ούτε μια μέρα! Είναι παράνοια! Καθαρή
παράνοια!».

Έδιωξα όλες τις σκέψεις από το μυαλό μου και για δυο λεπτά πήρα βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω. Άδειασα τελείως και αποφάσισα να τα βάλω όλα κάτω σε μια σειρά. Ξεκίνησα από τα στοιχειώδη που θεωρούσα αυτονόητα.

Αδιαμφισβήτητα υπάρχει ο Αλκίνοος. Το ίδιο και ο κόσμος που έχει αλλάξει -όσο τρελό κι αν ακούγεται- σύμφωνα με τις πεποιθήσεις του. Δεν μένει παρά να εντοπίσω το κενό και να κάνω τη σύνδεση ανάμεσα στον Αλκίνοο και τον τρόπο που ο κόσμος άρχισε να δρα όπως θα ήθελε εκείνος. Τη χρονική στιγμή δηλαδή που, με κάποιο τρόπο τον οποίο αγνωώ πλήρως, ο ένας επηρέασε τον άλλον.

Συσχετίσεις μεταξύ γεγονότων και προσώπων γύρινα και ξαναγύρινα μέσα στο μυαλό μου, μήπως και καταφέρω να βγάλω μια άκρη. Από πού να το πιάσει όμως κανείς; Δεν έχω μπροστά μου καμία απολύτως τάξη, παρά μόνο ένα χάος. Ένα χάος που απαρτίζεται από εικόνες ανθρώπων και γεγονότων, χωρίς καμία εμφανή σύνδεση. Ένωθα λες και ήμουν αντιμέτωπος με ένα μαθηματικό πρόβλημα που υπερέβαινε τις αντιληπτικές μου ικανότητες, διότι όλοι οι συντελεστές ήταν άγνωστοι. Στο κάτω-κάτω, δεν ήμουν καν σίγουρος ότι υπήρχε μια λογική της οποίας εάν έβρισκα το μονοπάτι και το ακολουθούσα, θα με έβγαζε κάπου.

Σκεπτόμουν τα πιο ακραία σενάρια. Πέρασαν απ' το μυαλό μου ακόμη και οι θεωρίες του Αλκίνοου σχετικά με τον Θεό και τις παρεμβάσεις του από το μηδέν. Αλλά αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα ήταν πέρα από τις δυνάμεις μου. Ωστόσο, θα έπρεπε να παίζω κι εγώ το ρόλο μου, να προσπαθήσω να βρω αν υπάρχει ένα ψήγμα λογικής και να πιαστώ απ' αυτό. Εάν δεν τα κατάφερνα, και αν είχα αποκλείσει κάθε τι που μπορούσα να σκεφτώ, τότε, όπως είχε πει και ο Αλκίνοος, αυτό που θα έμενε, όσο παράλογο και αν φαινόταν, θα έπρεπε να είναι η αλήθεια. Ακόμα και αυτό, είναι ένα δείγμα λογικής. Το περισσότερο και ταυτόχρονα το λιγότερο που μπορώ να κάνω.

Άφησα προς στιγμήν τις θεωρίες περί Θεού στην άκρη και σκέφτηκα έναν άλλον τρόπο. Ίσως εάν έπαιρνα ανάποδα τα γεγονότα, αναλύοντάς τα διεξοδικά και με συγkéntρωση, να έφτανα στην πηγή της αλλαγής. Αν δηλαδή ήμουν σε θέση να θυμηθώ το πρώτο περιεργό περιστατικό που έλαβε χώρα και το τελευταίο φυσιολογικό, τότε μοιραία αυτό που θα είχε συμβεί ενδιάμεσα, ήταν η αιτία που πυροδότησε την κατάσταση. Και πάλι όμως υπήρχε ο κίνδυνος να κάνω κάτι μάταιο, όπως εκείνος που κυνηγάει την άκρη ενός ουράνιου τόξου για να βρει το θησαυρό.

Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος πότε άλλαξαν τα πράγματα. Μόνο πότε το αντιλήφθηκα εγώ. Και αυτό ενδεχομένως έγινε όταν ήταν ήδη πια πολύ αργά. Ωστόσο, ακολούθησα αυτή τη λογική. Ξεκίνησα βήμα-βήμα, όσο πιο

αναλυτικά μπορούσα, προσπαθώντας να θυμηθώ όλα όσα διαδραματίστηκαν τις προηγούμενες μέρες.

Έφτασα στο σημείο που είχα βγει για να πάω στο σπίτι του Αλκίνοου, όταν παρατήρησα εκείνον τον άνθρωπο που ήθελε να αυτοκτονήσει πηδώντας από το μπαλκόνι του. Λίγες μόλις στιγμές πριν δω και τον ίδιο τον Αλκίνοο στο μπαλκόνι του σε παρόμοια κατάσταση, εκείνη την επεισοδιακή βραδιά. Μετά ήρθαν στο νου μου εκείνοι οι περίεργοι τύποι, την επόμενη ακριβώς μέρα στο εκλογικό κέντρο, που γκρέμιζαν τα κάγκελα του σχολείου και έσκιζαν τα ψηφοδέλτια. Λες και υπήρχε κάποιου είδους μαγνήτης στο επίκεντρο αυτών των δύο αλλόκοτων συμβάντων, ο οποίος μόλις είχε τεθεί σε λειτουργία και ξεκινώντας από μικρά περιστατικά συνέχισε να επηρεάζει σταδιακά όλη την πραγματικότητα, διαστρεβλώνοντάς την.

Έπαψα να αντιστέκομαι σε όσα γίνονταν και τα άφησα να περάσουν μέσα μου, έτσι ώστε να γίνω μέρος τους και να με παρασύρουν. Σε αυτήν την κατάσταση που είχα υποβάλει τον εαυτό μου και που όλα -λογικά και παράλογα- ήταν πιθανά, ξαφνικά, μέσα σε όλο το χάος των δεδομένων, έλαμψε ακαριαία, σαν φάρος τη νύχτα, η πτώση του Αλκίνοου. Αυτό το γεγονός μονομιάς, εμφανίστηκε στη φαντασία μου σαν το επίκεντρο ενός σεισμού, σαν τον καταλύτη που επισφράγισε την κατάσταση της αλλαγής.

Κι όσο συνέχιζα να δέχομαι αδιάκριτα κάθε σκέψη και δυνατότητα γύρω από το συμβάν της πτώσης, μέσα από τον ορυμαγδό των συσκοτισμένων γεγονότων που ανακυκλώνονταν σαν μανιασμένα σύννεφα, ξάφνου ξεπρόβαλε στον ορίζοντα το ξέφωτο της λύσης. Και πλέον ήξερα τι να κάνω.

«Αλκίνοε, φίλε μου, κάθισα και τα έβαλα όλα σε μια σειρά. Πλέον καταστάλαξαν οι σιέψεις μέσα μου και ηρέμησα. Είχες απόλυτο δίκιο τελικά. Απλώς χρειαζόμουν χρόνο για να το δω».

«Μα φυσικά και έχω δίκιο Ιασονάκιο. Σε ποιο από όλα αναφέρεσαι, όμως;»

Σηκώθηκα από την καρέκλα και πλησίασα την άκρη του μπαλκονιού του. Κοίταξα μακριά στον ορίζοντα.

«Ωραία θέα έχεις Αλκίνοε από δω πάνω», του είπα με ύφος, αγνοώντας την ερώτησή του.

Σηκώθηκε και εκείνος και ήρθε δίπλα μου. Μείναμε να κοιτάμε κι οι δυο τη θέα.

«Ξέρεις πόσες ώρες έχω σε αυτό εδώ το μέρος να διαβάζω και να κοιτάω πέρα μέχρι τον Παρθενώνα;», μου είπε κουνώντας το κεφάλι του.

«Είναι περίεργο, πράγματι, Αλκίνοε. Ενώ από κάτω δεν φαίνεται κάτι ιδιαίτερο, όταν στέκεται κανείς στο μπαλκόνι σου, ανοίγει η ψυχή του. Και εγώ το ίδιο θα έκανα, αν είχα τέτοια θέα».

«Καλά μην ορμίζεσαι κιόλας, Ιασονάκιο. Δεν σου φταίει η θέα, που δεν έχεις ανοίξει τα στραβά σου -χωρίς παρεξήγηση- να διαβάσεις κάνα βιβλίο. Πρέπει να το θ... ».

«Δεν ξέρω τι με είχε πιάσει», τον διέκοψα, αδιαφορώντας για όσα έλεγε, «και έκανα σαν μικρό κοριτσάκι. Είναι αλήθεια πως ένας άνθρωπος της δικής σου μόρφωσης σίγουρα είναι εξοικειωμένος πολύ περισσότερο απ' ό τι ένας με την δική μου ποταπή κουλτούρα. Τα λέω καλά, καλέ μου φίλε;»

«Πολύ καλά τα λες. Και τι με είχες αναγκάσει να κάνω ως τώρα; Να εξηγώ τα αυτονόητα. Αλλά ποτέ δεν είναι αργά. Κάτι μπορεί να γίνει και για σένα. Όσον αφορά αυτό που είπες, το ήξερα πως έτσι θα γινόταν. Όπως επίσης ήξερα πως στο τέλος θα το έβλεπες και εσύ. Όλα είναι για καλό τελικά. Αρκεί να αφεθείς ελεύθερος και να το δεις. Αυτό ήταν ό, τι ήθελα περισσότερο για σένα. Και για τους δυο μας».

«Φυσικά. Εννοείται. Μου ήταν ξαφνικό. Αυτό ήταν όλο. Ελπίζω να με συγχωρέσεις, φίλε μου».

«Να μην ανησυχείς καθόλου γι' αυτό. Ήσουν εδώ για μένα όταν σε χρειάστηκα. Τώρα είμαι εγώ για σένα. Έτσι πάνε αυτά τα πράγματα».

«Δεν μπορεί να σταματήσει να μου κάνει εντύπωση όμως, ρε Αλκίνοε. Τι είχα πάθει; Τι αξία έχει η ζωή ενός ανθρώπου όταν πρόκειται για την σωτηρία πολύ περισσότερων, έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς φίλε μου. Το πιθανότερο είναι να μην το ξέρεις, αλλά υπάρχει ολόκληρη φιλοσοφία πίσω από αυτήν σου την πρόταση».

«Δεν το ήξερα, αλλά είναι φυσικό. Μέσα από την ηρεμία βρήκα την γαλήνη και την αλήθεια. Αισθάνομαι ξανά πως ανήκω στον κόσμο. Η αντάρα

μέσα μου καταλάγιασε και τώρα βιώνω την νηνεμία. Την όμορφη και ειρηνική θάλασσα».

«Ωφελιμισμός λέγεται ο φιλοσοφικός κλάδος που ασχολείται με αυτό το κομμάτι της ηθικής. Το μεγαλύτερο καλό για τον μεγαλύτερο δυνατόν πληθυσμό ανθρώπων. Δεν το έχεις ξανακούσει; Έζων Στιούαρτ Μίλλ και Τζέρεμι Μπένθαμ. Υπάρχει και ένα ανόητο τεστάκι που κυκλοφορεί. Ανόητο, διότι η απάντησή του είναι προφανής. Τουλάχιστον για όποιον έχει τόσο δα νιονιό».

«Αλήθεια; Με τρομάζεις. Δεν θέλω να αποδειχτεί ότι είμαι κάννας ελαφρόμυαλος».

«Στάματα βρε. Μια χαρά θα τα πας. Το έχεις περάσει ήδη. Λοιπόν, υποτίθεται πως ένα τρένο εν κινήσει πρόκειται να πέσει και να σκοτώσει πέντε ανθρώπους. Ο μόνος τρόπος να αποφευχθεί κάτι τέτοιο είναι να ρίξεις στις ράγες έναν ευτραφή άνδρα. Θα το έκανες; Θα θυσιάζες έναν, ώστε να σωθούν περισσότεροι; Αυτή είναι η ερώτηση. Ή θα το άφηνες να αποφασίσει η μοίρα και δεν θα εμπλεκόσουν; Γιατί η διαφορά είναι πως εσύ θα σκοτώσεις τον έναν εάν εμπλακείς, αλλά εάν δεν το κάνεις, μπορείς να θεωρήσεις πως δεν είχες συμμετοχή για τους πέντε που σκοτώθηκαν. Καταλαβαίνεις; Από την στιγμή που έχεις επιλογή όμως, τι γίνεται; Μήπως είσαι ήδη ανήθικος που δεν πήρες θέση; Έχουν διατυπωθεί πολλές απόψεις πάνω στο ζήτημα αυτό. Ο Καντ με την κατηγορική προσταγή, θα σου έλεγε πως δεν πρέπει ποτέ να σκοτώσεις, ο Αριστοτέ... ».

«Τον χοντρό!!! Θα έριχνα τον χοντρό, μην το συζητάς!!!», πετάχτηκα να τον διακόψω. «Θα τον έριχνα για να σώσω τους πέντε. Χωρίς δεύτερη κουβέντα».

«Ακριβώς, Ιάσονα! Ακριβώς!!! Κοίτα να δεις που ο μαθητής ξεπέρασε τον δάσκαλο. Μπράβο Ιασονάκο».

«Θα θυσιάζες τον έναν για να σωθούν οι πέντε. Σωστά; Και δεν έχει σημασία ποιος είναι αυτός ο ένας, έτσι δεν είναι;»

«Καμία απολύτως σημασία. Καλώς ή κακώς, αυτός ο ένας, θα πρέπει να θυσιαστεί για το κοινό καλό. Εάν το κάνει μόνος του, τότε θα εξυψωθεί για αυτήν του την θυσία. Εάν όχι, πρέπει να το βλέπουμε πρακτικά και να το κάνουμε εμείς, χωρίς να αναλωνόμαστε στο αν είναι σωστό ή όχι. Είναι σωστό. Τελείωσε».

«Αυτό ακριβώς περίμενα κι εγώ πως θα μου έλεγες».

«Μα τα ξέρεις. Δεν τα ξέρεις; Στα έχω πει τόσες και τόσες φορές. Ο άνθρωπος πρέπει να δρα. Πρέπει να δρα, Ιάσονα! Έχεις την επιλογή να σώσεις κάποιους ανθρώπους. Πρέπει να κάνεις κάτι. Δεν μπορείς να μείνεις με σταυρωμένα χέρια και να τους αφήσεις στην μοίρα ή την τύχη. Δεν μπορείς».

«Να δρα!!! Ακριβώς αυτό! Να δρα!!! Όπως τα λες, καλέ μου φίλε Αλκίνοε. Τώρα καταλαβαίνω όσα μου έλεγες. Είναι δυνατόν μερικοί θάνατοι να με έκαναν τόσο χάλια; Απορώ με τον εαυτό μου. Λες και τους ήξερα στο κάτω-κάτω. Αφού ήταν για καλό, δεν θα έπρεπε καν να με είχαν απασχολήσει».

Ακριβώς όπως έγινε με σένα. Είδες την μεγάλη εικόνα και δεν στάθηκες στις λεπτομέρειες».

«Και όχι μόνο αυτό, Ιάσωνα μου. Αλλά δεν τους σκιοτώσαμε εμείς. Δεν ήμασταν καν αυτοί που “έριξαν τον χοντρό”. Ήταν ελεύθεροι να πράξουν όπως ήθελαν. Είναι εγωιστικό να λυπάσαι για κάποιον που σκιοτώθηκε σε τροχαίο, ενώ ήταν μεθυσμένος και έτρεχε, επί παραδείγματι. Το βλέπεις τώρα; Είναι σαν να θέλεις να του στερήσεις την ελευθερία που είχε να κάνει αυτήν την επιλογή, μόνο και μόνο για να μην λυπηθείς εσύ για τα νιάτα του και κατ’ επέκτασιν για σένα. Γιατί είναι καθρέφτης όλα αυτά. Εάν πάλι, δεν ήταν επιλογή του, αλλά της μοίρας και εσύ δεν μπορούσες να κάνεις κάτι γι’ αυτό, πάλι δεν θα έπρεπε να ανησυχείς για την ηθική σου. Όπως ακριβώς συνέβη με τους καλλιτέχνες που σκιοτώθηκαν. Ουδεμία σχέση είχαμε. Να κοιτάμε την θετική πλευρά. Και σίγουρα από όλα αυτά βγήκε και κάτι θετικό».

Καθίσαμε για λίγα λεπτά σιωπηλοί να κοιτάμε τη θέα.

«Ξέρεις Αλκίνοε κάτι; Πιστεύω πως ο κόσμος άλλαξε εξαιτίας της πτώσης σου από αυτό εδώ το μπαλκόνι πριν τρεις μέρες».

«Μια ακόμα απλοϊκή σκέψη από τον καλό μου φίλο Ιάσωνα. Και νόμιζα πως είχες σημειώσει βελτίωση».

«Δεν ξέρω πού το αποδίδεις εσύ όλο αυτό, αλλά πραγματικά δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι πιο λογικοφανές πέραν τούτου».

«Δεν πειράζει, Ιάσωνα. Ας είναι αυτό που δεν μπορείς να εξηγήσεις μόνο».

«Αναρωτιέμαι όμως, πώς έγιναν όλα αυτά έτσι στα ξαφνικά φίλε μου. Πού πήγε η κριτική οντολογία που κήρυττες με τόση ζέση; Τώρα που τα πράγματα άλλαξαν και έγιναν όπως είσαι εσύ, δεν σε νοιάζει ποιο είναι το τίμημα και ο τρόπος που αλλάζουν; Θυμάσαι τι έλεγες όταν είχαμε πάει στο αντιφασιστικό φεστιβάλ; Πού πήγαν όλα αυτά; Έχεις καταλήξει να γίνεις και εσύ όπως αυτοί που απεχθανόσουν. Το μόνο που σε νοιάζει είναι να κάνουν όλοι αυτό που θέλεις εσύ. Αν κάποιος που δεν είναι όπως τον θες, πεθάνει στην πορεία, τότε είναι για καλό, όπως μου διευκρίνισες.

»Για να μην στα πολυλογώ, δεν συμφωνώ με αυτή τη λογική και μου φαίνεται φασιστική απ’ την ανάποδη. Γι’ αυτό σκέφτομαι αν θα μπορούσε να ανατραπεί αυτή η κατάσταση και αν με κάποιον τρόπο θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε πίσω στα φυσιολογικά. Σε έναν κόσμο όπως τον ξέραμε.

»Προβληματίστηκα αρκετά με το πώς θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο. Εξέτασα όλες τις πιθανές εκδοχές και ανέλυσα όλα τα σενάρια που είχα στα χέρια μου. Θέλω να με πιστέψεις.

»Και κάτι που πρέπει να σου εξομολογηθώ σχετικό με όλα αυτά, σινιόρ Αλκίνοε, είναι πως για να γίνουν όλα όπως πριν, σκέφτομαι σοβαρά να σε ρίξω από το μπαλκόνι».

Εκείνος με κοίταξε με απορία και πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι είχα πει, εγώ τον είχα ήδη πιάσει από τον γιακά και με δύναμη τον έσπρωχνα έξω από τα κάγκελα...

«Πέσε επιτέλους! Πέσε! Απόψε τελειώνουν όλα!», του φώναξα, καθώς έσπρωχνα το στήθος του με δύναμη, λυγίζοντάς τον πάνω στο κάγκελο.

Ο Αλκίνοος μούγκριζε και προσπαθούσε όπως-όπως να κρατήσει την ισορροπία του για να παραμείνει στην εσωτερική μεριά του μπαλκονιού, καθώς τον πίεζα με όλη μου τη δύναμη, λες και έσπρωχνα τοίχο.

«Εδώ τελειώνουν όλα! Μ' ακούς;», του ξαναφώναξα, σκύβοντας το κεφάλι μου κοντά στο δικό του, ενώ παράλληλα συνέχιζα λυσσαλέα να τον σπρώχνω προς το κενό. Εκείνος έκανε κάτι σπασμωδικές κινήσεις για να τινάξει από πάνω του τα χέρια μου. Τον έπιασα απ' τα μαλλιά και τον κλώτσησα στο γόνατο για να τον λυγίσω.

Μαζεύοντας όλη μου την ενέργεια για μια ύστατη κίνηση, ένα τελευταίο δυνατό ξέσπασμα, πήδηξα πάνω του και τον έπιασα με μια γερή λαβή από το λαιμό. Το μπράτσο μου ήταν μέγγενη γύρω του και τα πόδια μου συσπώνταν και τον ωθούσαν με βία.

Ενώ κλυδωνιζόταν έτοιμος να λυγίσει και να παραδοθεί στη βαρύτητα, ο Αλκίνοος, σε μια τελευταία στιγμή αντίστασης, έφερε το χέρι του πίσω και με άρπαξε από τον αυχένα, ξεκολλώντας με από την πλάτη του. Ξαφνικά, βρέθηκα στον αέρα να πετάγομαι με ορμή έξω από το μπαλκόνι. Η κατάσταση είχε αντιστραφεί. Τώρα πια εγώ ήμουν αυτός που αγκομαχούσε προσπαθώντας να κρατηθώ από κάπου για να μην πέσω στο κενό.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι το πεζοδρόμιο να έρχεται κατά πάνω μου.

Μέρος Τρίτο

Το κατά Διάβολον Ευαγγέλιο

1

«Αννίδη, ξύπνα!».

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα έναν άγνωστο να κάζεται πάνω από το κεφάλι μου και να με κοιτάει.

«Πού βρίσκομαι;», ρώτησα, ενώ ένιωθα το μυαλό μου μουδιασμένο σαν να είχα ξυπνήσει από βαθύ ύπνο.

«Σε καλά χέρια».

Έκανα να σηκωθώ, με τους αγκώνες μου να γδέρνονται στο απογυμνωμένο έδαφος. Έψαξα με τα μάτια τριγύρω να βρω τον Αλκίνοο, αλλά το μόνο που αντίκρισα ήταν μια απέραντη άνυδρη έκταση.

«Τι εννοείς; Ποιος είσαι εσύ;», ρώτησα τον άγνωστο.

«Πρέπει να σου απαντήσω σε αυτό; Αν σιχαίνομαι ένα πράγμα μετά από τόσα χρόνια, είναι να γίνομαι γραφικός».

Σηκώθηκα όρθιος όπως-όπως και τίναξα τα χώματα από πάνω μου.

«Τι πάει να πει γραφικός; Φυσικά και πρέπει να μου απαντήσεις. Τι δουλειά έχω εδώ πέρα; Πού διάολο είμαστε;»

«Κάτι αρχίζεις και καταλαβαίνεις. Καταρχάς δεν χρειάζονται τα νεύρα. Αντιθέτως ένα “ευχαριστώ” θα ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Γιατί να σου πω “ευχαριστώ”; Σε ξέρω από κάπου; Ποιος είσαι, ρε;»

«Ένα-ένα βρε Αννίδη. Ηρέμησε. Πρώτα απ’ όλα θα με ευχαριστήσεις γιατί σε έσωσα από την πτώση. Ούτε οι Θεοί δεν ξέρουν τι θα γινόταν, εάν δεν ήμουν εγώ εκεί να σε πιάσω. Όσον αφορά το ποιος είμαι, ας πούμε ένας φίλος. Ναι! Αυτό μου αρέσει!» και κάγχασε δυνατά.

«Ποιος φίλος; Πρώτη φορά σε βλέπω στην ζωή μου. Θα αφήσεις τα αστεία να μου πεις τι συνέβη; Και πού στον διάολο είμαστε σε ρώτησα. Εσύ με έφερες εδώ;»

Ένιωθα σαν να ήμουν σε κάποιο όνειρο. Κοιτούσα τριγύρω με μια ζάλη και το κεφάλι μου ήταν βαρύ.

«Δεν είσαι σε όνειρο, ανίδεε Αννίδη. Είναι μια πραγματικότητα. Η ζάλη σου οφείλεται στο ταξίδι. Ίσως να το παράκανα κι εγώ λίγο, δε λέω. Δώσ’ του όμως λίγο χρόνο. Επιπλέον, να σε πληροφορήσω πως η πτώση σου από το μπαλκόνι δεν έφερε τα αποτελέσματα που προσδοκούσες».

«Φιλαράκο θα σταματήσεις τις ανοησίες να μου πεις ποιος είσαι επιτέλους;»

«Ποιος είμαι και ποιος είμαι! Λύσσαξες! Αμάν πια!».

«Λοιπόν, άκουσε να δεις, επειδή δεν έχω όρεξη, φεύγω και άντε και στον διάολο! Μαλάκια!».

Γύρισα από την άλλη και έκανα ένα βήμα, αλλά σωριάστηκα στο έδαφος. Ο άγνωστος ήρθε, με έπιασε και αφού μου πέρασε το δεξί μου χέρι στους ώμους του, με σήκωσε και ξεκινήσαμε να περπατάμε.

«Αννίδη φίλε μου, ίσως και να με χρειάζεσαι περισσότερο από όσο νομίζεις. Σχετικά με το ποιος είμαι όμως, αρκεί να σου πω μόνο πως είμαι το πιο παρεξηγημένο πλάσμα στα χρονικά. Δικά σου λόγια».

«Δεν καταλαβαίνω. Μπορείς να αφήσεις τους γρίφους; Ποιος είσαι! Λέγε!».

Όταν είπα όμως αυτά τα λόγια, τότε αμέσως κατάλαβα! Κοιτάλωσα! Ο άγνωστος σταμάτησε και αυτός. Γύρισα και τον κοίταξα με ορθάνοικτα μάτια.

«Ξεστόμισε το όνομά μου! Άρθρωσέ το!», μου είπε, ανταποδίδοντας ένα σκοτεινό βλέμμα.

«Είσαι ο... ».

«Άρθρωσέ το, που να σε πάρει, επιτέλους!».

«Είσαι ο... ».

«Πες το, καταραμένε!».

«Ο Διάβολος!!!».

«You ‘re goddamn right!».

Και το σαρδόνιο γέλιο του αντήχησε σε όλη την έκταση εγκωφαντικό, παγώνοντας το αίμα μου.

2

«Δεν γίνεται! Δεν σε πιστεύω! Αποκλείεται! Αποκλείεται! Δεν είναι δυνατόν να είσαι ο Διάβολος!».

«Και γιατί δεν είναι δυνατόν παρακαλώ; Τι μου λείπει;»

«Εεε... Δεν ξέρω... Τα κέρατα ίσως; Τα τραγοπόδαρα; Η ουρά; Κάτι, ρε παιδί μου. Έστω ένα “666” στο μέτωπο, δεν ξέρω».

«Αχ βρε Αννίδη, θύμα του μάρκετινγκ κι εσύ; Θα περίμενα κάτι περισσότερο από τον εκλεκτό μου».

Στεκόμασταν στη μέση του πουθενά, ο ένας αντικριστά στον άλλον. Δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσα να δω. Μια απέραντη, επίπεδη έκταση, αδειανή πλήρως ως εκεί που έφτανε το μάτι.

«Τι εννοείς εκλεκτός σου; Πού είναι ο Αλκίνοος; Πού είμαστε; Και... ».

«Σταμάτα! Όλα με την σειρά. Θα σου λύσω τις απορίες σου μια-μια. Είσαι ο εκλεκτός μου γιατί, ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους, μονάχα εσύ πιστεύεις πως δεν είμαι αυτό το κακό και μοχθηρό πλάσμα που διψάει για εξουσία. Ακόμα και οι σατανιστές, που με λατρεύουν και κάνουν ένα κάρο ανοησίες στο όνομά μου, ακόμα και αυτοί, με ταυτίζουν με το απόλυτο κακό, έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού τους την υστερόβουλη διάθεση να μου ζητήσουν ως αντάλλαγμα δόξα, νιότη και χρήματα. Λες και μπορώ να τους τα δώσω. Ανήκουστο! Για ποιον με έχουν περάσει;»

«Καλά, και ο Φάουστ;», τον ρώτησα, παρασυρμένος από όσα έλεγε.

«Άσε με, με τον ξερόλα τον Γιαίτε. Μην μου ξαναμιλήσεις για δαύτον. Ούτε για τον Δάντη. Απορώ πού πάτε και τα βρίσκετε, πραγματικά όμως! Φαντασιόπληκτοι. Ε! Φαντασιόπληκτοι. Άιντε γράφουμε και όποιον πάρει ο χάρος; Έχουν καταστρέψει την υπόληψή μου. Ύστερα, γυρνάτε και με αποκαλείτε Διάβολο κι είναι –γαμώτο- άβολο», είπε με παράπονο.

«Έλα, ηρέμησε. Δεν ήθελα να σε προσβάλω», του είπα, χτυπώντας τον στην πλάτη, «ξέχνα τα τώρα αυτά και απάντησε στις ερωτήσεις μου, σε παρακαλώ».

«Τέλος πάντων. Όσο για το πού είμαστε, είναι ένα μέρος που εγώ αποκαλώ σπίτι».

«Με έχεις παρασύρει στο λογύδριό σου με όσα λες τόση ώρα. Τι θα γίνει; Για να σε πιστέψω, απόδειξέ μου τώρα ότι είσαι ο Διάβολος!».

«Ελπίζω αυτό να σου αρρέσει».

«Ποιο...;»

Και ξαφνικά, μπροστά στα έντρομα μάτια μου, ξεφύτρωσαν από τους κροτάφους του δύο μεγάλα, κόκκινα κέρατα, δυο μεγαλειώδεις, μαύρες φτερούγες ξεδιπλώθηκαν σαν κουρελιασμένα σάβανα από την πλάτη του και μια φιδωτή ουρά ξεπρόβαλε ανάμεσα από τα σκέλια του, που πλέον είχαν πάρει τραγόμορφο σχήμα. Το σαρδόνιο γέλιο αντήχησε και πάλι από τους ουρανούς, που είχαν συμπυκνωθεί σε σκοτεινά, κατάρματα σύννεφα.

«Ιδού ο νεφεληγερέτης σου, Άννιδη μου. Α! Ξέχασα το “666”. Με συγχωρείς. Ορίστε!».

Στο μέτωπο του, λες και αποτυπωνόταν εκείνη την στιγμή με πυρωμένο σίδερο, σχηματίστηκε ο σατανικός αριθμός.

«Εντάξει! Φθάνει! Με έπεισες. Μόνο σε παρακαλώ σταμάτα αυτό το γέλιο. Φριάξω!».

«Αυτή η τετριμμένη εμφάνιση, να ξέρεις, δεν είναι η κανονική μου όψη. Σαν Διάβολος που είμαι, μπορώ να πάρω όποια μορφή επιθυμώ. Αλλά να! Αυτά κάνουν τα στερεότυπα και τα κλισέ που τόσο σας διασκεδάζουν».

«Και τι δουλειά έχουμε εδώ πέρα Διάβوله; Και πού είναι ο Αλκίνοος;»

«Μην ανησυχείς για τον φιλαράκο σου καθόλου. Μια χαρά είναι. Θα έρθει και η ώρα του. Προς το παρόν είσαι μαζί μου εδώ, γιατί θέλω να σου προσφέρω κάτι -ό, τι θέλεις- σε αντάλλαγμα όσων πιστεύεις για μένα, αλλά και για το ότι οι πεποιθήσεις σου μου έδωσαν σάρκα και οστά».

«Πραγματικά, σε έχω χάσει. Δεν καταλαβαίνω πού το πας. Τι θέλεις από μένα; Θα μου πεις;»

«Κοίτα να δεις που, όπως και να το πω αυτό, πάντα θα ακούγεται κλισέ. Έχω πέσει θύμα της ίδιας μου της φήμης».

«Θα μου πεις τι θέλεις από μένα τέλος πάντων;»

«Να κάνεις... ».

«Τι να κάνω;»

«Συμφωνία με τον διάβολο!».

Και το σατανικό γέλιο αντήχησε για ακόμη μια φορά.

3

«Κόφ' το αυτό το γέλιο, σου είπα. Φρικάρω. Τι δεν καταλαβαίνεις πια; Κόφ' το!».

«Άσε το γέλιο μου κατά μέρος και δώσε βάση σε αυτά που έχω να σου πω. Μπορώ να σου προσφέρω ορισμένα πράγματα κι ας μην είμαι ο Παντοδύναμος».

«Και τι θα μπορούσες να μου προσφέρεις εσύ εμένα δηλαδή;»

«Τι θα έλεγες για ένα καλύτερο μέλλον για σένα;»

«Πολύ αμφιβάλλω αν θα μπορούσες να καταφέρεις κάτι τέτοιο».

«Δοκίμασέ με. Τι είναι αυτό που θέλεις, Αννίδη; Περισσότερο από κάθε τι άλλο».

«Θέλω να γυρίσουν όλα όπως ήταν πριν. Πριν να αρχίσει όλος αυτός ο παραλογισμός και πριν αλλάξει όλος ο κόσμος προς αυτή την αλλόκοτη κατεύθυνση. Θέλω να είναι όλα φυσιολογικά και πάλι».

«Και να γυρίσεις κι εσύ πίσω στη μέτρια ζωούλα σου; Να ζεις ξανά μέσα στην αδιάφορη καθημερινότητα, όπου κανείς δεν ξέρει το όνομά σου; Αυτό μου λες ότι θέλεις πιο πολύ; Και πού ήσουν πολύ καλός στο κάτω-κάτω, ρε Ιάσονα; Γιατί να θες να επιστρέφεις εκεί; Εγώ σου προτείνω ένα μέλλον και όχι μια επιστροφή στο παρελθόν. Δεν μπορείς να περπατάς μπροστά κοιτώντας πίσω. Εσύ αποφασίζεις όμως».

«Μην προσπαθείς να με χειραγωγήσεις για να αλλάξω γνώμη, Διάβולה. Κατάλαβα καλά τι κάνεις».

«Εγώ, Ιάσονα, σου λέω τα πράγματα ως έχουν. Δεν σου ωραιοποιώ την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι ότι ήσουν πάντα σε όλα μια μετριότητα. Δεν μπορείς να το αρνηθείς αυτό. Οπότε σε ξαναρωτώ: Αυτό είναι που θέλεις πιο πολύ; Να επιστρέφεις στην ανούσια ζωή σου;»

«Η ζωή μου δεν ήταν καθόλου ανούσια».

«Νομίζεις πως δεν ήταν, επειδή δεν είχες και δεν έχεις την δυνατότητα να σιεφτείς κάτι παραπάνω. Σαν ένα χαρούμενο γουρούνι, που κυλιέται στις λάσπες και νομίζει πως αυτό είναι ευτυχία. Εγώ σου προσφέρω όμως κάτι νέο. Μια νέα δυνατότητα, που δεν είσαι σε θέση τώρα να εκτιμήσεις, παρόλο που αν ξυπνήσεις από τον πνευματικό λήθαργο. Σου προσφέρω την ευκαιρία να διευρύνεις τους ορίζοντές σου. Να βγεις από την άγνοιά σου και να μεγαλώσεις».

Έμεινα σιωπηλός, μη μπορώντας να βρω κάποιο επιχείρημα να του αντιπαραθέσω. Πράγματι, πέρα από όνειρα που κάνουν όλοι, δεν έβλεπα στον ορίζοντα κάποια ιδιαίτερη κλίση σε μένα, ούτε κάποιο μέλλον ξεχωριστό. Είχε βρει το αδύναμό μου σημείο. Εκείνος συνέχισε, βλέποντάς με σιεπτικό.

«Μπορώ να σου δώσω τη δυνατότητα να γίνεις κάτι πολύ πιο σπουδαίο, μέσα από τη δύναμη που θα σου προσφέρω. Κι αυτή είναι η δύναμη της γνώσης. Η μεγαλύτερη απ' όλες τις δυνάμεις».

«Τι εννοείς γνώση; Γνώση πάνω σε ποιο θέμα;»

«Την πιο σημαντική γνώση. Αυτήν του ανθρώπου. Του εαυτού σου και των ορίων του. Και μέσα από αυτήν την γνώση να ξεπεράσεις τα όρια, να σπάσεις τα δεσμά και να γίνεις ό, τι επιθυμείς. Να σπάσεις τις αλυσίδες που σε κρατούν δέσμιο και τα εμπόδια, και να γίνεις ο πρώτος Άνθρωπος. Εσύ θα το αποφασίσεις, μόλις γευτείς την ανεξάντλητη ευλογία της γνώσης. Τα νιάτα, η δόξα και τα χρήματα δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που σου προσφέρω. Την απόλυτη θέαση της αλήθειας, χωρίς διόπτρες και παρωπίδες. Καθαρή σαν κρύσταλλο».

Έμεινα σιεπτικός για λίγο, αναλογιζόμενος τις εναλλακτικές που θα μπορούσα να εφαρμόσω μια τέτοια δύναμη. Οι επιλογές ήταν άπειρες. Από απόλυτη μαθηματική διάνοια μέχρι γνώστης των μεγαλύτερων αληθειών που απασχόλησαν ποτέ το ανθρώπινο γένος. Ο Ένας φιλόσοφος, ο Ένας επιστήμονας, ο απόλυτος νους. Πραγματικά, ο Διάβολος είχε δίκιο. Μια τέτοια γνώση ήταν η απόλυτη δύναμη, ανώτερη από κάθε τι άλλο που θα μπορούσε να έχει κανείς.

«Και τι θέλεις ως αντάλλαγμα; Μήπως κρύβεται κάποια παγίδα πίσω απ' όλα αυτά; Όπως είπες κι εσύ σωστά, είσαι θύμα της φήμης σου. Και ποιος είμαι εγώ που θα την αμφισβητήσω. Λέγε λοιπόν, τι ζητάς για ανταμοιβή».

«Μην μου φέρεσαι όπως όλοι οι άλλοι, Ιασονάκι. Δεν θα σου ζητήσω τίποτα που δεν θα μπορείς να δώσεις. Και μεταξύ μας, τι έχεις να χάσεις εσύ απ' αυτή τη συμφωνία; Απολύτως τίποτε».

Λέγοντας αυτά τα τελευταία λόγια, μου έτεινε το χέρι του.

«Σύμφωνοι;»

Αντέτεινα το δικό μου με κάποια επιφύλαξη, μα καθώς τα σιεφτόμουν όλα αυτά, η γροθιά μου έσφιξε και η χειραψία μου εν τέλει έγινε σταθερή και σίγουρη. Πράγματι, δεν είχα τίποτα να χάσω.

«Σύμφωνοι», του απάντησα.

4

«Ας ξεκινήσουμε λοιπόν, Αννίδη μου. Οφείλω να σου πω εξαρχής, πως ο τρόπος που θα σου προσφέρω τη γνώση, διαφέρει από τους συμβατικούς. Δεν πρόκειται να σε προτρέψω να διαβάσεις κάποιο μεγάλο βιβλίο, ούτε θα σου πω προφορικά τα μυστικά της ανθρωπότητας. Αντίθετα, η δική μου μέθοδος είναι λίγο πιο διαδραστική και θα έλεγα ιδιαίτερα αντισυμβατική».

«Τι μέθοδος είναι αυτή που προτείνεις εσύ δηλαδή, ρε Διάβολε;»

«Θα είναι βιωματική. Θα σε πάω σε ορισμένα μέρη να βιώσεις την αλήθεια από πρώτο χέρι, κι έτσι να κερδίσεις μόνος σου το απόσταγμα της γνώσης, μέσα από την εμπειρία όσων θα δεις, θα ακούσεις και θα γευτείς ο ίδιος με τις αισθήσεις σου».

«Και πώς θα το κατορθώσεις αυτό, από δω που είμαστε; Που ούτε καν ξέρω πού είμαστε αλήθεια».

«Εμπιστεύσου με, όσο γι αυτό, έχω τον τρόπο μου. Απλά το μόνο που έχεις να κάνεις εσύ είναι να μου πεις πότε είσαι έτοιμος».

«Έτοιμος; Έτοιμος για τι;»

«Για το ταξίδι μας στη γνώση».

«Ξέρω και γω; Θα πονέσω;», τον ρώτησα λίγο ανήσυχος.

«Ένα τσιμπηματάκι μόνο θα νιώσεις στην αρχή. Μα τι είναι αυτά που με ρωτάς, ρε Ιασονάκι; Δεν σε πάω για εμβόλιο στο ΙΚΑ. Εδώ πάω να σου προσφέρω την απόλυτη εμπειρία της γνώσης κι εσύ με ρωτάς κάτι τέτοιο; Είσαι τελικά τόσο δειλός;»

«Όχι! Δεν είμαι. Κάνε ό, τι είναι να κάνεις, είμαι έτοιμος».

«Κλείσε τα μάτια σου. Ιδού λοιπόν, Ιάσωνα. Φθάσαμε».

«Να τα ανοίξω;»

«Ναι, μανούλα μου. Φθάσαμε σου λέω».

Μέσα σε ένα σκαρδαμυγμό είχαμε κιόλας αλλάξει παραστάσεις. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα πως βρισκόμασταν στην κορυφή ενός ψηλού, άγονου λόφου.

«Πού είμαστε;», τον ρώτησα.

«Για ρίξε μια προσεκτική ματιά γύρω. Δεν είναι δύσκολο συμπέρασμα. Αν και το πού είμαστε από μόνο του δεν έχει και τόση σημασία».

«Και τι άλλο έχει σημασία τότε;»

«Το πότε!».

Σήκωσα το βλέμμα και παρατήρησα τριγύρω τρεις μεγάλους σταυρούς. Αμέσως κατάλαβα.

«Μην μου πεις», του είπα, «ότι είμαστε εκεί που φαντάζομαι πως είμαστε».

«Εξαρτάται Αννίδη μου. Αν σκέφτεσαι πως είμαστε στο ίδιο μέρος όπου έχει γραφτεί πως σταυρώθηκε ο Ιησούς, τότε ναι! Εκεί είμαστε. Πώς σου φαίνεται;»

«Μου φαίνεται ακριβώς όπως το έχω διαβάσει».

«Ακριβώς! Μόνο που όσα έχεις διαβάσει, θα σε στενοχωρήσω, αλλά δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα».

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ πως το πρώτο μου μάθημα σε σένα, είναι πως πρέπει να ξεχάσεις όσα ήξερες μέχρι τώρα. Οι τρεις αυτοί σταυροί, δεν είναι τίποτα παραπάνω από ό, τι φαίνονται. Τρεις απλοί σταυροί».

«Δεν σε καταλαβαίνω, ρε Διάολε. Τι θες να πεις;»

«Θέλω να πω, πως ο Ιησούς ποτέ δεν σταυρώθηκε, αγαπητέ μου».

«Μα τι μου λες τώρα; Τι πάει να πει δεν σταυρώθηκε; Ο Ιησούς είναι αποδεδειγμένα υπαρκτό ιστορικό πρόσωπο».

«Το ένα δεν μαρτυρεί το άλλο, Ιασονάκο. Το γεγονός πως υπήρξε, δεν αποδεικνύει πως σταυρώθηκε κιόλας. Όπως και πολλά από όσα έχουν γραφτεί από τους ανθρώπους».

«Μα είναι τόσα πράγματα που βασίζονται πάνω στην σταύρωση. Είναι όλη του η φιλοσοφία ζωής. Το σύμβολο της πίστης του. Και το κυριότερο, είναι η Ανάσταση».

«Δεν λέω. Η φαντασία σας οργιάζει. Αυτό το παραδέχομαι. Αιούς εκεί Ανάσταση. Μα πού πάτε και τα βρίσκετε; Βέβαια ομολογώ πως το βιβλίο πούλησε σαν τρελό. Και η ταινία φυσικά μετά είχε τεράστια επιτυχία. Αλλά απέχουν όλα τόσο πολύ από την αλήθεια».

«Και όλα όσα έκανε ο Ιησούς; Όλα όσα πιστεύει ο κόσμος; Όλα είναι ένα ψέμα;»

«Τι είναι ψέμα και τι αλήθεια, έχει να κάνει με το πώς το βλέπει κανείς. Εγώ απλώς σου δείχνω τα ντοκουμέντα. Από εκεί και πέρα, αν θέλεις εσύ να κάνεις τον σταυρό σου και σε κάθε καλό που σου τυχαίνει να ευγνωμονείς τον Θεό, μπορείς να το κάνεις. Απλώς να ξέρεις πως τέτοιος Θεός δεν υπάρχει και δεν υπήρξε, παρά μόνο στα χαρτιά. Οι ανάγκες της εποχής, βλέπεις».

«Αν είναι δυνατόν. Δεν είναι ότι πίστευα σε όλα αυτά τα παραμύθια. Αλλά αν μη τι άλλο, έδινα μια πιθανότητα κάτι από όλα αυτά να έχει γίνει. Κι εσύ τώρα μου γκρεμίζεις όλη την ιστορία του ανθρώπου τα τελευταία δυο

χιλιάδες χρόνια. Τόσο αίμα, τόσο πόλεμοι, τόσο μίσος και φανατισμός για το τίποτα. Ούτε καν για μια σταύρωση. Γιατί για Ανάσταση, ούτε που κάνω λόγο».

«Ναι! Η αλήθεια είναι πως ήταν παρατραβηγμένο το σενάριο με την Ανάσταση, αλλά από την άλλη, είχε πάει τόσο μακριά η βαλίτσα, που ήταν η μόνη λύση που μπορούσε να επινοηθεί, ώστε να μην καταρρεύσει το οικοδόμημα των συγγραφέων. Είχαν ήδη δώσει πολλά. Και τι περπάτημα πάνω στη θάλασσα, τι αλλαγή του νερού σε οίνο, τι θεραπεία λεπρών, μέχρι και ανάσταση του Λαζάρου. Οπότε το κλείσιμο έπρεπε να είναι κάτι το μεγαλειώδες, κάτι που θα τα ξεπερνούσε όλα αυτά και θα τα επισφράγιζε. Βλέπεις, ο κοινός νους είχε και έχει ανάγκη από κάτι που τον υπερβαίνει. Και έτσι τους ήρθε σαν επιφοίτηση η ιδέα της Ανάστασης. Φαντάσου ότι είχε τόση απήχηση στον κόσμο, που έβγαλαν και ένα τραγούδι που μιλάει για τον Χριστό να νικάει τον θάνατο. Γνωστό και στις μέρες σας ακόμα σαν “Χριστός Ανέστη”».

«Δεν υπήρξε Χριστός! Μάλιστα! Τι να πω».

«Δεν είπα πως δεν υπήρξε. Υπήρξε και πολύ μάλιστα. Απλώς, ίσως δεν έχει καμία σχέση με όσα ξέρεις».

«Δηλαδή; Και στο κάτω-κάτω δεν μου απέδειξες τίποτα. Ποιος μου λέει ότι είναι έτσι όπως τα παρουσιάζεις; Το ότι είμαστε εδώ δεν σημαίνει πως δεν έγιναν όλα όσα έχουν γραφτεί».

«Είμαστε σε καλό δρόμο. Το πρώτο στάδιο είναι αυτό της άρνησης. Ας προχωρήσουμε όμως λίγο παρακάτω, γιατί σε λίγο θα γεμίσει κόσμος εδώ για την καθιερωμένη σταύρωση. Ας προχωρήσουμε και θα διαπιστώσεις μόνος σου αν είναι αλήθεια ή όχι όσα λέω. Πάμε».

5

«Ιδού λοιπόν, Ιάσονα, ενώπιόν σου, ο Υιός του Θεού ο Μονογενής! Ιδού ο Μεσσίας! Ο Βασιλιάς των Ιουδαίων! Ιδού ο Ιησούς Χριστός από την Ναζαρέτ! Ο Θεάνθρωπος!».

«Πού 'ντος;»

«Στραβός είσαι, μάνα μου; Νάτος! Εκεί πέρα!», είπε και μου έδειξε με το χέρι έναν κακόμοιρο τυπάκο.

«Μου φαίνεται πως αστειεύεσαι, Διάολε».

«Να αστειεύομαι;» και γέλασε με τη στεντόρειο φωνή του. «Με συγχωρείς. Φρικάρεις. Το ξέχασα. Κι όμως αγαπητέ μου Ιάσονα, αυτός είναι το πιο πολυσυζητημένο και αμφιλεγόμενο πρόσωπο στην ιστορία. Πώς σου φαίνεται;»

«Μα αυτός δεν έχει τίποτα από όσα έχουμε διαβάσει, δει ή ακούσει».

«Σε απογοήτευσε, έτσι; Δεν είναι περίεργο. Σκέψου πως ακόμα και οι ίδιοι οι Ιουδαίοι, μέσα από τα ιερά κείμενά τους, τον περίμεναν διαφορετικό και γι' αυτό γράφτηκαν όσα γράφτηκαν».

«Είσαι σίγουρος, ρε Διάολε, ότι αυτός είναι ο Ιησούς;»

«Σίγουρος όπως σε βλέπω και με βλέπεις».

«Μα αυτός είναι ένας καράφλας, κοντός, ασθενικός και άσχημος όσο δεν πάει. Σχεδόν αποκρουστικός στην όψη».

«Και βρωμάει επίσης, Ιάσονα, σαν ασβός».

«Δεν το πιστεύω πως αυτός είναι ο Ιησούς. Πού είναι το φωτοστέφανο; Τα χρυσά, μακριά του μαλλιά; Τα μπλε του μειλίχια μάτια και η στωική του στάση; Αυτός με το ζόρι στέκεται στα πόδια του».

«Και δεν είναι μόνο αυτό, αλλά ο καημένος, μεταξύ μας, είναι και λίγο καθυστερημένος. Με το ζόρι μπορεί να αρθρώσει κάποιες λέξεις, που και πάλι ακούγονται σαν μουγιρητά ζώου. Μετά βίας τον λες άνθρωπο, πόσο μάλλον Θεάνθρωπο».

«Αφού έλεγαν ότι είναι δεινός ρήτορας και πως ήξερε τις γραφές απ' έξω και ανακατωτά. Λένε πως δίδασκε στις συναγωγές και έφερνε σε άβολη θέση μέχρι και τους πιο διαβασμένους ιερείς της εποχής».

«Καλά όλα αυτά. Αλλά τον μπερδεύεις με την ταινία "Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ". Δυστυχώς όμως, ουδεμία σχέση με το πραγματικό πρόσωπο».

«Δεν το πιστεύω! Παίζεις κάποιο βρώμικο παιχνίδι πάλι».

«Αν δεν με πιστεύεις, γιατί δεν πας να του μιλήσεις;»

«Να μιλήσω στον Χριστό; Και τι να του πω; Τι μου λες τώρα;»

«Πες του ό, τι θέλεις. Ούτως ή άλλως, ελάχιστα θα καταλάβει. Σου λέω ο άνθρωπος έχει πρόβλημα ρε».

«Και τι κάνει; Σε ποιον μιλάει; Μου φαίνεται ότι κάτι σιγομουρμουρίζει».

«Ναι. Όντως. Έχεις δει κάτι τρελούς, στην εποχή σου, που μπαίνουν μέσα στα λεωφορεία, ή που κυκλοφορούν στους δρόμους και φωνάζουν κάτι δικά τους και ο κόσμος αποστρέφει το βλέμμα από φόβο μην τους απευθύνει κάποια ερώτηση μέσα στον παραλογισμό τους; Κάπως έτσι είναι και αυτός».

«Δηλαδή, ο Χριστός δεν είναι τίποτα παραπάνω από έναν τρελό κουρελή; Όχι μόνο δεν είναι μεσσίας, ούτε προφήτης, αλλά ούτε ένας ευφυής διανοούμενος; Είναι απλά ένας τρελός που δεν έχει στον ήλιο μοίρα;»

«Ακριβώς! Είναι μια κλασική περίπτωση βλάβης, που κάποιοι άνθρωποι πονηροί, εκμεταλλεύτηκαν για ιδίους σκοπούς και για κέρδος. Όπως στις εκπομπές της τηλεόρασης που βλέπεις κατά καιρούς να συμβαίνει το ίδιο. Μόνο που σε αυτήν την περίπτωση έγινε αριστοτεχνική δουλειά».

«Από ποιους δηλαδή;»

«Από διάφορους επιτήδειους που αυτοαποκαλούνταν “μαθητές” του, έτσι ώστε κεικαλυμμένα να προωθούν τις ιδέες τους. Μέσα από μια διαστρέβλωση των γραφών, στο πρόσωπό του βρήκαν το πάτημα να κάνουν την επανάστασή τους».

«Έχω μείνει άφωνος, πραγματικά! Δεν ξέρω τι να πω. Πρέπει να τα σκεφτώ όλα αυτά. Ακουσ’ εκεί αυτός, λέει, είναι ο Χριστός. Θεέ μου!».

«Μην βιάζεσαι. Θα φτάσουμε και στον Θεό. Ένα-ένα τα μαθήματα».

«Και τι μπορώ να την κάνω αυτήν την γνώση; Ποιος θα με πιστέψει;»

«Αυτό θα το βρεις μόνος σου. Γιατί δεν πας όμως κοντά του να του μιλήσεις; Ίσως μια φωτογραφία μαζί του να βοηθήσει την κατάσταση να πείσεις τους συγχρόνους σου».

«Μα και πάλι όμως, θα είναι απλά μια φωτογραφία».

«Μπορείς να ενεργοποιήσεις το GPS σου... ».

«Πού ξέρεις εσύ από αυτά;»

«Αυτά είναι του Διαβόλου, βρε Ιάσονα».

«Α, ναι. Σωστά».

«Μπορείς λοιπόν να το ενεργοποιήσεις και να φαίνεται το location. Έτσι θα γίνεις πιστευτός. Ούτως ή άλλως, εσείς πιστεύετε περισσότερο μια οθόνη, παρά τα μάτια σας τα ίδια».

«Σοφά λόγια λες. Μόνο που εδώ δεν έχει δορυφόρους για να κλειδώσω σήμα».

«Ωχ, έχεις δίκιο. Mea culpa, Ιάσωνα. Δικό μου λάθος. Τα καταραμένα έχουν μπει τόσο πολύ στις ζωές μας... Άντε όμως, πήγαινε. Έχεις την ευκαιρία να μιλήσεις με τον Χριστό και κάθеси και χασομεράς».

Πλησίασα αυτόν τον άγνωστο λεχρίτη, ενώ μέσα μου ένιωθα ένα πολύ μπερδεμένο συναίσθημα. Αυτό ενός μύθου που καταρρίπτεται. Ανάμεικτος σεβασμός και απέχθεια. Δέος και περιφρόνηση μαζί. Δεν το είχα ξαναζήσει ποτέ μου.

«Με συγχωρείτε! Μήπως είστε ο Χριστός;»

Εκείνος γύρισε και προσπάθησε να με κοιτάξει κατάματα, αλλά μέσα από την αλλήθωρη ματιά του, δεν κατάλαβα εάν τα κατάφερε.

«Είστε ο Ιησούς Χριστός, έτσι;»

«Μουούού!!! Εγώ ήμαι Χριτοθό! Εγ ήμα το φωθ της αγάπηθ εγό μαι. Ναγαπάτε αλλήλουθ το φωθ έρχετε σε μαθ... μαθ... Πορθέντες αγγείλατε Ιωάννι α ακούτε και βλέπτε».

«Συγγνώμη, δεν θέλω να σας προσβάλω, αλλά δεν κατάλαβα Χριστό από ό, τι είπατε».

«Τυφλοί αναβλέπουθι και χωλοί περπατούθι, νεκροί εγείρονται και φτωχοί ευαγγελίδονται», μου αποκρίθηκε με τον δείκτη σηκωμένο ψηλά στον αέρα. «Μπαμπάάά!!! Μπαμπάάά».

«Μην φωνάζετε, σας παρακαλώ!», του έκανα. «Μόνο μια ερώτηση ήθελα να σας κάνω».

«Μπαμπάάά!!! Μπαμπάάά!!!».

Ένας άνδρας βγήκε από μια καλύβα με την προβιά ριγμένη πάνω στις πλάτες του, κρατώντας ένα εργαλείο κατασκευών.

«Τι τρέχει Ιησού; Τι θέλεις πάλι; Άφησε τον άνθρωπο του Θεού ήσυχο».

«Μπαμπάάά αυτόθ κοροϊδεύει με».

«Όχι, καθόλου», απάντησα, «μια ερώτηση έκανα μόνο».

Ο άνδρας με κοιτούσε καλά-καλά από μακριά. Έβγαλα το κινητό μου για να τραβήξω φωτογραφία τον Χριστό, όσο εκείνος ακόμα παραμιλούσε και φώναζε σαν μικρό παιδί. Έστησα την κάμερα και προσπάθησα να μπω και εγώ στην φωτογραφία. Μια “Ιησ-elfie” ίσως να έχει μεγάλη αξία στην εποχή μου, σκέφτηκα.

Καθώς όμως το φως από το φλας άστραψε μονομιάς στο πρόσωπό μου, ο πατέρας του Ιησού γούρλωσε τα μάτια και αναφώνησε:

«Φως! Εγένετο φως! Φως εκ του μηδενός! Θαύμα! Θαύμα συνάνθρωποι μου! Προσέλθετε!».

Κόσμος που έκανε τις δουλειές του, σταμάτησε και κοίταγε προς το μέρος μας. Ο άνδρας συνέχιζε να φωνάζει εκστασιασμένος.

«Ἦλθεν ἡ ὥρα! Δόξα στο Ὄνομά σου! Ἰδού ὁ αμνός του Θεοῦ! Σωθήκαμε! Σωθήκαμε ἀπό τις αμαρτίες μας!!!».

Κοιτούσα τριγύρω τὸν κόσμον νὰ συρρέει πρὸς τὸ μέρος μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω τι εἶχε γίνει.

«Τι συμβαίνει, ρε Διάολε; Τι συμβαίνει; Εξήγησέ τους!».

«ΧΑΧΑΧΑΧΑ! Τι περίμενες; Τι νὰ πρωτοεξηγήσω, Ἰάσονα; Γνώση ἤθελες καὶ σου εἶπα ὅτι ὁ τρόπος που θὰ τὴν ἀποκτήσεις μαζί μου δὲν θὰ ἔχει καμία σχέση με ὅποιον ἤξερες. Κάθε τι ἔχει τὸ τίμημά του, Ἀννίδη μου! Ἐκανες μιὰ συμφωνία με τὸν Διάβολο καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀναιρέσεις. Ἰδού ἡ γνώση του ἀνθρώπου. Ἰδού καὶ ἐσύ! Ὁ πρῶτος Ἀνθρώπος!».

Ὁ κλοιός τῶν ἀνθρώπων που με προσέγγιζαν εἶχε σφίξει κατὰ πολὺ. Μποροῦσα μέχρι καὶ νὰ τοὺς μυρίσω. Εκείνοι παθιασμένοι συνέχιζαν νὰ φωνάζουν.

«Ἦλθεν ὁ Μεσσίας! Ἦλθεν ἀπαστράπτων! Μέσα ἀπὸ λάμψη φωτός Θεοῦ. Ὁ χιτώνας του λάμπει. Ἐνδυση Βασιλέως».

«Συγγνώμη παιδιά, ἓνα ἀπλό, κίτρινο πόλο μπλουζάκι φοράω. Εἴκοσι ευρώ στὶς ἐκπτώσεις. Λάμπει μέχρι νὰ το πλύνεις μιὰ φορὰ. Τὰ ἴδια καὶ τὸ παντελόνι μου».

«Γλώσσα Θεοῦ! Μιλάει με τὸν Θεό στὴν δική τους θεϊκή γλώσσα, που νους ἀνθρώπου δὲν τὴν φθάνει! Εἶναι ὄντως ὁ Βασιλεύς! Ἀνασηκώστε τὸν στοὺς ὤμους σας! Ἐλευθερωθήκαμε!».

Ρωμαῖοι στρατιῶτες κοιτοῦσαν ἀπὸ μακριὰ καὶ τρέχοντας ἐφυγαν νὰ ἀνακοινώσουν τὸ νέο.

Μέσα ἀπὸ τὴν φασαρία καὶ τὸν θόρυβο, τὸ πλῆθος, σαν τὴν Ερυθρὰ θάλασσα τοῦ Μωυσή, ἀνοίξε στα δύο καὶ ἓνας ἄνδρας με σοβαρὸ ὕψος, ἐνῶ ἔκανε χειρονομίες ἀπαιτώντας τὴν ἡσυχία, πλησίασε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ στάθηκε μπροστά μου.

«Ὁ ἀρχιερέας Καϊάφας!», εἶπαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους δείχνοντάς τον. Εκείνος μίλησε:

«Ποιος εἶσαι;», με ρώτησε.

«Ἰάσονα με λένε».

«ὦ!ὦ!ὦ!» φώναξε τὸ πλῆθος. «Ἰησοῦ τον λένε, εἶπε, Ἰησοῦ!».

Ὁ πραγματικὸς Ἰησοῦς ἀπὸ δίπλα, ἀκούγοντας τὸ ὄνομά του, μούγκρισε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν του ἔδωσε σημασία.

«Ὁχι, δὲν εἶμαι ὁ Ἰησοῦς! Ἰάσονα με λένε. Ἐχει γίνει κάποιο λάθος!».

«Εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;»

«Ὁχι ρε παιδιά, καμία σχέση. Ἀσχετος εἶμαι. Ἐνας περαστικός».

«Απαρνείται την ιδιότητα του Βασιλιά. Ένας πραγματικός Μεσσίας», είπε ο Καϊάφας και συνέχισε:

«Είσαι από την Βηθλεέμ;»

«Όχι άνθρωπέ μου, ποια Βηθλεέμ; Στο Μπραχάμι μεγάλωσα. Γέννημα θρέμμα».

«Αποκρύπτει την καταγωγή του για να μην βγει από την αφάνεια! Ακριβώς όπως στις Γραφές!».

Ένας άνδρας από το πλήθος πετάχτηκε και φώναξε:

«Αρχιερέα Καϊάφα, “Ίδου μετά των νεφελών τού ουρανού ως υιός ανθρώπου ερχόμενος ην”, όπως ακριβώς και στις Γραφές!».

«Ποιων νεφελών, ρε παιδιά; Εσείς σηκώσατε σκόνη και χώμα στον αέρα από το ποδοβολητό σας».

«Ναι, Αρχιερέα Καϊάφα, το είδαμε όλοι μας!», είπε ένας άλλος. «Ήρθε μέσα από ένα σύννεφο ουρανού!».

«Το βιβλίο του Ενώχ, 46:1-14, 48:2, 62:7,9,14, 63:11, 69:26-27», αποκρίθηκε ο Καϊάφας. «Ακριβώς!».

«Σήμερα», πετάχτηκε ένας άλλος, «σήμερα ως εκ θαύματος, βρήκε το φως του ένας τυφλός στη δεξαμενή της Σιλωάμ».

«Και ο παράλυτος της Καπερναούμ στάθηκε μονάχος του στα δυο του τα ποδάρια. Γιατρεύτηκε!», φώναξε ένας άλλος.

«Θαύμα! Θαύμα! Όπως υπαγορεύεται στις Γραφές! “Τυφλοί αναβλέπουν και χωλοί περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουν, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται(MATΘ. ΙΑ:4-5 και ΛΟΥΚ. Ζ:22)”».

«Είσαι Υιός του Δαβίδ;», συνέχισε ο Καϊάφας.

«Όχι! Στέλιο τον λένε τον πατέρα μου!».

«Αρνείται την θεϊκή του καταγωγή! Εξισώνεται με την αδικία και τους απλούς ανθρώπους!», φώναξε συμπερασματικά ο Καϊάφας.

«Είναι ο Μεσσίας!!! Είναι ο Υιός του Θεού!!! Ο Βασιλιάς μας!!! Προσκυνήστε τον!!! Πλύντε του τα πόδια!!!».

Και το πλήθος γονάτισε μπροστά, μου δοξολογώντας και προσκυνώντας με. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια τους, μέσα σε ένα αλαλαγμό θρησκευτικής λύτρωσης.

Από μακριά κατέφθασαν Ρωμαίοι στρατιώτες. Πλησίασαν και στάθηκαν μπροστά μου, παραμερίζοντας με την βία τους ανθρώπους.

«Ήρθε η ώρα σας!», φώναξε ένας προς τους Ρωμαίους.

«Ἦρθε ο Βασιλιάς μας που θα μας ελευθερώσει και θα σας διώξει από τον τόπο μας. Θα κυβερνήσει δίκαιος και αδέκαστος. Ἦλθε ἐξ υπερανθρωπίνης σφαίρας προερχόμενος και μέσα από την αφάνεια ἔλαμψε διαμιάς».

Ο Ρωμαῖος στρατιώτης ἔδωσε μια γροθιά στον ἄνδρα να σωπάσει και διέταξε την σύλληψή μου. Με μετέφεραν μπροστά στον Πόντιο Πιλάτο, σαν ταραξία και κίνδυνο της καθεστηκυίας τάξης.

«Ἐχετε κάνει λάθος σας λέω!», φώναζα ὅσο με κουβαλούσαν προς το παλάτι. «Δεν ἦταν τίποτα παραπάνω από ένα απλό φλας κινήτου!».

Ὅμως εκείνοι δεν ἀκούγαν τίποτα.

Ἐστρεψα το βλέμμα μου να γυρέψω τον Διάβολο, αλλά δεν κατάφερα να τον βρω.

6

«Ιδοὺ ὁ Ἄνθρωπος», μου απηύθυνε κοιτώντας με ὁ ἄνδρας με τὸν κόκκινο χιτῶνα καὶ τὶς χρυσές περικνημίδες. Ἦταν ὁ Πόντιος Πιλάτος.

«Καλησπέρα σας κύριε Πιλάτε καὶ *carpe diem*», του εἶπα γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσω.

«Λοιπὸν, τι ἔχεις νὰ πεις; Μίλα!».

«Ἐχει γίνει μιὰ μεγάλη παρεξήγηση, κύριε Πόντιε. Μου ἐπιτρέπετε νὰ σας μιλάω με τὸ μικρὸ; Τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως φαίνονται. Εγὼ μιὰ φωτογραφία πῆγα νὰ βγάλω καὶ... ».

Ἕνας στρατιώτης ἐκείνη τὴν στιγμὴ πετάχτηκε καὶ μου ἄρπαξε τὸ κινητὸ ἀπὸ τὸ χέρι, ἐνῶ με λόγχισε ελαφρὰ στὰ πλευρά.

«Τι εἶναι αὐτὸ; Γιὰ φέρ' το ἐδῶ», ρώτησε ὁ Πιλάτος καὶ τὸ περιεργάστηκε στὰ χέρια του.

«Ἕνα ἀπλὸ κινητάκι εἶναι. Οὔτε κάμερα τῆς προκοπῆς δὲν ἔχει. Ἐχει γίνει λάθος σας λέω. Πρέπει νὰ με ἀφήσετε νὰ φύγω. Δὲν εἶμαι αὐτὸς ποὺ ἰσχυρίζονται, οὔτε εἶμαι κίνδυνος γιὰ τὴν Ρώμη».

«Ποιὸς εἶσαι;»

«Ιάσονας, κύριε».

«Ιησοῦς, ε; Ἐπιμένεις ἀκόμα καὶ τώρα;»

«Ὁχι, σας λέω. Ὁχι Ιησοῦς. Ιάσονας».

«Μὴν προσπαθεῖς νὰ με ἐμπαίζεις με τὶς λέξεις. Δὲν ξέρω τὰ εβραϊκὰ πῶς προφέρονται καὶ οὔτε με ενδιαφέρει νὰ τα μάθω. Ἀπάντα! Τι εἶσαι;»

«Δὲν με ρωτᾶτε σαν ἄλλος Κορκολῆς, ἔτσι;»

«Τολμάς νὰ ἀμφισβητεῖς τὴν ἐξουσία μου καὶ νὰ με παρομοιάζεις με κάποιον ἄλλον; Θὰ ἀπαντᾷς σὲ ὁ, τι σε ρωτᾷ. Στρατιῶτες ρίξ' τε του κανά δυο σφαλιάρες του ἀντιρρησία! Δὲν θὰ υπερασπιστεῖς τὸν εαυτὸ σου; Θέλεις νὰ πεθάνεις; Δὲν ξέρεις ὅτι μπορῶ νὰ σε ἀφήσω ἢ νὰ σε σταυρώσω;»

«Με συγχωρεῖτε πάρα πολὺ. Ακούστε με σας παρακαλῶ! Δὲν θὰ βρισκόμουν ἐγὼ κανονικὰ ἐδῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω σὲ καμμία περίπτωση. Δὲν εἶμαι ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων».

«Συ εἶπας», μου ἀπάντησε εἰρωνικὰ, σαν νὰ μὴν με πιστεῦε.

«Ἀλήθεια σας λέω! Ιάσωνα με λένε καὶ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μπραχάμι».

«Κουαρντίλιε!», φώναξε ὁ Πιλάτος σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του. Ἐκεῖνος τὸν πλησίασε.

«Κουαρντίλιε, αυτός είναι εντελώς ηλίθιος. Τελείως ακίνδυνος. Τι μου τον φέρατε να τον κάνω; Δεν μπορώ να ασχολούμαι με όλους τους τρελούς εβραίους και τους Θεούς τους».

«Επίτροπέ μου», του απάντησε ο στρατιώτης, «λένε ότι ετοιμάζει επανάσταση κατά της Ρώμης».

«Ποιος, αυτός; Τον βλέπεις εσύ ικανό για κάτι τέτοιο; Σου ξαναλέω ότι είναι εντελώς ηλίθιος ο άνθρωπος».

«Ηλίθιος είσαι εσύ ρε! Που θα με πεις ηλίθιο! Πόντιε!», είπα από μέσα μου, αλλά δεν ξεστόμισα.

«Δεν υπάρχει ένα αρχαίο έθιμο το Πάσχα», συνέχισε ο Πιλάτος, «όπου ο κυβερνήτης μπορεί να αφήσει ελεύθερο κρατούμενο ως πράξη ελέους;»

«Μα δεν είναι Πάσχα, επίτροπέ μου. Αύγουστο έχουμε», απάντησε ο Κουαρντίλιος.

«Αύγουστο έχουμε; Ακόμα; Δεν περνάει ο καιρός ο κερατάς στην Ιουδαία με τίποτα. Με συγχωρείς Ιάσονα, ή Ιησού, ή όπως διάβολο λέτε τον Θεό σας, αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι. Ο λαός πρέπει να ηρεμήσει. Σταυρώστε τον!».

Οι στρατιώτες με πήραν με την βία σπρώχνοντάς με, ενώ μάτια φώναζα και διαμαρτυρόμουν πως δεν είχα καμία σχέση με όλα αυτά.

«Πού είσαι ρε Διάβوله; Πού είσαι καταραμένη; Γιατί μου το έκανες αυτό;», φώναζα μέχρι που έφαγα μια βουρδουλιά και λιποθύμησα.

Όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν περιτριγυρισμένος από πλήθος ανθρώπων που φώναζε το όνομά μου και μου χαμογελούσε με συμπάθεια.

«Να ο Βασιλιάς μας, που θα σταυρωθεί για τις αμαρτίες μας! Θα πάρει στους ώμους του τα βάρη όλων μας. Ζήτω ο Βασιλιάς των Ιουδαίων! Ζήτω ο Βασιλιάς μας! Είμαστε μαζί σου, Ιασούν! Θα αναστηθείς και τότε δεν θα μπορούν να σε αμφισβητήσουν πια! Υπομονή, Δάσκαλε! Σταυρώστε τον για να εκπληρωθούν οι γραφές! Σταυρώστε τον Υιό του Θεού!», ακουγόταν διάχυτο από το πλήθος.

Έτρεμα σύγκορμος και οι στρατιώτες, χλευάζοντάς με, μου φόρτωσαν και έναν ξύλινο σταυρό να κουβαλήσω. Το βάρος του με έκανε να παραπατάω

χάνοντας την ισορροπία μου, μα κάθε φορά που ξεστράτιζα ερχόταν στην πλάτη μου και μια βουρδουλιά από κάποιον Ρωμαίο στρατιώτη.

Κάπου μέσα στο πλήθος μπόρεσα να ξεκρίνω το πρόσωπο του Διαβόλου να με κοιτάει χαιρέκακα. Μόλις τον είδα, γούρλωσα τα μάτια και του φώναξα:

«Διάβολε; Πού είσαι, Διάβολε; Έλα και πάρε το μαρτύριο μου! Το πήρα το μάθημα. Κατάλαβα τι εννοούσες. Δεν αντέχω άλλο!».

Ένας από τους πιστούς του πλήθους, που προχωρούσε παράλληλα με μένα, με άκουσε και έσπευσε στο μέρος μου σκύβοντας.

«Μην εγριταλείπεις τώρα, Κύριε. Έχεις σχεδόν εκπληρώσει τον σκοπό σου. Μην βλασφημάς! Τελειώνει σε λίγο», μου ψιθύρισε, θέλοντας να μου δώσει κουράγιο.

Φθάσαμε στον Γολγοθά όπου οι στρατιώτες με ξάπλωσαν και άρπαξαν καρδιά και σφυριά στα χέρια.

«Τι πάτε να κάνετε; Είμαι αθώος! Έχετε κάνει λάθος!».

«Για κοιτάξτε!», είπε ένας στρατιώτης. «Κοιτάξτε έναν Βασιλιά που παρακαλάει για έλεος. Ωραίο Βασιλιά έχετε! Να τον χαίρεστε!».

Ένας άλλος στρατιώτης ρώτησε:

«Τι θα γράψω στην επιγραφή;»

«Ο, τι είπε ο ίδιος μπροστά στον επίτροπο. “Ίασούν Μπραχαμαίος Βασιλεύς Ιουδαίων”, “IMBI”».

Μου έδεσαν τα χέρια με σκοινί γύρω από τον Σταυρό, κάρφωσαν την επιγραφή πάνω από το κεφάλι μου και με σήκωσαν ψηλά.

«Νόμιζα ότι τα καρδιά τα φέρατε για να μου καρφώσετε τα χέρια», είπα σε έναν στρατιώτη.

«Α, είσαι εντελώς ηλίθιος! Καλά έλεγε ο Πιλάτος. Είσαι καλός; Γιατί να το κάνουμε αυτό; Δεν είμαστε βάρβαροι».

«Δόξα τω Θεώ και πήρα μια λαχτάρα», αναφώνησα με ανακούφιση.

Εκεί που είχαν οδηγηθεί τα πράγματα, ήταν ξεκάθαρο πλέον πως κανείς δεν με άκουγε. Είχαν όλοι θολώσει με αυτό που ήθελαν να πιστέψουν. Πήρα μια βαθιά ανάσα και σφίγγοντας τα χείλη παραδέχθηκα πως είχε έρθει η ώρα να πω κι εγώ κλισέ ατάκα. Έπρεπε να παίξω τον ρόλο μου.

Σήκωσα το βλέμμα ψηλά στον ουρανό και φώναξα ώστε να με ακούσουν όλοι:

«Πάτερ! Άφες αυτοίς! Ου γαρ οίδασι τι ποιούσι. Τετέλεσται!».

Τα βλέφαρά μου τρεμόπαιζαν κάπως, άνοιξα τα μάτια μου και το φως του αττικού ουρανού με τύφλωσε. Σηκώνοντας το κεφάλι μου, διαπίστωσα πως δεν ήμουν πλέον στην Ιερουσαλήμ, αλλά πίσω στο παρόν. Έπιασα τους καρπούς των χεριών μου, που είχαν τραυματιστεί από τα σκοινιά, όμως δεν είχα κανένα σημάδι. Ο πόνος από τις βουρδουλιές στην πλάτη είχε εκλείψει. Μόνο οι αναμνήσεις είχαν μείνει έντονες μέσα στο κεφάλι μου. Ήμουν ξανά, σαν τίποτα από όλα αυτά να μην διαδραματίστηκε ποτέ, στο πεζοδρόμιο όπου είχα προσγειωθεί λόγω της πτώσης από το μπαλκόνι του Αλκίνοου. Κούνησα το κεφάλι μου πέρα-δώθε, προσπαθώντας να καταλάβω αν ήταν όνειρο ή πραγματικότητα, διότι ήταν πάρα πολύ ζωντανό, σαν αληθινή εμπειρία.

«*“Τα πάντα έγιναν όπως πρέπει, δόξα σοι ο Θεός! Έσυρε φωνή θριαμβευτικά: Τετέλεσται! Κι ήταν σαν να έλεγε: Όλα αρχίζουν”*». Καλώς ήρθες Αννίδη στον τόπο σου!».

Γύρισα να κοιτάξω από πού προερχόταν η φωνή και είδα την γνώριμη πλέον φιγούρα του Διαβόλου, επιβεβαιώνοντας πως τίποτα από όλα αυτά δεν ήταν όνειρο.

«Τι είναι αυτά που λες; Είσαι τρελός;», του φώναξα.

«Αμάν, ρε παιδάκι μου. Ούτε τα βασικά δεν ξέρεις; Καζαντζάκης, ρε Ιάσονα. Διάβασε λιγάκι».

«Ρε είσαι τρελός; Γιατί τα έκανες όλα αυτά; Κόντεψα να πεθάνω ρε ηλίθιε» και σηκώθηκα πάνω να του επιτεθώ.

«Ηρέμησε! Όλα καλά είναι πλέον. Εσύ θέλησες τούτο το μάθημα και σου είχα ξεκαθαρίσει πως δεν θα είναι όμοιο με κανένα άλλο».

«Και τι μάθημα πήρα από όλο αυτό; Ξέρεις τι πέρασα;»

«Φυσικά και ξέρω. Εκεί ήμουν. Αν δεν μπορείς να εκτιμήσεις την διδαχή αυτής της εμπειρίας, επίτρεψέ μου να σου εξηγήσω».

«Δεν χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτα. Έχω καταλάβει πολύ καλά. Κατάλαβα πόσο κατά λάθος έγιναν όλα και πόσο πρόθυμοι είναι οι άνθρωποι, υπό τις σωστές συνθήκες, να ερμηνεύσουν ορισμένα σημάδια όπως τους βολεύει και να φθάσουν στο σημείο να θεοποιήσουν ή να θυσιάσουν έναν συνάνθρωπό τους».

«Δεν είναι μόνο αυτό όμως, δυστυχώς. Το πιο τραγικό είναι πως όσα έζησες, όντως συνέβησαν. Πράγματι, ο αληθινός Ιησούς ήταν αυτός που είδες.

Πράγματι, τίποτα από όλα όσα έχεις διαβάσει πως έχουν γίνει, δεν έγινε ποτέ.

Κι όμως, παρ' ότι άλλαξες τον ρου της ιστορίας με την παρέμβασή σου, και πάλι το δόγμα της θρησκείας παρέμεινε αναλλοίωτο, όπως το διδάχθηκαν και το ξέρεις τόσα χρόνια. Γιατί όσα έγιναν, ή καλύτερα, δεν έγιναν, καθόλου δεν επηρέασαν τα όσα θα γράφονταν ύστερα για τον Μεσσία τους. Ό, τι κι αν συνέβαινε πίσω στα χρόνια του Ιησού, όποιος και αν ήταν αληθινά αυτός, η ιστορία και οι γραφές θα ήταν πάντα οι ίδιες. Προδιαγεγραμμένες. Διότι σημασία δεν είχε, ούτε έχει, το τι έγινε, αλλά το τι ήθελαν οι άνθρωποι να γίνει. Εάν επισκεφθείς μια εκκλησία, ή έναν οποιονδήποτε ιερό χώρο, θα διαπιστώσεις και μόνος σου πως τίποτα δεν έχει αλλάξει. Τα ιερά κείμενα συνεχίζουν να μιλούν για την σταύρωση και Ανάσταση του Θεανθρώπου, τα Ευαγγέλια είναι ακριβώς τα ίδια, ασχέτως των πραγματικών γεγονότων, και ο Χριστός συνεχίζει να απεικονίζεται σαν ένας ξανθός, γαλανομάτης με φωτοστέφανο. Η μορφή σου δεν υπάρχει πουθενά, μαζί και όσα έζησες. Αυτό είναι το πραγματικό σου μάθημα. Πως οι συγγραφείς καθορίζουν την πραγματικότητα».

«Και τι κάνουμε από δω και πέρα; Εντάξει, το πήρα το μάθημά μου, Διάβολε. Άφησέ με να γυρίσω στην ζωή μου. Κάνε τα πράγματα όπως ήταν πριν από όλα αυτά, σε παρακαλώ. Δεν αντέχω άλλο. Δεν θέλω ούτε την απόλυτη γνώση που μου έταξες. Στα κομμάτια να πάει. Αλλιώς την είχα ονειρευτεί».

«Την είχες ονειρευτεί όπως σας αρέσει να την ορίζετε μεταξύ σας, εσείς οι άνθρωποι. Σαν μια απόλυτη διάνοια. Όμως αυτό δεν είναι γνώση. Είναι μια ικανότητα. Η πραγματική γνώση είναι η σοφία. Οι άνθρωποι που έμειναν στην ιστορία και άλλαξαν τον κόσμο, δεν ήταν τόσο οι διάνοιες, όσο οι μεγάλοι, σοφοί στοχαστές, που γνώριζαν καλά την ανθρώπινη φύση».

«Και τι θέλεις από δω και πέρα; Το κατάλαβα το μάθημά μου. Τι άλλο θέλεις από μένα; Άσε με να γυρίσω πίσω στην ζωή μου».

«Θα γυρίσεις όταν τελειώσω την διδασκαλία μου. Έχει μείνει ένα ακόμα μάθημα για σένα. Το τελευταίο και πιο μεγάλο από όλα».

«Σε παρακαλώ! Δεν θέλω τίποτα άλλο. Φθάνουν όσα έχω περάσει. Άφησέ με ήσυχο!».

«Αυτό δεν γίνεται, Ιάσονά μου, δυστυχώς. Τίποτα δεν θα έχει νόημα χωρίς αυτό το τελευταίο μάθημα. Τίποτα απολύτως. Και ύστερα, αν μπορείς, θα επιστρέψεις πίσω στην ζωή σου. Αν υπάρχει κάτι τέτοιο φυσικά... ».

«Τι εννοείς;»

«Ήρθε η ώρα για το τελευταίο, ύστατο μυστικό. Την πιο αποτρόπαιη αλήθεια. Ήρθε η ώρα να βιώσεις την πιο ακραία αποκάλυψη. Και η αλήθεια αυτή είναι ότι δεν υπάρχουν, δεν υπήρξες και δεν θα υπάρξεις ποτέ!».

«Άλλο πάλι και τούτο. Τι σόι μάθημα είναι αυτό; Τι θες να πεις δεν υπάρχω;»

«Δεν μπορώ να στο πω πιο ξεκάθαρα. Δεν υπάρχεις!».

«Και εγώ δεν μπορώ να στο πω πιο ξεκάθαρα. Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Λες ένα “δεν υπάρχεις” και τι περιμένεις να κάνω; Θα μου εξηγήσεις; Τελείωνε με το τελευταίο μάθημα επιτέλους και άσε με να γυρίσω στην ζωή μου. Τελείωσα εγώ με όλα αυτά. Τε-λεί-ω-σα!».

«Αυτό ακριβώς είναι το θέμα μας όμως, Αννίδη μου. Πως δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω στην ζωή σου, για τον απλούστατο λόγο πως δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Το μόνο που υπάρχει είναι το εδώ και το τώρα».

«Είπες πως θα μου έδινες ένα μάθημα και πως θα αποκτούσα την γνώση. Την απέκτησα. Κατάλαβα όσα είχες να με διδάξεις. Το μόνο που θέλω τώρα είναι να γυρίσω πίσω. Μπορείς να με αφήσεις ήσυχο; Δεν θέλω τίποτα άλλο από σένα. Άσε με, σε παρακαλώ. Κουράστηκα με όλα αυτά».

«Δεν καταλαβαίνεις έτσι; Δεν έχεις υποψιαστεί το παραμικρό. Βέβαια, δεν φταις εσύ γι’ αυτό. Οι Θεοί έτσι το αποφάσισαν. Για πες μου όμως, μπορείς να θυμηθείς ένα περιστατικό από την παιδική σου ηλικία;»

«Μα τι με ρωτάς τώρα; Τι σχέση έχει αυτό;»

«Σκέψου και απάντησε στην ερώτηση. Μπορείς;»

«Φυσικά και μπορώ».

«Σε ακούω».

«Εεε εντάξει, δεν μου έρχεται κάτι συγκεκριμένο τώρα, αλλά... ».

«Για προσπάθησε πιο δυνατά. Περιμένω».

«Σου είπα ότι δεν μπορώ τώρα στα ξαφνικά. Τι θέλεις; Τι πρόβλημα έχεις με το παρελθόν μου; Έγινες και ψυχαναλυτής τώρα;»

«Κανένα απολύτως πρόβλημα δεν έχω. Εσύ όμως πρέπει να μπεις σε σκέψεις, διότι θα διαπιστώσεις πως όχι μόνο δεν μπορείς τώρα να θυμηθείς ένα γεγονός της ζωής σου, αλλά πως ποτέ δεν θα είσαι σε θέση να ανακαλέσεις το ο, τιδήποτε».

«Επειδή δεν μπορώ να θυμηθώ τώρα, δεν σημαίνει πως δεν έχω μνήμες. Φυσικά και έχω. Κάλλιστα θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα έζησα με τον Αλκίνοο».

«Ναι, φυσικά. Με τον Αλκίνοο τα θυμάσαι όλα. Πριν από την γνωριμία σας, όμως; Τίποτα, σωστά; Ένα κενό. Ένα συγκεχυμένο ταμπλώ με διάσπαρτες

εικόνες, χωρίς καμία συνοχή και σύνδεση μεταξύ τους. Και κάποιες φορές ούτε καν αυτό. Δεν σου κάνει εντύπωση;»

Πράγματι. Δεν ήμουν σε θέση να ανακαλέσω το παραμικρό, πέρα στο μακρινό μου παρελθόν. Λες και ξαφνικά είχαν σβηστεί τα πάντα.

«Τι ανόητο παιχνίδι είναι πάλι αυτό; Τι μου έκανες;»

«Εγώ δεν σου έκανα απολύτως τίποτα. Σου είπα και πριν ότι οι συγγραφείς καθορίζουν την πραγματικότητα».

«Ποιοι συγγραφείς; Θα με τρελάνεις τελείως; Τι σχέση έχει αυτό; Δεν μιλάμε πια για τους Ευαγγελιστές και τον Χριστό, αλλά για την ζωή μου την ίδια. Τι σχέση έχουν οι συγγραφείς με μένα;»

«Πίστευα πως θα το είχες καταλάβει μέχρι τώρα, αλλά θα με αναγκάσεις να στο πω κατάμουτρα».

«Να πεις τι, δηλαδή;»

«Άκουσέ με προσεκτικά. Δεν υπάρχουν και δεν υπήρξε, δεν μπορείς να θυμηθείς τίποτα για σένα, για τον απλούστατο λόγο πως δεν είσαι τίποτα παραπάνω από ένα προϊόν μυθοπλασίας, που εξυπηρετεί τους σκοπούς της αφήγησης τούτου εδώ του βιβλίου. Είσαι απλώς μια επινόηση, ένα δημιούργημα κάποιων ανθρώπων που για σένα είναι Θεοί. Δεν είσαι τίποτα παραπάνω από ένα φθηνό κατασκευάσμα που υπηρετεί ένα προδιαγεγραμμένο σχέδιο χωρίς σκοπό, χωρίς αρχή και τέλος. Δεν έχεις σάρκα και οστά και δεν υπάρχουν παρά μόνο μέσα σε αυτές τις λέξεις».

«Είσαι τρελός! Δεν πιστεύω λέξη απ' αυτά που λες! Δεν είναι δυνατόν!».

«Σου είπα πως σου προσφέρω την απόλυτη αλήθεια, αλλά όχι και τη δύναμη να την αντέξεις».

«Σκέφτομαι άρα υπάρχω, ρε Διάβوله! Μήπως κι εσύ αγνοείς τα βασικά;»

«Πολύ σωστά τα λέει ο Ντεκάρτ, όποιος σκέφτεται υπάρχει, μόνο που σε αυτήν την περίπτωση, εσύ δεν σκέφτεσαι και άρα δεν υπάρχουν. Οι σκέψεις σου δεν σου ανήκουν και δεν είναι δικές σου. Είναι απλά μια ετικέτα που φέρεις, λόγια που έχουν βάλει με το ζόρι στο στόμα σου και που εσύ, εξόριστος από κάθε ελευθερία, δεν μπορείς παρά να αποδεχθείς. Πιστεύεις πως είσαι ελεύθερος, επειδή έτσι σε έβαλαν να αναμασάς, ενώ δεν έχεις την παραμικρή ιδέα για την έννοια της ελευθερίας και για το πόσο μακριά βρίσκεται από σένα πραγματικά. Είσαι ένα τέτοιο υποχείριο, μια τόσο εξαρτημένη μαριονέτα, που δεν μπορείς να αντιληφθείς τα νήματα που σε κινούν ούτε στο ελάχιστο. Σου έχουν δοθεί τέτοια χαρακτηριστικά, ώστε να μην μπορείς να αμφισβητήσεις την ίδια σου την ύπαρξη, ακριβώς επειδή είναι η ουσία σου. Το νόημα της ύπαρξής σου. Χωρίς αυτήν την απουσία ελευθερίας,

δεν μπορείς να υπάρξεις με κανέναν τρόπο. Υπάρχεις μόνο στο πλαίσιο της μη υπάρξης σου. Δεν είσαι τίποτα, Αννίδη. Δεν μπορείς να κοιτάξεις καν τον εαυτό σου. Δεν είσαι τίποτα παραπάνω από λέξεις».

«Αν είναι έτσι Διάβολε, τότε ούτε εσύ υπάρχεις».

«Φυσικά και δεν υπάρχω. Τι σόι δάσκαλος θα ήμουν, εάν δεν είχα το θάρρος να ακολουθήσω την ίδια μου την διδασκαλία; Δεν είμαι τίποτα κι εγώ, παρ'ότι μόνο ένα κατασκευάσμα ανθρώπων. Μην τα ισοπεδώνεις όλα όμως. Δεν μπορείς να συγκρίνεις τα μεγαλόπρεπα βιβλία στα οποία έχω υπάρξει εγώ, με αυτό που εσύ εμφανίζεσαι. Βλέπεις λοιπόν την διαφορά μας; Εγώ έχω υπάρξει και θα υπάρχω για πολλά χρόνια ακόμα, και θα κατοικώ στα μυαλά πολύ περισσότερων ανθρώπων απ'ότι εσύ, ποταπέ Ιάσονα. Είμαι πιο εμπορικός. Τι να κάνουμε! Μπορείς εσύ να συγκριθείς μαζί μου; Εσύ; Ένα ανόητο πλάσμα των εκατό σελίδων, με εμένα, την ενσάρκωση του κακού; Το αντίπαλον δέος του Θεού; Ας γελάσω κι ας φρικάρεις όσο θέλεις. Ούτε η φρίκη σου δεν σου ανήκει. Βλέπεις Ιάσονα, κανείς δεν είναι ευχαριστημένος από τον Θεό του. Κι όμως, συνεχίζουν να Τον δοξάζουν, ακριβώς επειδή δεν μπορούν να Τον κοιτάξουν στα μάτια και επειδή οι βουλές Του είναι άγνωστες. Πρέπει να ξεφύγεις από το μυθιστόρημα για να το καταλάβεις. Αυτό όμως είναι αδύνατον».

Αν είμαι όντως ένα απλό δημιούργημα φαντασίας, τότε οι συγγραφείς δεν έκαναν και τόσο καλή δουλειά. Είναι αλήθεια πως είναι λυτρωτικό να μην φταίω εν τέλει και να μην έχω ευθύνη για τις πράξεις μου, αλλά τι κρίμα να είμαι εγκλωβισμένος σε ένα τέτοιο κακότεχο μυθιστόρημα και όχι σε ένα διαχρονικό αριστούργημα.

Μ' ακούτε ρε; Ηλίθιοι και ατάλαντοι Θεοί; Είστε ένα τίποτα! Άχρηστοι εντελώς! Μ' ακούτε; Για ένα τόσο κακό βιβλίο με τυραννάτε; Το πιο χάλια βιβλίο όλων των χρονικών, κατά την γνώμη μου. Αλλά τι λέω; Αν είναι έτσι, ούτε η γνώμη μου δεν μου ανήκει. Δεν μπορώ να έχω στην κατοχή μου ούτε το πιο στοιχειώδες χαρακτηριστικό της ανθρώπινης βούλησης. Ούτε κάτι που έχουν όλοι. Και οι πιο ανόητοι. Ούτε την γνώμη.

Μ' ακούτε, δειλοί; Που πάντα κρύβεστε πίσω από τα δημιουργήματά σας για να δικαιολογήσετε τις σκέψεις σας επειδή δεν έχετε το θάρρος να εκφραστείτε μόνοι σας! Γελούτοι και ματαιόδοξοι συγγραφείς της κακής ώρας! Ποιοι νομίζετε πως είστε; Τι θα κάνατε χωρίς εμένα;

«Αυτό που δεν έχεις καταλάβει ακόμα, Ιασονάκο», συνέχισε ο Διάβολος, «είναι η δύναμη που έχουν οι συγγραφείς να δημιουργούν πλάσματα απλώς και μόνο γράφοντας για αυτά. Εσύ κι εγώ, όπως και πολλοί άλλοι,

έχουμε σάρκα και οστά, μόνο και μόνο επειδή μας δημιούργησαν γράφοντας. Έξω από τα βιβλία και τις λέξεις, δεν θα υπήρχαμε σαν αυτόνομες οντότητες. Το μυθιστόρημα επινοεί την πραγματικότητα, και όχι το αντίθετο. Όσο πιο δυνατή είναι η γραφή, τόσο ισχυρότερη η ύπαρξη. Αυτό δεν ισχύει μόνο για σένα που είσαι ένα τίποτα, αλλά ακόμα και για τον Διάβολο, ακόμα και για τον ίδιο τον Θεό. Κανείς μας δεν υπάρχει στ' αλήθεια. Υπάρχουμε μάλλον, αλλά μόνο επειδή μας επινόησαν και για όσο μας χρειάζονται. Μονάχα μέσα στην σκέψη τους».

«Ακόμα κι έτσι να είναι, δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Πόσο μάλλον να το αποδεχθώ».

«Όσο γρηγορότερα όμως το κατανοήσεις και πάψεις να αντιστέκεσαι, τόσο καλύτερα θα είναι για σένα, τώρα που πλησιάζει το τέλος».

«Και τι σόι άτεχνο βιβλίο είναι αυτό, που θα κλείνει με τόσο άγαρμπο τρόπο; Ποιο θα είναι το νόημα που θέλει να περάσει σ' αυτόν που το διαβάζει;»

«Μα ακόμα να καταλάβεις ότι ακριβώς αυτό είναι το θέμα; Δεν υπάρχει κάποιο παραπάνω νόημα, κανένα ανώτερο μήνυμα και κανένα ηθικό δίδαγμα. Όλα τελειώνουν εδώ και τώρα. Αυτό είναι το φινάλε».

«Ξέρεις κάτι, Διάβوله; Ξέρεις τι θα έκανα εγώ αν έγραφα αυτό το μυθιστόρημα;»

«Τι θα έκανες δηλαδή, ρε Αννίδη;»

«Καταρχάς, θα έπιανα την ιστορία από το σημείο που έπεσα από το μπαλκόνι. Κάτσε όμως, να στο διηγηθώ αναλυτικά».

Μέρος Τέταρτο

*Όταν θέλεις κάτι πολύ,
όλο το σύμπαν συνωμοτεί
...για να πεις κλισέ ατάκα.*

1

«...Οι λάτρεις της πυλών του ανεξήγητου και του υπερφυσικού, μάλλον θα απογοητευτούν από την ιστορία αυτή, διότι δεν έχω να τους προσφέρω κανένα “Τρίγωνο των Βερμούδων”, ή “Τρίγωνο του Διαβόλου”, ή κάποιο παρόμοιο εμπορικό όνομα απόκοσμης τοποθεσίας.

Το δικό μου μέρος υπερφυσικής δραστηριότητας, δεν έχει άλλο όνομα από το “Μπαλκόνι του Αλκίνοου”. Ξέρω πως το όνομα και η τοποθεσία τούτη, κάπου στα Εξάρχεια, δεν προσδίδουν κανένα μυστήριο και καμία αίγλη. Με απλά λόγια, δεν είναι καθόλου εμπορικό και δεν διατίθεται για διαφημιστικές καμπάνιες και αστικούς μύθους.

Οι νόμοι είναι νόμοι όμως, το ίδιο και οι εξαιρέσεις τους, και δεν κάνουν διακρίσεις σύμφωνα με τους όρους του μάρκετινγκ. Τι φταίω, που αντί για τις Βερμούδες, το Πουέρτο Ρίκο και το Μαϊάμι, το μόνο που έχω είναι το μπαλκόνι του Αλκίνοου, Ερεσού και πλατείας Εξαρχείων γωνία;

Κάτι ανεξήγητο, ανώτερο από τον καθένα μας, διαστρέβλωνε την πραγματικότητα. Το πώς, παραμένει ασαφές σε μένα.

Είχα ελπίσει σε μια αλλαγή και επιστροφή στην πραγματικότητα όπως την ήξερα. Γι’ αυτό άλλωστε και είχα αποφασίσει να ριζώ τον Αλκίνοο από το μπαλκόνι. Για να αναστρέψω την κατάσταση. Πλέον όμως ήταν ξεκάθαρο πως το μπαλκόνι συγκέντρωνε μαγικές και ανεξήγητες δυνάμεις. Ναι μεν, ανέτρεψα την πραγματικότητα του Αλκίνοου, όμως η πτώση μου δεν είχε επαναφέρει την προηγούμενη κατάσταση, αλλά μια νέα πραγματικότητα, όπου τώρα ήταν καθρέφτης του εαυτού μου και των πεποιθήσεών μου.

Τον πρώτο καιρό της αλλαγής, το διασκέδαζα να βλέπω στον κόσμο τον εαυτό μου. Το διασκέδαζα, και πολύ μάλιστα. Αλλά καθώς περνούσαν οι μέρες και το αστείο αυτό έγινε κάτι μονότονο, και ενώ εγώ έπρεπε να συνεχίζω να ζω σε αυτόν τον κόσμο, άρχισα να έρχομαι αντιμέτωπος με τον εαυτό μου. Αυτός ο καθρέφτης λοιπόν, που τόσο με διασκέδαζε, που ήταν σαν εκείνους στα Λούνα Παρκ που αλλοιώνουν το είδωλο, ξαφνικά άρχισε να ραγίζει και να κατακερματίζεται. Από όλη την χαρά και την ευτυχία που μου προκαλούσε αρχικά, με το πέρασμα του καιρού έγινε γκριζός, σκοτεινός και ακατανόητος. Τα είδωλά του μετατράπηκαν σε σκιαχτερά, φρικιαστικά πλάσματα.

Ποτέ μου δεν θέλησα έναν κόσμο όμοιο με μένα γιατί αναγνωρίζω την ομορφιά της διαφορετικότητας. Κάτι που δεν έβλεπε ο Αλκίνοος, ήταν πως ο κόσμος δεν μπορεί να είναι καθρέφτης ενός μόνο ατόμου και των θέλω του, αλλά κάτι αρκετά πολυπλοκότερο, που να εμπεριέχει όλες τις διαφορετικότητες και τις δυνατότητες των ανθρώπων.

Η αυτοκριτική μου οπότε με οδήγησε να σιχαθώ όλα όσα με όριζαν, άθελά μου και μη, και αντιλήφθηκα όλα αυτά τα περιεργα και μαγικά γεγονότα σαν ένα πάθημα που έγινε μάθημα. Σαν το μεγάλο σχολείο της ζωής για μένα.

Τέτοιες στιγμές που το μυαλό φτάνει σε οριακά αδιέξοδα, δεν μπορεί να λειτουργήσει όπως θα λειτουργούσε υπό φυσιολογικές συνθήκες. Άλλωστε το φυσιολογικό φάνταζε σαν έννοια προ πολλού χαμένη. Έτσι πήρα μια πολύ δύσκολη απόφαση.

Υστερα από αρκετό καιρό, και έχοντας συνειδητοποιήσει όλα αυτά, πήγα στο σπίτι του Αλκίνοου για να του μιλήσω. Ένωσα πως όφειλα να το κάνω, του χρωστούσα μια εξήγηση. Εκείνος σάτισε που με είδε μπροστά του.

«Έχεις το θράσος, μετά από αυτό που θέλησες να μου κάνεις, να εμφανίζεσαι μπροστά μου;»

Εν τέλει υποχώρησε και δέχθηκε να με ακούσει. Του είπα πως είχα καταλάβει πόσο κατά λάθος έγιναν όλα και πόσο πρόθυμοι είναι οι άνθρωποι υπό τις σωστές συνθήκες να ερμηνεύσουν ορισμένα σημάδια όπως τους βολεύει και να φθάσουν στο σημείο να θεοποιήσουν ή να θυσιάσουν έναν συνάνθρωπό τους. Του ζήτησα συγγνώμη που το είχα κάνει κι εγώ αυτό απέναντί του, παρασυρόμενος από μερικά σημάδια που ερμήνευσα σαν αποδείξεις της ενοχής του, ενώ εκείνος δεν είχε κάνει τίποτα από όλα αυτά που του καταλόγισα.

Του είπα ακόμη ότι πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι πέφτουμε θύματα παρειδωλίας. Βλέπουμε πράγματα που το μυαλό μας θέλει να δούμε, ενώ πολλές φορές δεν είναι καν εκεί. Απλώς τα έστησε ο νους. Συνέδεσα μερικές σκόρπιες τελείες και έφτιαξα μια εικόνα. Αναλογίστηκα όμως, πως κάποιος άλλος μπορεί να συνδέσει διαφορετικά αυτές ή κάποιες άλλες τελείες και να δώσει μια εντελώς διαφορετική εικόνα, πάνω στον ίδιο καμβά.

Του εξομολογήθηκα τέλος, πως εγώ συνέδεσα τις τελείες με τέτοιο τρόπο, ώστε να προκύψει αυτή η εικόνα. Πως η πτώση από το μπαλκόνι του σπιτιού του, είχε επίδραση στην πραγματικότητά.

Προς μεγάλη μου ικανοποίηση, ο Αλκίνοος έδειξε να καταλαβαίνει και να συμφωνεί. Κι εκείνος ομολόγησε πως η νέα πραγματικότητα της δικής μου εκδοχής, ήταν γι' αυτόν κάτι ανάρμοστο και αβίωτο. Συμπλήρωσε πως, μέσα από αυτήν την εμπειρία, κατάλαβε κι ο ίδιος το σφάλμα της συμπεριφοράς του και τον τρόπο που είχε εκλάβει και αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, όταν ήταν σύμφωνα με τα δικά του κριτήρια. Τέλος, παραδέχθηκε πως εθελοτυφλούσε σε πράγματα που για τόσο καιρό ήταν αντίθετος και πως είχε καταλήξει να φέρεται και να σκέφτεται ιδιοτελώς, αδιαφορώντας πλήρως για τις συνέπειες. Η κουβέντα συνεχίστηκε για αρκετή ώρα και το κλίμα ανάμεσά μας εξομαλύνθηκε. Παράλληλα με αυτή την διαδικασία της

συζήτησης, είχε αρχίσει να ωριμάζει και να απορρέει μια σιωπηλή συμφωνία μεταξύ μας. Μια αρμονία για το τι έπρεπε να πράξουμε παρακάτω.

Κοιταχτήκαμε και χωρίς να πούμε λέξη, βγήκαμε μαζί στο μπαλκόνι. Είχε ψοφόκρυο. Ο αέρας ανέμιζε τα μαλλιά μας και τα μάγουλά μας αμέσως ρόδισαν. Δεν υπήρχε άλλο τίποτε να κάνουμε, παρά να πηδήζουμε μαζί και να δώσουμε ένα τέλος σε όλον αυτόν τον παραλογισμό. Μια για πάντα. Μαζί το ξεκινήσαμε. Μαζί έπρεπε να το τελειώσουμε. Σε αυτήν την ύστατη, λυτρωτική στιγμή, ήμασταν μαζί. Έπρεπε να είμαστε μαζί. Δεν υπήρχε χώρος πλέον για “ή”.

Τώρα ήμασταν “**ο Αλκίνοος ΚΑΙ ο Αννίδης**”! Μαζί!

Ο κόσμος έπρεπε να επιστρέψει εκεί που ήταν. Να μηδενίσει. Να επανέλθουν όλα στο φυσιολογικό.

Σκαρφαλώσαμε στα κάγκελα και κοιταχτήκαμε μια τελευταία φορά. Ύστερα, κλείσαμε τα μάτια και κρατήσαμε σφιχτά τα χέρια μας. Ευχηθήκαμε να αλλάξουν όλα όπως πρώτα, να γίνει ο κόσμος όπως παλιά -γνωρίζοντας πλέον πως αυτός ήταν ο δικός μας κόσμος και κανείς άλλος πέρα από αυτόν δεν θα μπορούσε να είναι καλύτερος. Ευχηθήκαμε να βρούμε ζωντανοί από την πτώση και όλα τα άσχημα να έχουν τελειώσει.

«Με το ένα, με το δύο, με το τρία... » και δώσαμε μαζί ένα καλό σάλτο...

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

«Προσεύχομαι δια την σωτηρίαν των ψυχών τους»

Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος

«Denne bog, jeg ønsker at gøre filmen» (Το βιβλίο αυτό, θέλω να το κάνω ταινία)

Λαρς Φον Τρίερ

«Μόνο ένα πράγμα είναι χειρότερο από το να διαβάσετε αυτό το βιβλίο.

Κι αυτό είναι, να μην το διαβάσετε»

Όσκαρ Ουάιλντ

«Πσσσσσσσσσσς!»

Ουίλιαμ Σαίξπηρ

«Y.O.L.O.!»

Γιάννης Γιοκαρίνης a.k.a. Γιολαρίνης

«Μόλις τέλειωσα το έργο τούτο, έσκισα το “Πράσινο Μίλι”
και έπιασα δουλειά σαν λαντζέρης»

Στέφεν Κινγκ

«Νιώθω ντροπή που δεν γεννήθηκα Έλληνας»

Φράντς Κάφκα

«Αναγκάστηκα να διδαχθώ την ελληνική γλώσσα, ούτως ώστε να μείνω κοντά
στο σημασιολογικό και φιλοσοφικό περιεχόμενο του έργου, για να βιώσω
αμόλυντος το ενεργό έγκλημα της γραφής τους»

Φίοντορ Ντοστογιέφσκι

*«Ένα έπος που όμοιό του δεν υπάρχει.
Ένα έπος που κάνει όλα τα προηγούμενα παιδικά παραμυθία»*

Όμηρος

*«Όταν το έρεβος της νύχτας αργοσβήνει και συναντά αρμονικά το λυτρωτικό
πρώτο φως της αυγής, εκεί, και μόνο εκεί, βλέπω τους δυο συγγραφείς να
ενώνουν τις πένες τους και να εγκολπώνονται το σύγχρονο θάλασος. Εκεί, και
μόνο εκεί, η κοσμογονία άρχεται...»*

Εφημερίδα “Το Βλήμα”

«Ο ξένος, μου είναι πια ξένος»

Αλμπέρ Καμύ

*«Επιτέλους ένα έργο που δεν βασίζεται σε αληθινά γεγονότα
αλλά είναι από μόνο του ένα αληθινό γεγονός»*

Αγνώστου

*«Η θάλασσα αναζεύλιζε και μέσα στον νου μου
κλωθογύριζε η σκέψη τούτου του βιβλίου.
Όταν πραγμάτισε μέσα μου, ένιωσα τον κακοτράχαλο ανήφορο
του πιθήκου που γίνεται άνθρωπος»*

Νίκος Καζαντζάκης

«Συγχώρεσέ τους, Πατέρα. Δεν ξέρουν τι γράφουν»

Ιησούς Χριστός

«Θεοί!»

Θεός

«Καλά αυτό το βιβλίο δεν υπάρχει! Μην το σκέφτεστε!»

Ρενέ Ντεκάρετ

«Το κείμενο είναι γεμάτο με το νόημα που έχει κάτι από τις φωτιές»

Διονύσης Σαββόπουλος

*«Ναι, ναι. Τους ξέρω. Τα μαλακισμένα που με κοροΐδεναν
από το σχολείο ακόμα για το όνομά μου»*

Αλκίνοος Ιωαννίδης

«Μαζί τα γράφαμε»

Πάνος Φωτόπουλος & Βαγγέλης Μαμανέας